

BROJ 106

CENA 100 DIN.

NINJA

3,5 DEM 12 FF, 2 USD, 3 ŠFR, 25 ASCH, 12 ŠK, 300 GRD

S ONE STRANE ŽIVOTA

Derek Finegan

S ONE STRANE ŽIVOTA

Derek Finegan
S ONE STRANE ŽIVOTA

Izdavač:
NIP »DEČJE NOVINE«
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jankovljević

Korektor:
Nada Maksimović

1992. DEN PRESS

NINĐA 106 — MART 1992. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731, Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60311-623-16-257310-03292. Štampa: »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

S ONE STRANE ŽIVOTA

San Francisko. Mirna, letnja noć. Topli vetar s okeana jedva je dodirivao kao ogledalo glatku površinu vode. Nešto što se nije uklapalo u ovaj mir uplašio omalenu pticu i ona napusti komad hrane koji je plutao površinom i prhnu u nebo. Strah je očigledno bio veliki jer se ptica zaustavi tek hiljadu metara dalje, na vrhu brežuljka koji se gotovo nadvijao nad zalivom. Smestila se ispod oluka i umirila.

U kući, koja je u gradu bila poznata kao »Orlovo gnezdo«, najverovatnije zbog mesta na kome je bila sazidana, bilo je tiho. Samo se iza zavese koja se lenjo pomerala na prozoru na zapadnom delu vile čula tiha orijentalna muzika. Prilično monotona. Tonovi su se ponavljali iz takta u takt u dugom, gotovo dosadnom nizu da

bi tu i tamo iskakali iz te dosade najavljujući nešto novo.

To novo očekivala je i lepa devetnaestogodišnja Beti Miller. Obučena u kratku svilenu spavaćicu ispod koje se naziralo njeno već sasvim oformljeno i lepo razvijeno telo, na kome su se pre svega isticale prelepe čvrste grudi, devojka je ležala na širokom ležaju i bukljala u plafon. Kao da je gore, među sopstvenom rukom isortanim simbolima, samo njoj znanim, tražila odgovor. Međutim, odgovore koje je tražila nije mogla da nađe među naslikanim simbolima, kao ni u belom prahu čiji su tragovi još uvek bili vidljivi na staklenoj ploči umetnički oblikovanog stola.

Iznenada grč bola iskrivi nje no lepo lice. Jednom, pa još je dnom. Devojka počne da ječi, isprva tiho, a potom sve jače dok

konačno jecaji bola nisu pre-rasli u krike.

Te krike, na žalost, nije imao ko da čuje.

Roditelji mlade devojke trenutno su se nalazili na dva različita kraja sveta. Posluga je imala slobodan dan — a najbliži susedi »Orlovog gnezda« nalazili su se čitavu milju udaljeni.

Krik odjeknu još jednom, a potom ga povetarac koji je uleteo u sobu odnese kroz prozor i razveja nad ponorom.

Tragovi pene pojavise se u uglu devojčinih usana.

Širom otvorene oči bile su prikovane za plafon kao da je u poslednjem odsjaju zenica pokušala još jednom da nađe odgovor na pitanje: ZAŠTO?!

Zašto šta? Zašto je bila sama i pored živih roditelja? Zašto je bila sama u koledžu i pored neobuzdane gomile koja je stalno okruživala? Zašto nije mogla da se prepusti ljubavi koju je osećala prema Nilku Boltonu? Zašto mu nije rekla za kolkain? Zašto... zašto...

Kao da su se odjednom iz bezdana pakla pojavili demoni, u sobi počeo da huči niotkud stvoreni vetar. Zavesa izlete kroz prozor preteći da se iskiđa, vrata na terasi nekoliko puta se s

treskom zatvoriše pa otvoriše — i konačno zavlada mir.

Mrtvo telo mlade i lepe Beti Miler ostalo je da leži na širokom ležaju kao jedini dokaz da je postojala.

Telefon zazvoni jednom, pa još jednom. Pošto niko nije digao slušalicu ni posle trećeg signala onaj ko je zvao odustade i prekide vezu. Da je zvao sat ranije, ili bar pola sata, možda bi sve bilo drukčije. Ovako...

Nilk Bolton, vođa ragbi ekipe svog koledža, namrštenog lica krete niz ulicu. Bio je siguran da će tu noć provesti sa svojom devojkom, tim pre što je u kući bila sama. Međutim, niti je tog dana video Beti, niti je uspeo da uspostavi s njom telefonsku vezu. Nije znao šta da radi. Konačno odlučio da ode do nje.

Uskoro je njegova »honda« od 250 kubika jurila putem koji se sve više peo uzbrdo. Nekoliko puta pomsilio je već da stane, okrene se i vrati kući. Šta ako je Beti s drugim? Šta ako ne želi više da se viđa s njim?

— Onda neka mi to glasno kaže! — protisnu momak kroz zube i jače okrete ručicu gasa.

Motor je lepo ležao u krivinama, put je bio pust i mla-

dić se sve brže primicao svom cilju. Ispred jedne okuke ugleda policijska kola i odmah uspori vožnju. No, i pored toga, policajac koji je stajao pored kola počeo da mu baterijom daje znak da stane.

Nik bez reči stade, pruži tražena dokumenta i sačeka da ih policajac proveri.

— Krenuo si nekuda ili si izašao tek da se provozaš? — upita policajac prijatnim glasom.

Nik prvo slegnu ramenima, a onda ipak reče kuda je pošao.

— Opa, u »Orlovo gnezdo«? Svaka čast, momče. Našao si i zgodnu devojku i pozamašan račun u banci — našali se policajac vraćajući mu dokumenta. — Vozi pažljivo, nemoj da te brzina opije — dodade pozdravljajući ga.

Nik samo klimnu glavom, a zatim nastavi. Policajčeve reči o »pozamašnom računu u banci« naterale ga da intenzivnije razmišlja o onome što je uporno izbegavao.

Beti Miler bila je kći multimilionera, a on sin farmera iz Santa Monike. Šta je mogao da traži u njenoj kući, među njenim roditeljima i prijateljima?

Možda je to shvatila i Beti, i posle njihove tromesečne veze odlučila da mu okrene leđa?

I ako je tako, želim to da čujem iz njenih usta — pomisli.

Na žalost, iz Betinih usta više nije imao šta da čuje.

Pošto su ulazna vrata bila zatvorena, on krete do terase i kroz otvoren prozor ude u kuću.

— Beti... to sam ja, Nik! Javi se!

Ništa. Onda ipak začu tihu muziku koja je dolazila iza teških hrastovih vrata. Nik priđe. Pruži nuku prema vratima, ali je odmah povuče. Pokuca nekoliko puta. Ništa.

— Beti? B E T I !!!

Pošto je i ovog puta nije bilo odziva, on gurnu vrata.

Odmah je ugledao devojku. U prvi mah pomisli da je zaspala. Ipak se osvrnuo okolo tražeći nevidljivog suparnika, pa, kad shvati da sem njega i devojke nema više nikoga u sobi, upali svetlo.

Žućkasto svetlo oboji blede devojčino lice avetinjskom bojom.

Mladić se trže, nešto ga steže u grlu. Pritrča krevetu i tek tad spazi širom otvorene oči,

bledo lice i tragove već suve pene u uglovima njenih usana.

— Beti... šta si to uradila?!
Beti... reci nešto...

Uhvati je za ruku, ali je odmah ispusti. Hladnoća mrtvog tela vrati ga u surovu stvarnost.

Beti Miller bila je mrtva!

— Bože... kako... zašto... šta je njoj nedostajalo? — pitao se Nik okrećući se na sve strane.

Htede da pozove policiju — ali, šta da im kaže?

Da li bi mu poverovali da je bio Betin momak?

Opipa joj još jednom puls kako bi se uverio da je zaista mrtva, a onda se okrete i istrča iz sobe. Bol i mučnina gušili su ga istom snagom. Obrisa znojem orošeno čelo i sede na kameni zid male fontane. Polkušavao je da sredi misli, da nađe bilo kakav odgovor. Zašto je Beti mrtva? Nije se valjda ubila? Ako jeste, zašto?

Shvativši da se odgovori nalaze van njegovog domašaja, mladić sede na motor i krete istim putem kojim je došao pre nepunih deset minuta.

Patrolna kola bila su na istom mestu. Zahvaćen neobjašnjivim strahom koji je sve više prelazio u paničku, Nik okre-

te ručicu gasa i gotovo prohuja pored zapanjenih policajaca.

— Šta bi momku? Maločas mi je već dosadilo da sedim no, čak prijatno. Kažem ti, Hole, ovde nešto nije u redu — javi se policajac koji je nešto ranije zaustavio Nika.

— S ovim današnjim klinecima nikada nisi siguran ni ko su, ni kakvi su — uzvрати Hol.

— Možda je najbolje da krenemo do »Orlovog gnezda« i vidimo o čemu se radi. Ionako mi je već dosadilo da sedimo ovde. Hajde, pali motor.

Za manje od pet minuta policijski »ševrolet« zaustavi se u prostranom dvorištu. Hol po navici odmah izvuče »kolt«, a njegov partner upali veliku baterijsku lampu.

Videli su da je dvorište prazno, a svetla na kući pogašena. No to nije moralo ništa da znači. Hol priđe vratima i pritisnu kvaku. Bila su zaključana. On ugleda mesingano zvonu i povuče metalnu ručicu. Unutar kuće odjeknu prijatan zvuk zvona i podseti ga na nedeljne odlaske u crkvu.

— Ovde nema nikog, čoveče — okrete se da saopšti partneru, ali ovaj je već zakoračio preko oniskog zida terase.

Istim putem kao i Nilk Bolton pre izvesnog vremena policajac Tim Batler stiže do sobe u kojoj je ležalo telo Beti Miler. No iskusnom policajcu nije trebalo mnogo pa da zaključi da devojkica nije zaspala, već da je mrtva.

— Hle, zovi stanicu. Neka pošalju ambulantna kola — reče a zatim upali svetlo u sobi.

Polu sata kasnije u sobi je bio opšti metež. Desetak ljudi u uniformama i civilnim odelima tiskalo se oko kreveta i tela mrtve devojkice.

— Poručniče, da ipak javimo komesaru. Znaete da su on i mister Miler prijatelji, a mister Miler je mnogo učinio za policiju San Franciska — javi se jedan uniformisani momak.

— U redu. Zovi ga. U svakom slučaju ovde je sve jasno. Pazite samo da se odnekud ne pojave novinari. Ako se sazna da je devojkica umrla od prljave droge — biće buke.

Komesar Dalton upravo se spremao da pođe u grad i nađe se sa drugovima iz Vijetnama kad ga obavestiše da je hitno potreban u »Orlovom gnezdu«. Iz istih stopa okrenuo je volan, uključio crveno svetlo i sirenu i pojurio velikom brzinom.

— Gospodine komesare, stvar je jasna. Devojkica je bila zavisnik. Eno tragova igle, a ovog puta je očigledno odlučila da šmrče. Tragovi kokaina još su vidljivi na ploči stola. U fioci smo našli i ovaj paketić praha. Već po ukusu oseća se da je reč o »prljavoj« robi. Naši tehničari uskoro će vas iscrpno obavestiti o svemu — raportira mu ponučnik Bridžston nešto kasnije.

Sedokosi komesar počea kratko ošišanu kosu. Onda kao da se nečeg iznenada seti.

— Novinari? Nisu valjda..

Poručnik ga prekide podigavši ruku.

— Nisu i, što se mene tiče, neće saznati za ovo. Naredio sam ljudima da zaustave svako nepoznato i nepozvano lice.

— Moram da nađem Pola... Jadan čovek, voleo je to dete više nego bilo koga drugog na svetu. Ko zna kako će reagovati više za sebe govorio je komesar odlazeći u salon da telefonira.

— Poručniče, imate li nekakav trag? — upita pre no što je počeo da pritiska dugmiće na aparatu.

— Za sada ništa, ali siguran sam da...

— Poručniče, traže vas — prekide ga jedan uniformisani policajac. — To je naša patrola. Bili su blizu kuće...

— Dovedi ih ovamo, brzo!

Tim Batler i njegov partner Hol pojaviše se za nekoliko sekundi.

— Slušam — reče poručnik odrešito.

— Pa, poručniče bilo je to ovaiko. Hol i ja smo patrolirali kao i obično donjim putem kad je onaj momak naišao na motoru. Zaustavio sam ga...

— Koji momak? Ima li on ime, opis... bilo šta? — prekide ga poručnik nervozno.

Gotovo uvređen Tim podiže bradu, a onda izvadi notes.

— Momak se zove Nik Bolton, stanuje u 37. ulici i student je gradskog koledža. Kaže da je pošao u posetu gospođici Miller. Međutim vratio se neuobičajeno brzo i to mi je bilo sumnjivo. Zato smo Hol, ovaj ovde, i ja odlučili da se popnemo gore. Našli smo devojku i pozvali stanicu. To je sve.

— Hvala, policajče... Batler. To bi bilo sve — otpusti ga poručnik odmahnuvši rukom.

Sačekavši da komesar završi uzaludno okretanje brojeva, poručnik mu priđe.

— Ser, mislim da imamo trag. Jedan momak bio je nedavno, mislim pre sat-dva ovde, u kući. Imamo njegovo ime i adresu.

— Sjajno. Odmah raspišite poternicu. Uhapsite momka i dovedite ga lično meni. Jasno?

— Da, ser. Jasno. Momak je vaš.

Poručnik pozva jednog kršnog crnca i njih dvojica krenuše u grad. Za poručnika je to bilo samo još jedno, rutinsko hapšenje. Ostatak posla biće teži. Trebalo je otkriti poreklo droge, a tek onda prodavca i rasturača. Samo, time će glavu da lupaju momci iz odseka za narkotike.

*
* *

Nekoliko u isto vreme noć je bila svedok još jednog događaja kojim će sutradan i narednih dana policija uzalud da lupu glavu pokušavajući da nađe odgovor.

U delu grada koji je u onom poznatom zemljotresu najteže stradao i u kome su ljudi izbegavali da se nasele, pa su tamo nikle mahom poslovne zgrade — u jednoj od tri na-

puštene i za rušenje spremne četvorospratnice vladala je neka čudna, reklo bi se podmukla tišina.

Izenada ljudski šapat za trenutak prekide tišinu.

— Kažem ti, Teri, video sam momka kada je ušao unutra. Što je još interesantnije krenuo je pravo u skrovište — šaputao je bubuljičavi tridesetogodišnjak izbledele plave kose i očiju koje su neodoljivo podsećale na oči buljine.

— Što ga nisi zaustavio? — brecnu se momak po imenu Teri.

— Mislio sam... Ovaj, pa ti si ovde gazda... hteo sam prvo tebi da javim. Uostalom, momak je još uvek unutra. I dok sam tebi telefonirao budno sam motrio na ulaz — nastavi bubuljičavi.

— Ma ti si napunio gaće od straha, eto zašto nisi zaustavio momka. Jesi li bar uspeo da ga vidiš? Kako izgleda?

Bubuljičavi sleže ramenima.

— Šta je? Šta sležeš ramenima? Kažeš da si ga video, valjda znaš da ga opišeš?

— Nisam siguran, Teri. Znaš... kako da ti kažem... momak je više ličio na senku nego na čoveka. Bio je obučen u crno i smeo bih da se zakunem da

je na glavi nosio nekakvu kapuljaču — procedi bubuljičavi kao da se izvinjava.

— Ha, neki maskirani momak! Baš lepo. Neki ludak koji je rešio da umre. Pa, hajde da mu malo pomognemo — nasmaja se Teri prepotentno.

Četvorica momaka iz njegove pratnje zakikotase se. Oni su u ovom delu grada bili gospodari. Nije bilo bande koja bi se usudila da ih napadne. Teri ih je na volšeban način izvlačio iz svake gužve, a retko kada su bili pred poterom policije. To je Teri srediivao preko svog čoveka. Ko je bio taj čovek — to nisu smeli ni da pitaju. Uostalom, bilo im je svejedno. Važno je da je postojao.

Teri, dakle, krete prvi vadeći »beretu« velikog kalibra. Dva momka izvukoše odnekud. bezbol pallice, treći ispod dugog mantila izvadi »pumpericu« odsečenog kundačka, dok četvrti momak iza pojasa izvadi nunchake.

— Baš bih voleo da te jednom vidim kako ih upotrebljavaš protiv nekog ko zna da se bori, a ne da njima razbijaš glave klincima sa ugla — podsmehnu mu se Teri.

Momak očuta na ovu uvredu i samo zaškrnguta zubima.

— Pazite, kad ga nademo prvo ćemo da se poigramo s njim, a onda ću ja da mu presudim. Služiće za primer ostalim skitnicama i budalama da u naš posed ne sme niko da uđe nepozvan. Niko!

Momci zaklimalaše glavama i podoše za vođom.

Niko od njih četvorice nije znao da se Teri bavi i mnogo većim »poslovima« nego što su bili ovi koje je obavljao uz njihovu pomoć. Krali su elektroniku, mahom kompjutere, i prodavali za dobre pare. Bili su glavni u društvu uglavnom siromašnih devojaka. Samo, Teri je želio više. Mnogo više. Zato je iskoristio priliku koja mu se pružila pre mesec-dva dana, kada je i nehotice pomogao gangsteru Bilu Kroninu i tako stekao njegove simpatije. Kronin je, budući da je odrastao na ulicama, odmah prepoznao potencijalnog gangstera i odlučio je da primi momka u službu. Nekoliko puta iskoristio ga je kao kurira, a zatim počeo da ga uvodi i u posao sa drogama.

— Zakon ćutanja je najvažniji zakon u našem poslu. Ako

ga zauvek zapamtiš živećeš lepo — i dugo. Inače...

Iako izgovorene prijateljskim gotovo blagim tonom ove reči prosto su se zakucale u svaki delić Terijevo prilično bistrog mozga.

— Došao sam do nešto robe preko jednog prijatelja iz Meksika. Ne želim o tome da obavestim ni kapoa, ni kuma. Shvataš? To će da bude naš mali profit. Ako ispadne dobro, ko zna, možda nas dvojica sami »otvorimo« radnju. Od nećeš robu na ovu adresu. kupićeš pare i čuvaćeš ih kod kuće dok ti ih ne budem tražio. Jasno?

Bio je to najduži razgovor koji je Teri ikada imao sa svojim gazdom, ortakom kako je on uobražavao. Obavio je posao valjano i sada je goreo od želje da sazna koliko je posao bio »težak« i još više koliki će od toga biti njegov deo.

Bilo je to pre nedelju dana i već je bilo vreme da čuje novosti od Kronina. Međutim, nije smeo da ga zove na svoju ruku. Njegovo je bilo da čeka da se Kronin javi.

Koračali su ne trudeći se da prikriju bat koraka. Bili su na svom terenu, a protiv njih se nalazio samo jedan momak.

Ninda ih je čuo još odavno. Za trenutak se priljubio uza zid i sada je, gotovo ne dišući, čekao da ih vidi, proceni, a zatim odluči o njihovoj sudbini.

Prošli su na metar od njega i ne sanjajući da ih gleda kroz gotovo sasvim zatvorene trepavice. Na prvi pogled je shvatio koga ima pred sobom. Za njega su oni bili samo još jedna grupica ološa koja za sada nije toliko opasna, ali ako krene dalje od dosadašnjih poslova...

Ninda je slučajno saznao da je jedan od njih već krenuo tim opasnijim stazama. On je već ZNAO da se Teri upoznao sa Kroninom, gangsterom koga je odavno upoznao. Znao je kakvim se poslom Teri sada bavi. Zato je i odlučio da poseti njegovo skrovište i vidi čega sve ima unutra.

Sada, kada je video Terija i njegove momke, ninda odluči da brzo okonča posao zbog kojeg je došao. Dohvati komadić cigle sa poda i baci ga u drugi kraj prostorije. Momci su odmah naseli. Kao krdo bizona odmah se svi zalleteše na tu stranu. Jedino je bubuljičavi momak ostao kao ukopan u mestu. Osetio je nečiju šaku na ramenu i taman kad je hteo

da vrisne od straha stisak u splet živaca sasvim ga paralisao. Otvorio je usta, ali reči nisu izlazile. Uskoro oseti kako mu noge popuštaju i on, onesvešćen, pade u prašinu. Ninda baci pogled na ostale i šmugnu u stranu.

— Ovde nije, Teri... Hej, mamlaze, izlazi! Pokaži se ako smeš! Hajde, ako sam izadeš bolje za tebe. Kreni, nestupljivi smo! — vikao je momak koji je došao naoružan nunčakama.

Ninda je stajao tek nekoliko koraka iza njihovih leđa. Deo njegove siluete ocrtavao se naspram mesečine koja je dopirala kroz razlupane prozore.

— Mene tražite?

Te dve reči, jako izrečene tiho, odjeknuše u glavama bandita kao udar groma. Kao po komandi, okretoše se na tu stranu.

— Dakle, tu si! Nisi toliko glup da ne poslušаш. Zato nećemo da te ubijemo. Hajde, Čaka, evo ti prilike da nam pokažeš kako radiš s tim drvčima koje stalno vucaraš sa sobom — podrugnu se Teri.

Momak sa nunčakama nije čekao da mu se dva puta kaže. Brzo prebaci nunčake u desnu

ruku i prilično vešto poče da ih vrti trudeći se da imitira Brus Lija. Taman je ušao u štos kad ga čovek — silueta poziva.

— Je l' to sve što si naučio?

Čaka zadrhta od besa. Tenzija mu još više poraste kad ga prozva i Teri.

— Šta je... nešto si zameo? Čovek te nešto pitao.

Čaka krilknu i zalleće se. Njegovo drveno oružje okovano čeličnim navlakama poče opasno da huji kroz ustajali vazduh. I taman kada je hteo pobedonosno da uzvikne, jer se nepoznati nije ni pomaćkao iako je opasno oružje kidisalo prema njegovom temenu — izraz zaprepašćenja iskrivi mu lice.

Ninđa je prosto uleteo u nje ga izbivši mu dobar deo vazduha iz pluća dok mu je levom rukom, kao od šale, istrgao nunčake iz desne šake.

Čaka posrnu tražeći pomoć od Terija, ali bilo je kasno. Oružje u ninđinoj ruci kao da je oživelo. Prastaro oružje kineskih seljaka udaralo je sa svih strana i iz svih pozicija. Ne, ti udarci nisu bili smrtonosni. Samo zato što ninđa nije želeo. Bili su bolni, i to đavolski bolni. Čaka je vrištao kao da ga deru. Konačno pa-

de polkrivajući šakama teme. Tako nije ni video da je nepoznati odbacio nunčake daleko od sebe i sada je stajao licem okrenut prema ostalima.

— Dobro, momak, Čaku si srediio, ali on i nije neki borac. Da vidimo kakav si protiv ovog — vrisnu Teri i poteže »bertu«. Istog trenu ruka s pištoljem odlete mu uvis, udari u drveni stub i tu ostade. Tek kada je sekundu-dve kasnije do njegovog mozga dopro bol, on shvati da je pogođen. Pokuša da pomeri povređenu ruku, ali mu to ne pođe za rukom. Podiže pogled i shvati da mu je šaka probodena nekim čeličnim oružjem i zakucana za direk.

— Napred! Raznesi ga, Nortii!!! Šta čekaš?! Imaš pušku! — vrištao je Teri na svog ortak.

Norti hitro izvučte tešku »pimpericu«, i brzo je podiže. Ipak, ne dovoljno brzo.

Šuriken koji je ninđa hitnuo brzinom munje i snagom grma pogodi momka posred čela i poslao ga na drugi svet.

Dva momka sa bezbol palicama odlučise da napadnu istovremeno. Bili su nenadmašni u baratanju ovim rekvizitima. Ninđa odmah shvati da su uigrani tandem. Samo, ma koliki-

ko bili dobri i uvežbani, protiv sina noći nisu imali nikakve šanse. Napadajući sa dve strane, naleteše jedan na drugog dok je snažno i vitko telo neznanca jednostavno nestalo, odletelo nekud uvis i tamo ostalo.

Ninđa je ležao ispod plafona, držeći se za debelu drvenu gredu koja je tu stajala ko zna zbog čega.

— Skinite ga odatle! Uzmite Nortijevu pušku! Evo... tu je i moj pištolj. Požurite... ne sme da vam umakne! — vrištao je Teri pokušavajući da po cenu neviđenih bolova oslobodi ruku.

Jedan od dvojice momaka požuri da posluša, dok je drugi pokušavao u skoku da dosegne jedva vidljivo telo. Taman se spremao za novi skok kada se ninđa svom sillinom obruši na njega. Nije čak morao ni da ga udari. Pao mu je tako nezgodno na glavu da je nesretnikov vrat jednostavno pukao.

Poslednji sposoban i živ napadač podiže pušku. Da li je zaboravio da je Nortii već ubacio metak u cev ili ne... tek on repetira oružje. I baš u tom deliću vremena dok je neispaljeni metak tresnuo o betonski

pod, a novi krenuo u ležište — ninđa poteže katana iz korica na leđima u dva duga skoka nađe se postrance od momka. Sa škljocanjem zatvarača začu se i sikljanje vitkog sečiva samurajskog mača, a odmah zatim i krik posećenog momka. Nije mogao da poveruje da su ruke na podu, koje su još uvek grčevito stiskale pušku, njegove sopstvene. Ninđa izmahnu još jednom i momak pade na pod. Iz velike rane na vratu šiknu krv.

Teri je gledao... nije vero-vao... pokušavao je nešto da kaže, da se opravda... da molji — ali nijednu reč nije uspeo da progovori.

Ninđa obrisa sečivo mača i vrati ga u korice pričvršćene na leđa. Okrete se i pogleda Terija. Momak oseti kako mu krv nestaje iz glave, lica, grudnog koša.

— Nemoj... molim te... ja nisam... ja ću... sve...

Ninđa ga hladno pogleda.

— Šta ćeš ti »sve«?

— Reći ću sve što hoćeš... uradiću sve što tražiš — požuri Teri da obećava.

— Kome si odneo »robu« ko ju ti je dao Kronin?

Iznenađenje na Terijevom licu bilo je ogromno.

— Ti znaš?! Ali... kako?

— Znam i to je dovoljno. Dakle?

— Ne znam čoveka. Ja sam samo otišao kod njega po robu... u onaj restoran... i posle je predao tamo gde mi je naređeno. To je sve..

— Gde si je odneo?

— U jednu vilu... u zapadnom delu grada. To je na kraju Bulevara i 48. ulice. Mogu da ti pokažem...

— Odakle je stigla roba?

— Kronin kaže iz Meksika...

Ninda se okrete i pode prema vratima.

— Hej... skini me odavde! Zar hoćeš da umrem ovako okačen?!

Ninda se nije ni okrenuo. Tek petnaestak minuta kasnije, presvučen, on zaustavi automo bil kraj jedne od nekoliko stotina javnih govornica u ovom delu grada i okrete broj policijske stanice. Brzo izdiktira adresu napuštene zgrade i pomeni »gužvu«, a potom spusti slušalicu prekinuvši tako bujicu pitanja koja poče da mu postavlja dežurna telefonistkinja.

Seo je u kola i sačekao nekoliko minuta. Uskoro iza njega odjeknuše policijske sirene i troja patrolna kola projuriše

kraj njega hitajući na naznačenu adresu.

— Kronine, spremi se. Ti si na redu — prozbori ninda ubacujući menjač u brzinu i pritishuvši papučicu gasa.

*

* *

Bil Kronin bio je u najboljim godinama. Tek je navršio četrdesetu. Imao je para u banci koliko nekoliko ljudi ne može da zaradi čitavog života. Jasno, ukoliko se bavi poštenim poslovima. Bio je lepuškast, pravi tip plejboja, onakav kakve su devojke volele i jurile.

Proveo je i ovo veče u lepom društvu, uz bogato postavljen sto — njegov sto — kod Luidija. Sada je ležao na širokom krevetu očekujući da se njegova ženska za tu noć pojavi na vratima kupatila.

Još uvek nije bio siguran da li je pogrešio ili ne što je umesto plavokose Nensi sa osobom poveo crnokosu Merion. Nadao se da je devojka vatrena i da nema predrasuda kad je ljubavna igra u pitanju.

Nameštajući udobnije jastuk ispod leđa, on laktom dotače dršku »šmit wesona«, pištolja

koji je, po njemu, bio nezamisljiv. Izvadi oružje i smesti ga ispod kreveta.

Devojka se utom pojavi na vratima.

U sekundi Kronin shvati da se nije prevario. Ono što mu se sada nudilo izgledalo je kao da je sišlo pravo iz mašte. Duga crna kosa uvijena na krajevima, crne oči koje su plamtele tek nagoveštavajući pravu varu, pune, senzualne usne preko kojih je jezik lenjo klizao kao da im ispituje ukus i mekoću...

Preko ramena joj je ležerno višio svileni kimono čija je funkcija bila da više otkrije nego da skriva, da pokaže taman onoliko koliko je potrebno da muško srce počne jače da kuca, a krv u venama se ugreje za nekoliko stepeni.

Grudi koje su provirivale ispod svile bile su poprilične i stajale su u savršenoj formi. Gladak, tek malo zaobljen trbuh već je podrhtavao od očekivanja. Guste crne malje, očigledno negovane, označavale su put u raj, ili pakao, a dve duge noge, lepo izvajane, počеше da mu se primiču. Nije znao zašto devojke nikad ne skidaju čarape i halter — ali znao je da ga taj detalj veoma uz-

buđuje. Podiže ruke i tako je bez reči pozva da mu dođe u zagrljaj.

Iako nije pomerila ruke, kimono kliznu na pod i obnaženo telo spusti se na ivicu ležaja.

Zaustila je nešto da kaže, ali je Kronin povuče za ruku i ona se prevrnu preko njega dižući noge visoko u vazduh. Gangster nešto prommlja kroz zube, a onda navali na lepo telo kao da je tek izašao sa robitije ili iz neke rupe na kraju sveta.

Zaneti međusobnim napadima bili su gluvi za sve na ovom svetu. Doduše, i da su bili mirni kao jaganjci onoga ko je upravo ušao u dvorište vile sva kako ne bi čuli.

Tih kao gluva noć, ninda je klizao duž visokog zida preko kojeg se prebacio pre nopoln minut. Još dok je ležao na zidu ugledao je vitko telo dobermana koji je u ravnomernim krugovima trčao oko kuće. On da je ugledao i žar cigarete u jednom udubljenju na uglu raskošne vile. Sačekao je neko vreme dok se nije uverio da su ova dva stražara jedina na ovoj strani dvorišta. Za druge, ako ih je i bilo, nije brinuo. On će

i tako u kuću da uđe baš sa ove, slepe, strane.

Doberman je bio tih gotovo koliko i sam ninda. Ničim nije najavio svoj dolazak i smrtonosni skok. Za razliku od mnogih pasa čuvara, ovaj pas-ubica, napadao je tiho.

Haragej koji nikada nije omanuo i ovog puta opomenu nindu u poslednji čas. Telo lepe i snažne životinje već je letelo preko oniskog žbuna kad se ninda okrenuo. Valkizaši u njegovoj ruci blesnu, ali samo za tren i izgubi se u grudima dobermana. Tek tada pas pokuša da urlikne. Ninda ga dohvati slobodnom šakom za njušku i tako ućutka poslednji urlik opasne zveri.

Sa dvonožnim stražarom imao je mnogo manje posla. Prišao mu je na korak, a onda se naglo ispravio. Momak ispljunu nedopušenu cigaretu, poseže rukom pod sako ne bi li dohvatio dršku teškog »kolta« — ali nije uspeo. Valkizaši još jednom sunu iz korica. Preko krvi iz tela dobermana sada se prosu novi slap ljudske krvi. Ninda obriše nož i vrati ga u kornice, pomeri telo ubijenog stražara i polako pritisnu kvaku na prvom prozoru.

Prostorija je mirisala na dim cigareta i neoprane čaše od viskija. Pepeljare na stolu bile su pune opušalka. Karte razbacane na sve strane govorele su da je to prostorija u kojoj su očigledno boravili momci Bila Kronina.

Gde su se sada nalazili? Koliko ih ima?

Na ta pitanja ninda nije znao odgovor, ali se nije preterano ni brinuo. Njegov mač bio je opasniji od desetorice, a njegov telo, živo oružje, savladivalo je do sada i protivnike protiv čijeg broja i naoružanja se buni i zdrav razum.

Taman je uhvatio kvaku na vratima kad se u hodniku začuše glasovi dvojice muškaraca.

— Blago gazdi, on gore uživa, a mi moramo da sedimo ovde — začu ninda pomalo prozuckli glas.

— Džeri, ako te je baš toliko uhvatilo, ti kidaj. Ja ću da ostanem još malo. Ako ne bude nikakvih poziva, pridružiću ti se — uzvрати bariton.

— Sila si, momče, hvala ti. Idem odmah.

Razgovor utihnu, a momak koji je ostao uđe u sobu u kojoj se nalazio ninda i odmah upali svetlo. U prvi mah nije

primetio u crno obučenog neznanca. Natoči sebi čašu viskija, popi gutljaj, pa s gađenjem vrati čašu na sto. Tek onda se okrete i zablenu u nezvanog gošta.

— Do sto ti... kako si ušao?! Gde je...?!

Ućuta kad ugleda čudnu metalnu zvezdu u ruci nepoznatog. U magnovenju pomisli da je reč o znački policajca, ali ona ne izgleda tako.

— Gotov si, momak... Sad ću da pozovem ostale — tiho pripreti gangster istovremeno hvatajući dršku »uzija« koji mu je visio preko ramena.

Međutim, taj put, dug tek desetak-petnaest centimetara, učini mu se kilometrima dug, čak beskonačan. Oseti strahovit udarac posred čela, a onda mu se koprena mraka navuče na oči. Nasloni se na zid. Tu je i umro, stojeći.

— Žedna sam, dragi — oglašila se u međuvremenu lepotica na spratu. Nadam se da imaš nešto lepo, kao... šampanjac? — procvrkuta Meriton sedajući visoko uz samo uzglavlje širokog i udobnog kreveta.

Kosa joj je bila raščupana i mokra od znoja. Na lepim, zburkanim grudima bili su vidljivi tragovi Kroninovih zuba.

Ni gangster nije bolje izgledao. Kosa mu je bila zalepljena preko čela i ušiju, podočnjaci su već počeli da se ocrtavaju ispod mutnih očiju, a na rame-nu je jasno bio vidljiv ugriz devojčinih zuba.

— Šampanjac? Da... ima ga koliko hoćeš... Idi uzmi — reče teško dišući.

— Da idem? — Ja?! Baš si kavaljer.

— Ako si žedna ići ćeš...

Devojka frknu i skoči na debeli tepih. Nije se potrudila čak ni da ogrene kimono. Prkosno se uvijajući u struku, krete odlučno preko sobe.

— Kuhinja je levo od stepenica! Nemoj da zalutaš među moje momke. Pašće u nesvest kad te ugledaju — dobaci joj Kronin.

Devojka se nije ni okrenula. Brzo je sišla niz stepenice i ušla u kuhinju. U frižideru odmah ugleda uredno poredane flaše šampanjca. »Dom Perinjon«! Kronin je zaista znao šta valja. Uze jednu flašu i dve čaše, pa krete nazad. Odluči da se osveti svom ljubavniku i krete ka vratima sobe u kojoj su obično sedeli njegovi momci.

Iz usta joj se ote krik užasa kad ugleda mrtvog momka naslonjenog na drveni zid prosto-

rije. Između očiju slivao mu se tanak mlaz krvi, a usred čela zjapila je duboka, nevelika rana.

— Bile... Bile... ovde je jedan mrtvac! — povika iz sveg glasa.

Gangster je nije razumeo, iako je čuo. U prvi mah pomisli da je devojka naletela na nekog od njegovih momaka i nasmeja se pri pomisli na scenu: gola devojka ispred naoružanog momka.

— Hajde, ne viči! Požuri gore. Ostavi momke. Brzo! — povika.

Ninda se pojavi iza ograde stepeništa u času kad Merion zakorači na prvi stepenik. Maskirani momak stavi prst na usta dajući joj tako znak da ćuti, a onda je levom rukom uhvati za vrat. Stisak mu je bio blag. Jedva je osećala njegove prste. Poče nešto da joj priča, ali ona nije uspela da razume značenje tih reči. Oseti samo kako se opušta. Sklopi oči i pređade se snažnom, maskiranom strancu.

Ninda je položi na obližnji trosed i prebaci preko njenog raskošnog tela stolnjak sa velikog stola. U tri skoka našao se na vrhu stepeništa.

Kronin je više osetio nego što je video došljaka.

— Hajde, malena, sipaj i meni jednu. Ako me piće oporavi, možda ćemo nastaviti igru — reče izazivačkim glasom.

Ćutanje koje je bilo jedini odgovor koji je dobio natera ga da se naglo okrene.

Soba je bila prazna. Ipak, neko je bio tu. Trag stopala na ćupavom tepihu još je bio vidljiv. Kronin brzo šmugnu na drugu stranu kreveta i poseže rukom za pištoljem koji je tu spustio pre izvesnog vremena.

Umesto toga uhvati nečiju ruku u rukavici. Pokuša da istrgne prste, ali uzalud. Što je više cimao, to je bol postajao nepodnošljiviji.

Poče da doziva svoje ljude, ali ga nevidljivi napadač prekide.

— Ne vredi. Oni te ne čuju. Oni više NE MOGU da te čuju...

— Kako ne mogu? Zašto...

— Mrtvi su.

Uz te reči nepoznati u crnoj, neobičnoj odeći, s kapuljačom na glavi jednostavno izroni ispod kreveta i uspravi se.

— Ko si ti? Šta hoćeš? Ja s tobom nemam ništa.

— Zato ja imam s tobom, i sa bagrom sličnoj tebi.

— Šta želiš?

— Neka obaveštenja. Na primer, odakle je »roba« koju si pustio u promet. Ti si je »sredio«, ili si je takvu nabavio?

— Kakva roba, ništ. . .

Strahovit šamar pogodi ga po obrazu. Grunuše mu suze od bola. Maskirani ponovo diže ruku.

— Stani! Roba je iz Meksika. . . Ja sam je malo »doteracao«. Onj ludaci koji se fiksaju to i zaslužuju. . .

— Odakle iz Meksika? — pre seče ga ninda.

Kronin za trenutak ućuta. Onda se odluči. Njegov čovek u Meksiku bio je dole pravi kralj. Imao je sopstvenu vojsku. On će biti nedostižan za ovog maskiranog ludaka.

— Meksiko. . . odmah iza granice. . . kod Paradisa. . . Keš Bejli. Samo, malo će ti vredeti ova informacija. Bejli je dole bog. . .

Ninda ništa nije rekao. Posle nekoliko trenutaka, kao da se predomislio, reče:

— Znaš li koliko je dece za poslednjih pet dana glavom platilo tvoju »robu«?

— Pojma nemam, a i baš me zabole. . .

Istog trena katana suknu iz korica i Kronin tek u magnovenju ugleda njegovu sjajnu

oštricu. Mač zaseče preko vrata, iscepa jastučnicu, zatim dušek i čelične federe madraca. Ninda izvuče mač iz mrtvog tela i obrisa ga o svileni čaršav.

Njegov pesao u ovoj kući bio je okončan.

Pred njim je čekao drugi zadatak — put u daleki Meksiko.

Tamnožućkasto i vitko telo škorpije lenjo je klizilo preko široke, drvene ploče stola. Bilo je to, uz povremeni povetarac, jedino kretanje u zamrlom dvo rištu ranča s one strane granice — u Meksiku. Snažno građeni muškarac crne kose i zelenih očiju, širokih vilica, pijano se zagleda u otrovnicu. Dohvati flašu sa tekilom i poteže dobar gutljaj. Škorpija se zaustavi nadražena mirisom oštrog, nakiselog pića.

Muškarac, iako neobrijan, bio je obučen u čisto belo odeo. Isto tako beli šešir visio je okačen na naslon stolice.

Keš Bejli, gospodar pokrajine, trgovac drogom i oružjem, besciljno se zagleda preko dvo rišta. Sve je bilo tiho. Pa ipak, znao je da bi na njegov mig u roku od nekoliko minuta bar tridesetak do zuba naoružanih ljudi dojurilo da vidi zašto ih zove.

Škorpija htjede da nastavi, ali joj se na putu prepreči velika šaka Keša Bejljija. Škorpija zastade, izdiže se, prihvati dlakavim nožicama prste i poče da se penje. Bejli okrete nadlanicu na sto i dozvoli škorpiji da mu se smesti na sredinu širokog dlana. Gledao je neko vreme, a onda brzinom ravnom treptaju oka jednostavno smrvi opasnu otrovnicu.

Još uvek je bio brz kao nekada, dok je lutao Amerikom, borio se kao plaćenik, vežbao istočnjačke borilačke veštine — bio mlad i lud. Iako su ta vremena već odavno bila iza njega, još uvek je sačuvao borilački duh, reflekse i brzinu. I sve to uprkos velikim količinama tekile, a u poslednje vreme i šmrkanja belog praha.

— Mi korason, gde si? Dođi unutra. Prijatno je i hladovina je. Dodi... ne mogu više da te čekam — javi se iz kuće mazni ženski glas.

Keš Bejli stisnu oči. Sve češće je u poslednjih mesec dana osećao veliku prazninu i oko sebe i u sebi. Imao je društvo, ali ne i prijatelja. Imao je ženu, i to mnogo i veoma lepih, ali već je zaboravio šta to znači biti voljen i voleti. Ta dva

luksuza bila su za njega samo san. A nekada...

— Dolazim — uzvрати i skoči kao da beži od navale uspomena koje su se iznenada pojavile iz duboke prošlosti. — Dolazim.

U polutami sobe u kojoj je dominirao veliki bar i još veći krevet ležala je mlada Meksikanka. Duga crna kosa pokrivala je njeno mlado i golo telo sve do polovine butina. Crne, krupne oči posmatrale su ga s mešavinom straha i divljenja.

— Zar ti nije bilo dosta noćas, ti, kučko? — reče i šljepnu je po butini. — Šta još želiš? Novac? Prašak? Mene?

Devojka je ćutala. Vidno je zadrhtala. Novac joj je i te kako bio potreban, ali nije smela ništa da kaže.

— Želim... tebe. Ti si najbolji muškarac... Dobar si prema meni, mojoj majci i bratu. Ti znaš da sam spremna da budem tvoja robinja do kraja života.

»Da, svi ste vi spremni da budete moji robovi. A, ko je od vas spreman da mi bude veran prijatelj do groba? Ko?«

Ovo pitanje Bejli nije izgovorio naglas. A i čemu? Odgovor, ma kakav bio, bio bi la-

žan a njemu je laži već bilo preko glave.

Poljubi devojkicu u glatiki sto mak, poče da je miluje teraju-ći sebe da kroz strast, makar i glumljenu, nađe zaborav, ali to mu nije pošlo za rukom. ODMAČE SE OD DEVOJKE.

— Donesi mi tekilu, a onda idi — naredi.

Devojka brzo poslušala. On joj na rastanku tutnu u šake poveći smotuljak dolara, namače šešir na oči i prepusti se dremežu.

Prepušten tek jedva čujnom šuštanju grana koje su se češale o zid kuće Keš Bejli počeo u mislima da luta po prošlosti. Slike su se smenjivale bez ikakvog reda i smisla.

Koledž, devojkice, društvo... Vijetnam, borbe, smrt i razaranja na svakom koraku... povratak kući... beznade... beznade...

Onda mu pred oči izroni lik nekadašnjeg nerazdvojnog ortaka Džesa Koburna. Njegov stari bio je rendžer. Džes i Keš su bili nestašni momci i više su išli onom tankom linijom koja deli dobre od loših momaka nego što su živeli normalan život. Onda, iznenada, sve se promenilo. Džesov stari poginuo je u jednoj prljavoj, drum

skoj kafani. Ubili su ga pijani Meksikanci.

Tog dana Džes je doneo životnu odluku. Nastaviće posao svog oca i stajaće na strani zakona.

Keš Bejli ga je odgovarao, čak mu se i podsmevao.

— Ne budi lud. Ta limena zvezda vodi tamo gde je tvoj stari završio. Šta ti je ostavio? Ha? Koliko para ima u banci? Kaži. Poslušaj me, budalo. Pođi sa mnom i videćeš svet. Biće para... devojkica, ludih provoda, automobila... svega — govorio mu je Bejli.

Džes nije hteo ni da čuje. Rastali su se kao da se nikada nisu ni poznavali. Prošlo je nekoliko meseci, gotovo čitava godina dok se Džes vratio s akademije. Odmah je imenovan za glavnog rendžera. Ljudi su ga voleli i poštovali.

Za to vreme i Keš Bejli je stekao poštovanje, ali kod ljudi s one strane zakona. Bio je rođeni borac, neustrašiv momak i, za razliku od mnogih gangstera, pametan i trezven. Brzo se popeo na tron sa kojeg niko nije mogao da ga skinje. Pomagao je siromašnim farmerima uz granicu sa Meksikom. Zauzvrat, oni su prenosili njegovu »robu«, krili njego-

ve kurire, uterivali dugove za njegov račun. Jednom reči, bili su mu velika pomoć. Ali, Keš Bejli je duboko u sebi osećao onu tešku prazninu, koju ne mogu da ispune ni džakovi para, ni tucad lepih devojaka, ni lažni prijatelji koji su se muvali oko njegovog stola. Okrenuo se flaši, ali je i ona veoma brzo počela da biva nedovoljna. Probao je i »snežni prah«. Da, tek tada, negde između neba i zemlje, između pakla i raja, nalazio je utočište, bar za određeno vreme.

I još nešto. Postajao je sve suroviji.

Pružj ruku i iz fioke noćnog stočića izvadi kesicu od celofana. Prinese je drhtavom rukom do nozdrva i ušmrknu dva-tri puta. Strese se, obriše suze koje mu iznenada grunušše na oči, a potom se osmehnu i namesti još udobnije.

Senke na zidu igrale su neku čudnu igru. Prvo mu se činilo da se maze, da bi uskoro shvatio kako, u stvari, posmatra neku čudnu borbu...

Priseti se jednog slučaja kome je prisustvovao kao nemi svedok. Nekoliko kršnih momaka naoružanih lancima, noževima i toljagama odlučili su da iz čista mira prebiju čoveka

koji je očigledno išao svojim poslom. Bejli je već bio posegao rukom za pojas i dohvatio dršku teškog »kolta«, ali ga je nešto sprečilo da se odmah umeša. Nešto u držanju napadnutog govorilo je da mu pomoć nije potrebna.

Već po tome kako su se rasporedili oko usamjenog prolaznika pokazivalo je da je grupa uvežbana i da joj ovo svakako nije prvi napad. Međutim, i momak je očigledno znao znanje.

Opuštenih ruku, nogu tek nešto savijenih u kolenima i raširenim tridesetak centimetara posmatrao je protivnike jednog po jednog. Onda je, na to je Keš Bejli smeo i dan danas da se zakune, usamljeni momak zatvorio oči.

— Hej... ovaj je načisto odlepio! — viknu jedan od napadača.

— Možda je jadnik umro od straha — podrugnu se drugi.

— E, pa sad ću da ga probudim — javi se treći i izmahnu teškom, gvožđem okovanom palicom za bejzbol.

Bejli poteže kolt, ali mu ruka s oružjem ostade u nedovršenom pokretu.

U trenutku kada je smrtonosno oružje trebalo da se svom

snagom sruči na teme usamljenog prolaznika i smrška mu lo banju — on se kao kobra okrete, podiže ruke — i već sledećeg trenutka napadač odlete uvis i tresnu na beton dobrih pet metara dalje. Usamljeni okrete palicu u ruci kao što to čine mažoretkinje, a zatim je hitnu u mrak.

— Ko si ti... majku ti?! Sad ću da te rasporim! — dreknu vođa bande, orijaš od gotovo dva metra i najmnaje sto pedeset kilograma.

Još dok je pretio i bogoradio, on poteže iz kanije ogromni »rambo« nož koji je s jedne strane bio nazubljen kao testera.

Sečivo blesnu na mutnom ne onskom svetu obližnje reklame i ustremi se ka stomaku usamljenog momka. I opet se ponovila ista slika. Bejli već nanišani u grmalja kad se čudo odigra na njegove oči.

Iskorak u stranu, hvat za šaku s nožem, gotovo blagi okret nadole, a potom u stranu — i prasak slomljenog zgloba jasno odjeknu u polutami puste uličice.

Usamljeni ustade i okrete le da grmalju. Ostali članovi bande stajali su zabezegnuti i neodlučni. Vođa se, međutim, ni-

je predavao. Dohvati nož zdravom rukom i, uz krrik koji se stopi sa Bejlijevom opomenom, krete u novi napad.

Šta se tada dogodilo to Bejli nikada nije sebi uspeo da objasniti. U sećanju mu je jedino ostala slika ogromnog napadača koji se klati pokušavajući da zadrži glavu na ramenu, iako mu je vrat bio gotovo sasvim presečen.

Preostali napadači, njih trojica, kidisaše odjednom, ali kao da su naleteli na minu. Gotovo istovremeno odleteše uvis da bi nekoliko trenutaka kasnije uz bolne jauke popadali po betonu. Niko od njih nije se usudio da ustane.

Iako je bio sasvim siguran da usamljeni šetač nije mogao da ga primeti u mrklom mraku — Bejli se zaplenu kad mu ovaj mahnu, a potom ga pozdravi vojnički.

Bejli nikada nije saznao ko je bio nepoznati momak, a još manje je slutio da je te davne večeri video ninđu u akciji, kao što nije ni slutio da će im se jednog dana putevi ukrstiti.

Od tada je doneo odluku da redovno vežba kung fu i aikido. Imao je osećaj za te drevne borilačke veštine Dalekog istoka i u sali za vežbanje je

kroz vežbu osećao izvanredno olakšanje.

Nešto kasnije u nekoj stari-narnici kupio je trofejni samu-rajski mač, očigledno uspome-nu nekog veterana iz Koreje, pa je počeo da vežba i mačeva-nje. Za tu njegovu tajnu »sla-bost« ili zanimaciju niko od njegovih ljudi nije znao.

I sada, dok je droga sve br-že kružila njegovim mozgom, on ustade, izvadi kartonski ko-fer ispod kreveta i otuda izva-di mač uvijen u svileno platno. Dugo je posmatrao sjajnu oš-tricu i svoj lik koji se krivio na izglaćanom sečivu.

Pokuša da zamahne mačem, ali njegov mozak više nije mo-gao da emituje jasne naredbe rukama. Mač ispade i kliznu pored kreveta.

Bejli nešto nejasno opsova, a onda se potribuške opruži. Pre nego što je utonuo u halu-cinantan san, on reče samo dve reči:

— Džes... Karmelita...

*
* *

Barometar je pokazivao da će uskoro nad Paradisom, malom mestu u Nju Meksiku, nado-mak granice sa Meksikom, us-

koro da se otvori nebo. Biće to pravi dar s neba, bar za naj-veći deo stanovništva Paradisa i okoline. Za Džesa Koburna i dežurne u rendžerskoj stanici, na žalost, neće biti tako.

Stari Mortimer Blez uđe u kancelariju i istog časa uključi veliki ventilator na plafonu. Od toga, međutim, u prostori-ji nimalo nije postalo svežije. Jedino su se papiri razleteli na sve strane. Sedokosi čuvar za-kona buknu i krete da ih po-kupi kad ga zaustavi prijatan devojački glas.

— Neka, čilka Blez, ja ću to. Eno, tamo, imate hladne limu-nade — cvrkutala je smeđoko-sa Rut Killbi, jedina žena zapo-slena u rendžerskoj stanici.

— Baš ti hvala, dete. Uz ovu moju kostobolju i uspomene iz Koreje samo mi treba da se savijam i puzim po patosu. Hva-la i za limunadu, ali više bi mi prijalo ledeno pivo. Nego, je l' ON tu? — uzvratil sedokosi.

Devojika samo pokaza gla-vom na desnu stranu i saže se da pokupi rasuta dokumenta.

Mortimer Blez skide šešir, obriša čelo i popravi prstima, začudo, veoma gustu kosu, pa bez kucanja gurnu vrata sused-ne sobe.

— Zdravo, sinko, gužva?

Plavokosi momak, bistrih plavih očiju i guste, nešto duže, plave kose baci kratak pogled na sedokosog, odmahnu rukom, pa opet usredsredi pogled na ekran računara.

Velikom brzinom ispisani redovi leteli su preko ekrana, ali momak nikako nije uspevaao da nađe podatke koje je tražio.

— Pih... i to mi je sad rendžerski pasao. Treba da se nadmudruješ sa tim svemirskim izmišljotinama i administracijom. Eh, u naše vreme — poče stari čuvar zakona zagledavši se u sliku na kojoj se nalazilo deset rendžera, generacija 1958. godine — uzjašeš konja pa juriš za podacima. A ovo danas...

Mladić ga nije slušao. Tek kada je posle desetak minuta isključio ekran on se okrete sedokosom.

— Morti, imaš pivo... ah, ti si se već poslužio. Onda budi toliko dobar, daj i meni jedno. Kako je napollju? Oluja samo što nije, ha?

Utom neko odlučno pokuca na staklo na vratima. Istog časa, još dok je odjekivalo ono »napred«, u sobu prosto grunu momak ne stariji od devetnaest godina.

— Džes... ovaj šefe... hello, mister Blez... oni su se vratili — poče momak da brza.

— Polako, Bene. Jedno po jedno. Pozdravio si nas. O. K. Sada reci poruku — nasmeja se Džes zaustavljajući rukom bujicu reči koje su kuljale iz usta devetnaestogodišnjaka.

— Braća Kouli, šefe... naša patrola je upravo javila. Videli su njihov kamionet na Antilopinom gazu... upravo se vratio iz Meksika. Sigurno su opet do neli onaj... otrov — požuri mladić da kratko i jasno saopšti poruku.

Džes ga otpusti mahnuvši rukom, pa krete ka ormanu. Otuda izvadi opasač sa novim »koltom 357 — magnum«, okrete burence proveravajući da li su meci u ležištu, vrati oružje u futrolu i opasa široki opasač.

— Isti si otac... gledam te kao da njega vidim — tiho reče Blez.

— Morti, to kažeš svaki put kad dohvatim opasač — prekide ga Džes.

— Izvini, sinko... uspome-ne... šta ćeš.

Džes dohvati i vinčesterku koja je stajala naslonjena iza ormana, stavi šišir na glavu i krete ka vratima.

— Gde si krenuo?

— Po Koulijeve.

— Čekaj, idem i ja.

Mladić htjede da odbije pomoć, ali, setivši se da je tako nešto neizvodljivo, samo pomirljivo klimnu glavom.

— Svakako, stari, kako bih ja bez tebe.

Uskoro nove gume na »ford-rendženu« zaškripaše podižući oblak peska i sitnih kamenčića. Vozilo se za trenutak zanese, a zatim pojuri prema južnom delu grada.

Na horizontu crni oblaci gomilali su se sve brže. Prve munje počеше da šaraju nebeski svod, a onaj toliko karakteristični miris električnog naboja u atmosferi prekri okolinu.

— Samo što nije — reče Mortimer zagledajući nebo.

— Neka, ovog puta ide nam na ruku. Koulijevi će se sigurno zadržati kod »Potkovice« i čekaće da oluja prođe — uzvratiti Džes i čvršće prihvatiti volan.

Oluja je naletela iznenada, svom žestinom. Brisači na prednjoj šoferšajbni jedva su uspeli da skinu slapove kiše i prašine koji su se brzo pretvarali u žitko blato. Nekoliko trenutaka kasnije preko stakla tekla je priyatna letnja kiša. Žedna

zemlja prosto je gutala prave potoke toliko željene vode.

— Ovo će mnogim farmerima omogućiti da prežive godinu. Bilo je krajnje vreme. Još nedelju-dve i svi bi usevi propali. Ovakko...

Stari Mortimer je nekada davno i sam bio farmer i znao je šta u vrelim letnjim mesecima znači ovolika kiša.

— Na žalost, stari, mnogi od njih, kao Koulijevi, sada traže zaradu i na drugoj strani. Na onoj, zabranjenoj — odgovori Koburn.

— Da, ta prokleta droga kao da je svima popila i ono malo pameti. Nisu ni svesni koliko zla čine za male pare.

Razgovor utihnu. Sledećih nekoliko milja vozili su se u tišini. Uskoro ugledaše svetleću reklamu podignutu na visok gvozdeni stub. Bio je to simbol krčme »Potkovića«.

— Eno njihovog kamiona — reče Mortimer pokazujući još izdaleka na zelenkastosivi kamionet koji su vozila tri brata Kouli.

— Video sam i sam. U redu, stari. Ja ću kao i obično da uđem na glavna vrata...

— A, ja na sporedna. Znam, sinko. I, ništa ne brini. Leđa su ti sigurna.

Parkirali su vozilo tik do ula znih vrata zaštićenih mrežom. Mortimer Blez steže tešku med vedomoru sa krupnom sačmom i brzo zamače za ugao. Džes Koburn natuče šešir na oči, olabavi vezicu iznad kokota »kolta«, a zatim gurnu pokretna vrata.

U krčmi u kojoj je carevao miris dima, viskija i piva za tren oka nastade taajc. Džes brzo poče da šara pogledom od stola do stola. Trojicu Koulijevih nije video. Zato pride šanku. Krupni Meksikanac velikih brkova ugleda srebrnu zvezdu na Džesovim gnudima i gadljivo otpljunu iza šanka.

— Senjor, tražim braću Kouli — reče Džes oštiro, ali uljudno.

— Non comprendo, senjor — uzvratí Meksikanac.

— Ne razumeš? U redu, to kasnije.

U taj tren jedna vrata iza šanka se otvoriše i u prostoriju uđe Norman Kouli, najmlađi od trojice braće. Trže se kad ugleda Džesa, ali nije imao kud. Brzo baci pogled u ugao. Tamo su sedela njegova braća. Džes nije uspeo da ih vidi jer ih je zaklanjala velika palma.

— Pridruži se braći Norm, ionako ste mi potrebni sva tro-

jica — naredi Džes i pomeri ka banicu u stranu otkrivajući tako dršku »kolta«.

Norman Kouli požuri da posluša. U svakom slučaju njegovo mesto je uz Frenka i Dillona. Šta im može jedan jedini rendžer? Ovde su oni među svojim.

Obuzeti ovom scenom prisutni nisu ni primetili kada je Mortimer Blez ušao u prostoriju i naslonio se na mračni deo šanka. Odatle je sve prisutne držao na oku.

— Šta je ovog puta, šerife? — gotovo zabrunda najstariji od trojice braće, Frenk Kouli.

— Mislim da to i sam znaš. Ipak, ovde nije mesto za takve razgovore. Ponesi svoje stvari, SVE, i kreni sa braćom. Idemo u stanicu — naredi Džes.

— Znaš šta, zvezdonošče... već sam sit i tebe i tvog zakona. Mi smo samo siromašni farmeri koji se snalaze kako da sastave kraj s krajem. Šta ti imaš protiv toga? Ništa nismo uradili i nigde ne idem. Jasno! — dreknú visoki momak.

— Frenk, džabe vičeš. Ideš u svakom slučaju. Pitanje je samo da li ideš mojim kolima — ili da zovem ambulanta.

Pretnja je bila više nego jasna. Frenk Kouli se lagano po-

diže. Njegove kao noć crne oči sevale su od ljutnje.

— Pokaži mu, Frenk... neka vidi ko su braća Kouli! — povika najmlađi brat.

— Zaveži, Norm!

Tog trena negde u dnu prostorije grmnju snažan pucanj, a istovremeno čovek za šankom zaurla. Džes samo za tren skrete pogled na tu stranu. Krupni meksikanac, lica belog kao kreč, stiskao je levom rukom desnu mišicu iz koje je liptala krv. Kratež koji je ležao pred njim na glatkoj ploči šanka jasno je svedočio o onome što se dogodilo.

— Hajde, ima li još nekog delije koji želi da se oproba? — sarkastičnim glasom upita Mortimer.

Niko se nije ni pomerio.

Bar niko od gostiju koji nisu imali veze sa braćom Kouli.

Mlađi Norman, besan što ga je brat učutkao, a u želji da svima polkaže da je i on pravi Kouli, hitro poseže rukom ka pojasu. Uspeo je i da potegne automatik »Smit Weson« — ali Džes Koburn bio je momak s iskustvom. U magnovenju se okrenuo, potegao svoj magnum »357« i ispalio hitac. Pogoden izbliza zrnom velikog kalibra momak odlete dva metra una-

zad, udari leđima o drveni zid krčme i sroza se na pod. Kako je klizio, tako je na zidu ostajala široka krvava štrafta.

— Ubio si... malog... ja ću da... — počeo Frenk Kouli.

— Nećeš ti ništa, Frenk. Možeš samo da mu se pridružiš. Ako to želiš, u redu. To je, i pak tvoja stvar — smiri ga Džes tihim glasom.

Frenk Kouli počeo da se tresese.

— Neće to tek, tako da prođe. Još ćemo mi da se sretnemo. Imam ja moćne prijatelje, videćeš već! — počeo Frenk da preti.

— U redu, Frenk, pokazaćeš mi te tvoje prijatelje. Njih baš i tražim. Što ih pre sretnem biće bolje za mnoge farmere koje si zavrbovao. Sad diži tu torbu... tu koju pokušavaš nogom da gurneš u stranu i polazi. Dilone, za tebe važi isto.

Koulijevi nisu imali kud. Frenk besno podiže torbu i baci je na sto. Džes pozva Mortimera da priđe i istrese sadržinu torbe na sto. Nekoliko paketića od po pola kilograma droge ispade iz torbe.

— Frenk, znaš li šta radiš, čoveče? — upita Džes.

— Baš me briga. Uostalom, šta se i tebe tiče šta rade gore.

Oni vole taj otrov, a ja zaradujem poneku crkavicu da im ga pošaljem. To je sve. Što se ti zbog toga uzbuđuješ?

Džes mu stavi lisice, a Mortimer to isto učini sa Dilonom.

Kada su prolazili pored šanka, on besno, na gotovo besprekornom engleskom upita:

— Šta je sa mnom? Ko će da plati moje lečenje? Ja nisam...

— Šta reče maločas? Nisi komprimirao, ha? Pa senjor snadi se, ja ne razumem to što pričaš. Jasno? — Džes uzvratil smeškajući se.

— Gringo prokleti! Kurvin sine, ja ću...

Kundak Džesove »vinčesterke« opisao kratak luk, a zatim se svom snagom sruči posred čela zapenušanog šankera. Čovek samo jeknu i nestade iza šanka, no Džes se nije ni osvrnuo da ga pogleda.

Strpa Frenka i Dillona u zadnji deo vozila tako što im je odvezao lisice, pa onda jedan kraj vezao za gvozdeni nosač a drugi za zglavke na rukama.

— Tako, sad ćete manje da se truckate do Paradisa — reče i tresnu vratima pre nego što su Koulijevi uspeali da otvore usta.

— Šta misliš, ko im je taj važni prijatelj zaštitnik? — upi

ta ga Mortimer kada su krenuli.

— Keš Bejli.

— ON!!! Siguran si? Ali, kako?

— Video si da sam tražio podatke od centralnog kompjutera. E, pa dobio sam ono što sam samo naslućivao. Keš Bejli je kralj droge s one strane granice. Mislim da ću uskoro morati da pođem do njega — reče Džes neveselim glasom.

*
* *

U roku od samo pet minuta dva aviona sletela su na aerodrom u Paradisu. Među stotinak putnika šestorica, mahom kršnih, momaka ni po čemu nisu privlačila pažnju putnika ni ljudi u aerodromskoj zgradi. Možda samo njih dvojica — jedan belac visok preko 190 centimetara, sa slamnatim šeširom na glavi, i jedan crnac koji nije zaostajao za belim divom. Njihova telesna građa padala je u oči svakom ko je prošao kraj njih. Sve ostalo bilo je normalno. Bar na prvi pogled.

Da je neko od prolaznika kojim čudom mogao da zaviri u zvaničnu kartoteku u Pentagonu, ili onu drugu, u sefovima

DIA-e mogao bi da pročita sledeće:

»Lari Merouz, narednik, nestao u Laosu. Smatra se poginulim. Telo nikada nije pronađeno.

Bekmen Etvorter, narednik, poginuo prilikom demontiranja neeksplodirane avionske bombe u Laosu. Identifikacija nemoguća.

Carls Bidl, narednik, poginuo prilikom pada helikoptera u džungli u Hondurasu. Telo nije pronađeno.

Luter Fraj, narednik, poginuo prilikom manevara u Luizijani. Telo kremirano.

Patrik Diklejn, vodnik, poginuo prilikom povlačenja iz Libana u avionskoj nesreći. Telo nije identifikovano.

Pol Heket, major, poginuo prilikom evakuacije iz Sajgona. Telo sahranjeno u masovnoj grobnici.

Dakle čitava grupa »nestala« je s lica zemlje između godine 1977. i 1983.

A, njih šestorica od »smrti« bili su članovi posebne organizacije poznate pod šifrom DIA-e, organizacije za specijalne operacije. Niko od njih nije imao ženu, porodicu — nikog bliskog. Oni su bili duhovi.

Ponekad su radili timski, ali najčešće je svako delovao za sebe. Pre ovog susreta bili su na različitim stranama sveta: u Nilkaragvi, Nemačkoj, Turskoj, Gruziji, Libanu...

Njih petorica sa nižim činovima odmah su prišli jedan drugom, a onda ispred zgrade aerodroma sačekalo da im priđe vođa — major Heket. Taj momak koji je likom podsećao na Džeka Nilkolsona bio je prava enigma za sve njih. O njemu čak ni oni nisu ništa znali. Ipak, ono najvažnije su znali: bio je pravi profesionalac.

— Momci, milo mi je da ste svi zdravi i u formi. Idemo u hotel, tamo ću vam objasniti kakav nam je zadatak.

Bilo je to sve što im je major Heket rekao. Pozvali su dva taksija i uputili se u Paradiso. Tek kada su se smestili, on ih pozva da dođu u njegov apartman. Ponudio ih je pićem, a zatim u nekoliko rečenica izložio zadatak.

— Momak po imenu Keš Bejli u poslednje vreme se veoma osilio i zadaje velike muke našim momcima, policiji i FBI. Njegova »roba« je preplavila srednji zapad i zapadnu obalu. Moramo da ga sprečimo. Saznali smo, u Centrali, da ovde

u ovom gradu, u banci drži sve svoje knjige. Uzećemo ih iz banke — a posle će i on lako da padne — reče major zalivajući poslednje reči s nekoliko gutljaja hladnog piva.

— Kako to mislite »uzećemo ih«, majore? — upita narednik Luter Fraj, gorostasni crnac.

— Izvešćemo mali napad na banku. Dok se on bude snašao, mi ćemo da ga pojurimo na njegovom sopstvenom ranču u Melksilku.

— Znači — opljačkaćemo banku? — javi se sad i vodnik Bekmen.

— Što da ne?

Ljudi učutaše. Konačno, najćutljiviji među njima, narednik Čarls Bidl, stručnjak za kompjutere i planiranje reče:

— Ser, ali ništa ne znamo o lokalnoj policiji, kako su opremljeni, koliko ih je... zatim kako je stanje u banci. U kom sefuu se nalaze knjige?

— Tačno, naredniče, te podatke trenutno nemamo, ali dobićemo ih.

— Kako?

— Lako. Luter i Bekmen će koliko sutra postati gosti mesnog zatvora, dok ću ja u međuvremenu da pođem do ban-

ke, otvorim račun i ispitam stvari. O.K.

Onako kako je to Heket pred stavio sve je bilo prava šala. Momci samo zaklimalaše glavama i počеше da zbijaju šale na račun predstojeće akcije. Heket ih je neko vreme slušao, pa podiže ruku i ućutka ih.

— Ni u ludilu ne smatrajte ovaj zadatak igrom. Može glave da vas košta. Keš Bejli je stvarno jak, opasan i nadasve neumoljiv momak. Da nije takav ne bi stigao dovde dokle je stigao. To nikako nemojte da zaboravite.

Nepunih pola sata kasnije ono što se dogodilo u servisu za popravku audio i video aparata bilo je najbolja potvrda majorovih reči.

Iz bledoplavog kamioneta sa čije se karoserije boja ljuštila na najmanji udar izide momak masne kose i prljavih farmerki. U rukama je držao video rikorder. Osvrnuo se levo-desno, pa uđe u radnju. Izgledalo je da je radnja napuštena i on brzo baci pogled na zidni sat. Vreme ručku je upravo isteklo.

— Sačekajte malo, dolazim odmah — začu se glas nekud iza velikog pulta.

Minut kasnije otuda izroni čupava glava nekog momka ko

ji je na nosu držao naočari oveće dioptrije.

— Mister Vilkins samo što nije došao. Vi slobodno ostavite aparat. Evo vam broja pa se javite za jedno pola sata.

Momak samo klimnu glavom, zgrabj pruženu cedulju i zaglavi na vrata.

Dvadesetak minuta kasnije vlasnik servisa, mister Vilkins, ude pevušeći trenutno popularnu melodiju. Posle dobrog ručka bio je veoma raspoložen.

— Mister Vilkins, evo imamo još jedan video rikorder za popravku. Hoćete da pogledate odmah, rekao sam onom momku da se javi za pola sata.

— Svakako, momče, svakako. Naše geslo je: brza i tačna usluga. Daj da vidimo šta fali toj spravici — veselo uzvratil Vilkins i pride bliže.

Istog trenu odjeknu snažna eksplozija. Aparati, alat i nameštaj u servisu razleteše se na sve strane, a čitav prednji deo radnje, zajedno s velikim izlogom, izlete do sredine ulice.

Oni retki prolaznici počеше da vrište u panici, a dvojica kola se sudariše pokušavajući da izbegnu silnu srču i drvene delove izloga. Vatra začas zahvatila ostatke radnje i čitava dvo-

spratna zgrada u kojoj se servis nalazio nestade u plamenu.

Keš Bejli kaznio je jednog od pomagača koji se polakomio i pokušao da ga prevari. Nije uopšte novac bio u pitanju. Bejli je znao bogato da nagradi. Ali, zauzvrat je tražio bezuslovnu poslušnost i odanost. Mister Vilkins se oglušio o taj zahtev i zato je glavom platio svoju pohlepu. Što je uz njega stradao i nevini mladić i što je jedna porodica ostala bez krova nad glavom — to Keša uopšte nije interesovalo.

Džes Koburn i Mortimer Blez stigli su na lice mesta već posle nekoliko minuta. Nemo su posmatrali plamen koji je sve brže gutao drvenu dvospratnicu.

— Nesrećni slučaj? — upita ga Mortimer.

— Možda, mada...

— Nešto znaš ili sumnjaš, sinko?

— Vilkins je poslednjih nekoliko meseci trošio više nego što mu je servis donosio. Mislim da je i on postao član velike »porodice« Keša Bejlja. To je još jedan razlog da ga što pre posetim. Idemo da nademo vezu. Ovde ionako nemamo šta da tražimo. Neka

momci iz patrolle obave formalnosti — uzvratiti Džes.

Znao je tačno kuda da ide i koga da traži. Stari Morti morade da prizna da je momak stasao u vrhunskog policajca i to ga ispunji ponosom.

Izvesno vreme nakon događaja u glavnoj ulici, njihov automobil zaustavi se u sirotinjskom delu grada koji su mahom naseljavali Meksikaneci i sezonski radnici. Samo nekoliko minuta trebalo je mladom zapovedniku rendžerske jedinice da nađe momka koga je tražio.

Dvadesetdvogodišnji Emiliano Esteban Rodriges pokušava da pobegne, ali ga škljocanje kokota na Džesovom »koltu« natera da se predomisli.

— Senjor, ja sam čist. Evo, možete da me pretresete — počeo da se pravda Meksikanac.

— Znam da si sada čist. Neću da te hapsim. Imam za tebe jedan zadatak. Ako ga ne obaviš strpaću te u zatvor makar bio čist kao novorođenče. Dok dokazuješ da nisi kriv, proći će najmanje nekoliko meseci — počeo Džes da preti.

— Si, senjor... Sve što kažete, si...

— Iz ovih stopa ideš preko granice. Nađi tvog gazdu, pa

sa njim zajedno do Keša Bejlja. Recite mu da me za dva dana čeka s one strane reke. Treba da razgovaramo.

Momak prebledio pri pomenu imena Keš Bejlja i počeo vidno da se znoji.

— Senjor... ali, senjor Keš Bejli... Ja ne mogu do nje ga...

— To je tvoj problem. Upamti. Neka me čeka za dva dana, pre podne. S one strane reke. Jasno?

Meksikanac htio je još jednom da pokuša da se spase bezde, ali neumoljivi pogled Džesa Koburna preseče taj pokušaj još u začetku.

*
* *

Lesli Eldridž je već bio na putu prema Meksiku. Njegova Sumiko je otputovala prethodnog dana za Japan u posetu rođacima, a Tabasko Pit odlutao je nekud u planine sa novom devojkom.

Ninda je upakovao oružje u duguljastu torbu, uzeo nešto malo stvari za oblačenje i sa čekovnom knjižicom u džepu uputio se na aerodrom. Tek tamo odlučio je kuda da se uputi.

Njegovo odredište bila je La Puerta, osrednji grad nedaleko od granice Meksika i Nju Meksika. Računao je da kralj droge mora da ima štab negde blizu nekog većeg centra, ali ipak dalje od velikih gužvi i radoznalih očiju.

Dok se udobno smeštao u se dište kroz misli mu prodoše događaji od prethodnog dana. Sa televizijskog ekrana saznao je za hapšenje mladog Nilka Boltana, za nagradu koju je i pored toga multimilioner Pol Miller ponudio za hvatanje nar ko gazde, i za odlučne izjave komesara Daltona da će »krivci osetiti moćnu ruku Zakona«.

Odmah je telefonom zatražio vezu lično sa komesarom Daltonom i veoma brzo ga ubedio da pusti mladog Boltana. Rekao mu je i koje direktan krivac za devojčinu smrt i ko je bio preprodavac. Doduše, nije pomenuo da su i jedan i drugi sređeni, kao što je odbio da kaže i svoje ime. Rekao je samo sledeće:

— Ja sam pošten građanin koji je glasao za vas, koji poštuje zakone i uredno plaća porez. To vam je dovoljno da budete sigurni da je sve što sam vam rekao istina.

Dok je avion hvatao visinu i kurs prema jugoistoku, Leslie utonu u prijatan dremež. Probudio se tek kada je domaćica aviona prijatnim glasom saopštila putnicima da se približavaju aerodromu u La Puerti. Odmah je unajmio automobil i krenuo ka gradu da nađe smeštaj, omiriše atmosferu i potraži trag.

I, dok je mrak lagano padao na ulice La Puerte, a blaga muzika marijačija dopirala iz obližnje bašte, Leslie Eldridž kretu u potragu za Kešom Bejljem.

Zalazio je nekoliko puta u kafane, popio piće, posmatrao gužvu oko sebe, a zatim nastavljao dalje. Kako se ponoć bližila tako je i ninda sve dublje zalazio u periferiju, na ona mesta na kojima se okupljao polusvet.

Žene, mlade, gotovo devojčice, zrele, lepe, debеле, lepo obučene ili prekrivene bledim haljinicama nudile su društvo, sebe, svoje telo.

Najzad, ninda uđe u jednu omanju, belo okrečenu prizemnu zgradu na kojoj je crvenim slovima dosta kitnjastim rukopisom firmopisac ispisao samo jednu reč: »Kantina«.

Tek što je seo za sto priđoše mu dve mlađe žene gotovo isto vreme. Skoro su se potukle oko prazne stolice, ali Lesli uz smešak pozva obe da sednu i prave mu društvo. Pravio se da ne razume nijednu reč špan skog jezika, ali se zato obilato smeškao izigravajući dobroćudnog, naivnog turistu koji je došao da se provede za šaku dolara.

Kako je vino iz flaše nestajalo, tako je raspoloženje sve više raslo. Lesli objasni, nekako, više rukama nego rečima da mu je, tobože, rođendan i uskoro je kantina odjekivala od muzike jedne grupe marijačija koje je neko dovukao s ulice.

Lesli je nemilice trošio novčanice od pet i deset dolara pri čemu je budno motrio, iako su mu kapei pijano padali na »pola koplja«, kako se ovi njegovi gestovi tumače. Najzad je uhvatio pogled jednog snažno građenog Meksikanca koji je za razliku od većine gostiju bio obrijan, obučen u čisto odelo i uredno očesljan.

Isto tako nije mu promaklo kad je ovaj pozvao jednu od njegovih družbenica jedva primetnim znakom da bi joj tre-

nutak kasnije u ruku tutnuo malenu kesicu od celofana.

Nešto kasnije žena se vrati i zagrlila Leslija. Dok mu je na uvo šaputala nešto o putovanju u raj, o mnogo sreće za malo para, ona mu neprimetno pokazala celofansku kesicu i titnu mu je u džep košulje. Lesli odmah izvadi jednu dvadeseticu, ali žena odbi novac i samo ga poljubi šapućući da je to poklon od »prijatelja«.

Kada je veselje dostiglo vrhunac, Lesli u pratnji obe žene napusti kantinu i uputi se u obližnju baraku. Uvele su ga u prilično čistu sobu u kojoj je dominirao veliki madrac na podu. Počeše da ga svlače kikoćući se. Istovremeno su svlačile i jedna drugu. Lesli se preпусти ovoj predivnoj igri. Morao je da prizna da su obe žene veoma lepo građene, iako malo istrošene, i da im tela mirišu, pored duvana i kafanskog mirisa, na ružino ulje i lavandu.

Uskoro su se tri tela razstrzana strašću motala jedno preko drugog. Kada su ugledale snažno telo i izraženu Leslijevu muškost obe žene uzviknuše ushićeno zaboravljajući da su profesionalke i predadoše se

Erosovim igrama u svim varijacijama.

Iskusan momak, kakav je bio Leslie Eldridž, udovoljio je željama obe žene. Neko vreme po zavrešnoj igri ležali su mirno svi troje. Onda jedna od žena tiho progovori.

— Nadam se da ga neće ubiti.

— I ja se nadam. Mada je gringo, ipak je divan. Bio je tako dobar. Znam šta ću — seti se druga. — Reći ću Raulu da ovaj kabaljero želi da kupi još belog praha, da ima puno para, ali ne kod sebe, i da je spreman da trguje. To će mu sigurno spasiti kožu.

Leslie se neprimetno osmehnu. Iako kurve, ove žene imale su u dnu duše još uvek osećanja koja ni gorak život nije mogao da uništi. Htede da im zahvali, ali se seti da »ne govori španski«. Zato, tobože slučajno, u snu, zagrlj i jednu i drugu deleći im nežne poljupce.

Nešto kasnije ostavile su ga samog, pošto su preko njegovog golog tela prebacile beli čaršav.

Leslie je, naravno bio budan. Znao je da će se uskoro pojaviti ili Raul ili neko od njegovih ljudi.

Pojavila su se četvorica. Jedan od njih bio je Raul.

Jedan od momaka nimalo nežno gunnu »usnulog« gringa nogom, a zatim se odmače. Leslie se trže i »bunovno« počne da trlja oči. Onda se prijateljski osmehnu i sede.

— Čujem da vam se svideo moj prah, senjor. Lolita kaže da bi ste kupili još... mnogo više. Samo, imate li para za više praha? — pitao je Raul prijatnim dubokim glasom.

— Eh, te devojke... mnogo pričaju. To je muški posao, ali kad su se već izbrbljale onda — šta je tu je. Imam nešto para i rado bih trgovao sa vama, senjor — uzvрати Leslie odmerenim tonom.

— O koliko para govorimo?

— Pa, ne znam... Nemam baš mnogo... Možda dvesta-tri stotine hiljada...

— Pezosa? — zapita jedan momak ne čekajući da Leslie završi.

— ... dolara — nastavi Leslie ne obazirući se na upadicu.

Sva tri momka zviznuše od iznenađenja. Samo se Raul pažljiviji zagleda u Leslija.

— Taj novac nemate kod sebe, zar ne?

— Svakako, senjor. Prvo, to bi bila velika gomila, a dru-

go, nije baš mnogo pametno šetati okolo s tolikim parama.

Raul oseti nešto neodređeno u strančevom glasu. Nešto što je na neki način opominjalo, ali suma o kojoj su pričali imala je magično dejstvo.

— A, o kojoj količini praha govorimo? — zapita sada Lesli imitirajući Raula.

Raul oseti da je zatečen. On, u stvari, nikada nije ni video veću količinu od stotinak-dvesta grama. Za velike poslove bio je zadužen Anselmo. Moraće da ga potraži, javi mu za gringa — i tako mu prepusti svu slavu i zaradu.

— Pa, i količina će biti velika. Samo, moraćete da sačekate, recimo, do sutra uveče. Važi? Recite u kom ste hotelu odseli i ja ću vas potražiti čim sredim sve formalnosti. Usput, mi ovde ne volimo čekove. Nadam se da ćete stići da ih unovčite do našeg sledećeg susreta?

— Svakako, senjor, ništa vi ne brinite. Samo neka roba bude dobra kao ona koju ste mi onako velikodušno poklonili — uzvрати Lesli na šta se Raul, kao kakav plemić, teatralno nakloni.

Kontakt je bio uspostavljen. Lesli je znao da je to bio prvi korak na putu koji će ga ne-

minovno odvesti do samog kraja — Keša Bejlja.

Čim su Raul i njegovi momci izašli, Lesli se obuče i kroz prozor napusti sobu. Nije mu promakao čovek koji je čučao u mraku preko puta ulaza u kuću u kojoj je do maločas boravio. Raul očigledno nije želeo da reskira i izgubi iz vida bogatu mušteriju ili žrtvu, svejedno. Lesli se samo osmehnu i nastavi neprimetno da se kreće koristeći mračne uglove i senke noći.

Noćni mir omogućujući mu da čuje glasove kroz prozor jedne od kuća kraj kojih je promicao. Odmah ga je prepoznao. Bio je to Raul.

— Anselmo je još popodne otišao na ranč. Nešto će sutra morati da ode do tamo i javi mu šta smo ulovili. Imaćete vremena da se vratite i da na miru sve isplaniramo. Siguran sam da će Anselmo i Keš odlučiti da gringa ubijemo i uzmemo mu pare. Znači, ne treba da vučete robu sa ranča. Hajde sad. Ti ćeš, Pablo, ujutro na ranč. Uzmi moja kola i pazi kako voziš.

Bio je ovo pravi dar s neba. Ne zbog toga što je saznao šta mu spremaju. Ninđa je to odmah znao. Saznanje da se Keš

Bejli i verovatno najveća količina droge nalaze na nekom, obližnjem, ranču bilo je ono pravo. Bar neće morati mnogo da luta.

Odlepi se od zida i kad se uverio da nigde nema stražara koji bi mogli da ga otkriju, požuri do mesta na kome je parkirao iznajmljeni automobil prethodne večeri.

*
* *

Bilo je negde oko pola deset kada je narednik Luter Fraj stao u red ispred šaltera u bi-rou za zapošljavanje. Ogromni crnac bio je mnogima trn u oku, ali njegova očigledna snaga nije nikome dozvoljavala da stavi bilo kakavu primedbu. Nešto kasnije, tik iza Lutera Fraja, stade plavokosi galamdžija Bekmen Etvorter.

— Zdravo, narode! Nadam se da ćete i meni ostaviti neki dobar posao... Hej, šta ti tražiš ovde »zagoreli«? — breću se on na Fraja. — Tebi govorim, pederu nafiksani.

Ogromni Crnac lagano se okreće kad ga Bekmen udari po ramenu.

— Meni nešto kažeš, usran-ko bledoliki?

— Pa, osim tebe ne vidim ovde nijednog crnog pедера. Hajde, briši, već si dovoljno usmrdeo ovu prostoriju — viknu Bekmen i uzmahnu pesnicom.

Luter Fraj, koji je i inače nekada davno boksovao, kao od šale blokira taj udarac, a onda tresnu Bekmena levicom u pleksus. Momak hulкну ispuštajući deo vazduha iz pluća kad ga stiže i drugi udarac.

Tresnuo je o pod koliko je dugačak i težak.

— U redu, dosta je bilo. Po-lazite obojica sa mnom — prekide dalji »obračun« dežurni policajac i potera ih ispred sebe preko ulice do rendžerske stanice u kojoj se nalazio i pritvor.

Prvi deo plana majora Heketa počeo je da se ispunjava.

I dok su njegova dva momka u pratnji mesnog čuvara za kona lenjo išla ka zatvoru, on uđe u mesnu banku. Odmah je potražio šefa. Dok je čekao da se ovaj pojavi, nonšalantno je bacao pogled oko sebe. Odmah je uočio kameru iznad glavnog ulaza, a potom i drugu smeštenу u uglu, ispod samog plafona, na suprotnoj strani sale. Isto tako video je i dva velika

sefa: jedan levo, drugi desno od čeonih šaltera.

— Izvolite, gospodine, zvali ste me. Šta možemo da učinimo za vas? — oslovi ga ljubazan glas iza leđa.

Heket se okrete i ugleda uredno obučenog sredovečnog čoveka proređene kose, s lepim mašnom.

— Zavisi od toga da li ispunjavate uslove koje moja firma i ja imamo u vidu — uzvratí Heket uz osmeh i krete za ljubaznim domaćinom u poštočnu kancelariju.

U međuvremenu, čim su se smestili u dve odvojene ćelije, Bekmen i Frej dadoše se na posao. Jedan izvadi mali radio-odašiljač, a drugi majušni mikrofón.

— Znaš šta, naredniče, platićeš mi ona dva udarca. Nismo se dogovorili da me nokautiraš. Vратиću ti to — pretio je Bekmen.

— Kad god poželiš, bebice. Evo, čim izađemo odavde. Možeš još jednom da ponoviš pretnju kako bi je Bidl zabeležio. Sada smo ozvučeni. Hajde, reci šta vidiš, pa da završimo posao — uzvratí visoki, snažni crnac.

Narednik Čarls Bidl sedeo je kraj malog kompjutera sa

slušalicama na ušima. Čim se Bekmen javi on počeo da kuca dobijene podatke.

— Ima ih desetorica unutra i jedna devojka. Osam telefonskih linija i sve su vezane preko kompjutera. Od oružja imaju... osam M-16, osam karabina, pet pumperica. Sve puške su na levom zidu u staklenim ormanima. Svi nose »koltove« ... ne, imaju i tri automatika. To je sve. Hajde, vadite nos odavde.

Još dok je Bekmen slao obavještenja svom ortak, u stanicu ude proćelavi debeljko s naočarima koje su mu svaki čas klizile s nosa. Stezao je aktovku obema rukama. Priđe dežurnom policajcu i pruži mu papir.

— Sudija Dikson je uzeo kauciju. Molim vas da odmah pustite moje klijente, gospodu Frenka i Dilonu Koulija na slobodu — reče osornim tonom koji se nikako nije slagao s njegovim pomalo uplašenim licem.

Dežurni pažljivo proćita sva ku reć na dokumentu, proverí potpis i pečat, a onda ipak okrete jedan telefonski broj. Saćeka da dobije vezu i reće šta je imao. Kratko zahvali, a onda pozva jednog od rendžera i

naredi mu da pusti Koulijeve iz ćelije.

Frenk Kouli je likovao. Pro-lazeći pored dežurnog on reče rugajući se.

— Recite onom naduvenom Koburnu da su me prijatelji oslobodili. Nikad više neće uspeti da me zadrži iza rešetaka. I recite mu da će mi platiti za Normanovo ubistvo — režao je.

Momak pred njim nije ni trepnuo. Ustade i isprsi se.

— Slušaj, Frenk. Samo nepotrebno pretiš. Niko te se ne plaši. A, ako nastaviš da pretiš, ponovo ću te zatvoriti. Jasno?

Frenk htjede još nešto da opsuje, ali ga njegov advokat povuče za rukav.

— Mister Kouli, naš prijatelj se ne bi složio da vas ovi ponovo zatvore vašom krivicom. Idemo, molim vas. Kad izađete odavde ja sam svoj posao okončao, a vi posle kako hoćete — reče debeljko vulkući ga prema vratima.

Kad su izašli na trotoar, on se okrete i pripreti pesnicom.

— Moj si, Koburne, talko mi svega na svetu. Neću se smiriti dok te ne spustim dva metra pod zemlju — škrgutnu zubima i pljunu prema rendžerskoj stanici.

Dva sata kasnije i Bekmen i Fraj bili su na slobodi. Njih je mesni sudija kaznio sa po sto dolara zbog tuče na javnom mestu i zapretio im progonom iz grada ako još jednom zapodenu kavgu u Paradisu. Oni skrušeno obećашe da to nikako neće ponoviti i brzo iziđоше iz sudnice.

Nekih stotinak metara dalje major Heket pozva ih da uđu u vozilo u kome se nalazio.

— Naš čovek uskoro stiže. Obratite pažnju na stari smeđi »ševrolet«... ah, eno ga dole niz ulicu. Sad će da ode do banke.

Sva trojica nastaviše ćutke da prate kretanje starog »ševroleta«. Vozilo se zaista zaustavilo tačno ispred ulaza u banku. Iz njega izađe mršavko razbarušene retke kose i ne osvrćući se krete ka ulazu u banku.

Heket baci pogled na sat. Bila je to neizbrisiva navika da sve događaje vremenski registruje. I dok su njih trojica čekala da se onaj čovek vrati iz banke, ovaj je krenuo direktno ka vratima na kojima je pisalo »direktor«. Bez kucaanja gurnu vrata i stade ispred direktora banke.

— Idemo — reče kratko ne upuštajući se u bilo kakav razgovor.

— Molim vas, kada ćete da me oslobodite ovoga. Nemam više mesta... ne smem više da reširam. Imam ženu, decu...

— Ljubavnicu, velike prohteve — nastavi pridošlica pa nastavi. Ako nemate mesta, onda se proširite. Kod vas držimo znatna sredstva. Ove knjige zlata vrede i moraju da se čuvaju u sefu. A, to što ne smete više da saradujete sa nama, pa to objasnite gospodinu Bejlju... ako imate hrabrosti. Hajde, sad, požurite, čeka me još posla.

Četiri knjige u tvrdom kožnom povezu brzo napustiše dve kožne torbe i nestadoše u utrobi čeličnog sefa. Kad brava škljocnu pridošlica izvuče svoj ključ, stavi ga oko vrata i napusti banku.

Čitava operacija nije trajala ni punih pet minuta.

— Dobro, ovo smo videli. Sa da jedmo u hotel? — naredi Heket.

*
* *

Džes Koburn nemirno se pre vrtao u krevetu. Ubistvo Norta

Koulija ipak je ostavilo traga na njemu.

Crnokosa lepotica kraj njega upali svetlo i zagleda mu se u oči.

Bila je to Meksikanka Karmelita Mendes. Nekada, pre ne koliko godina, išla je sa Keš Bejljem, ali kada je krenuo s one strane zakona i granice ostavio je bez reči. Uskoro se vezala za Džesa Koburna i od tada su živeli nevenčano.

— Šta te muči, Džes?

— Pucao sam u čoveka. Morao sam da ga ubijem. Niје to tako jednostavno — reče momak uzdahnuvši.

— Sam si izabrao taj posao. Znao si da ćeš morati da pucaš u ljude. Ko je bio ovog puta?

— Jedan od siromašnih farmera koji je švercom droge hteo da zaradi neku panu. Jedan od onih koji rade za Keša — jedva prevali imе nekadašnjeg prijatelja.

Devojka se trže pri pomenu ovog imena.

— Keš je pametan, on radi za sebe. Ima para koliko hoće i svoj je čovek — reče bez razmišljanja.

— Dosta! Ne želim da TI o njemu govoriš! — gotovo dreknu Džes.

— Zašto? Pa ti znaš da sam pre tebe bila njegova devojka. On je prvi čovek u mom životu...

— Rekao sam DOSTA! Ni reč više! Uostalom, da te je voleo on bi te poveo sa sobom ili bi te pozvao da mu dođeš. Zašto to nije učinio, zašto?!

— A šta si ti učinio za mene? Evo već više od godine dana koristim tvoj krevet, ponašam se kao besplatna kurva...

Džes dograbi devojku za ramena i izdiže je iz kreveta. Bila je gola i samo je njena duga, kao gavranovo krilo crna kosa, skrivala golotinju.

— Ti nisi kurva! Ipak, molim te, nemoj da me pritiskaš. Znaš šta osećam prema tebi, ali još nije vreme za nas...

— Kad će biti vreme za nas, Džesi? Kad?

— Šta znam. Moram prvo da rešim ovo sa drogom i Kešom. Posle, videćemo, jednog dana...

Devojka se besno otrže i iskoči iz kreveta. Telo joj je podrhtavalo od besa. Lepe, čvrste grudi sa tvrdim bradavicama prkosno zaigraše pred Džesovim očima. Ženstveni stomak, ni sasvim ravan ni mnogo izražen, oble butine, iako ne duge, prosto su plenile pogled. Koža

joj je bila maslinastosmeđa, glatka, topla i mirisna.

Džes htela nešto da joj kaže, ali ona besno okrete leđa i odjuri iz sobe.

Zar će Keš da se ispreči između njega i Karmelite? Zar i to da mu pokvari? Moraće sa njim jednom zauvek da raščisti sva ta pitanja, inače nikada, do kraja života, neće biti miran.

*

* *

Lesli se odmarao najveći deo narednog dana. Tek u kasno popodne napustio je hotel i krenuo u šetnju. Haragei ga opomenu čim je napustio hotelski hol.

Dvojica momaka, koji su se svojski trudili da ostanu neprimećeni, baš zbog toga odmah mu upadoše u oči. Čak i sa deset metara udaljenosti jasno je video izbočine pod njihovim platnenim kaputićima. Samo se osmehnuo. Odluči da krene do banke jer se od njega to i očekivalo. Tako je i učinio. Usput je kupio neke novine, stavio ih pod mišku i tek onda ušao u banku.

Na šalteru se zadržao tek koliko mu je bilo potrebno da unovči ček na hiljadu dolara.

Osvrnuo se neprimetno, ali nje govori »nevidljivim« pratioci ostali su ispred banke. Leslie zamoli službenicu da mu da jedan poveći koverat, pa se uputi prema toaletu.

Pet minuta kasnije, sa debelim kovertom ispod miške, nehaljno napusti banku i krete do najbližeg restorana da nešto pojede. Inače je voleo meksičansku hranu i sada mu se pružila retka prilika da u postojbini te hrane, na samom izvoru, oproba sve delikatese.

Pratioci ga nisu ostavljali ni za tren. Jednog momenta jedan od njih izgubio se nekud, ali se vratio posle desetak minuta.

S prvim sumrakom Leslie krete nazad u hotel.

Očigledno nestrppljivi da mu otmu pare, Raul i njegovi pajtaši nisu čekali da mrak sasvim prekrije ulice La Puerte. Oštro kucanje na vratima njegove sobe najavi dolazak — ne volja.

Čim je pogledao njihove oči Leslie je znao kakvu su presudu doneli.

— Senjor, sve je u redu. Da li ste spremili pare? — upita Raul ne skidajući pogled sa koverte koju su mu njegovi špijuni podrobno opisali.

— Svakako, senjor Raul. Nadam se da ste i vi doneli robu?

— Dosta zezanja, Raul. Hajde da sredimo gringa. Uzmi pare, a nas trojica ćemo da ga se rešimo — nervozno zasikta jedan u bradu zarašli momak širokih pleća i pesnica dostojnih svakog kovačkog meha.

— Šta to znači, senjor? — upita Leslie tvrdim glasom.

— To znači, senjor da je kraj. Kraj priče, kraj trgovanja — kraj tvog života, gringo — Raulov glas odjednom grubo zazvuča. — Hajde, mućaćos, sredite gringa! — naredi.

Samo, to je bilo lakše reći nego uraditi. Onaj bradonja krete prvi. Najveći deo snage uneo je u prvi udarac, ali je promašio. Leslie iskoristi njegovu inerciju i zalet i samo mu promeni pravac kretanja. Bradati odlete preko kreveta i svom snagom tresnu u vrata drvenog ormara. Daske prsnuše i kudrava glava napadača nestade u tami ormara.

Druga dva momka potegoše pištolje. Leslie takoreći neprimetno dohvati jedan šuriken i hitnu ga prema daljem protivniku. Onog bližeg udari nogom posred grudne kosti. Potmuli prasak označi lomljenje kostiju, a krvava pljuvačka i pena

na ustima gangstera potvrdiše da su pluća probijena.

Raul još uvek nije mogao da skrene pogled sa svog čoveka koji je stajao naslonjen na zid i pokušavao da iz čela izvuče čeličnu zvezdu. Momak je u tim nastojanjima i umro — a Raul je i dalje buljio u njega. Kad se okrenuo prema gringu, bilo je kasno. Šaka nalik na polugu tresnu ga ispod uveta i on klonu.

Bradati siledžija nekako je uspeo da se iskobelja iz ormana i sada je počeo da riče kao bik u areni.

Ninda ga sačeka na sredini sobe opuštenih ruku, gledajući ga postrance.

— Ovog puta si gotov, gringo. Polomiću svakom kosku u tebi, a zatim ću te baciti psima! To ću da uradim!

Lesli je ćutao.

Besan protivnik se najlakše pobeđi. Bio je to jedan od zakona borbe. Zato ninda reče.

— Šta čekaš, onda? Navali!

Orijaš kriкну i zalete se. Pogođen koren timer šake ispod same brade, odlepi se od poda i jednog trenutka ostade da lebdi u vazduhu. Nikako nije mogao da shvati šta mu se to desilo. Tresnu o pod, ali nije osećao nikakav bol. Njegovo snaž-

no telo bilo je neosetljivo na udarce. Naceri se i ponovo nasnu.

Ovog puta ninda ga vešto uhvati za kosu i bradu. Naiglo okrete kudravu glavu levo pa desno, a onda je povuče prema sebi.

Vratni pršljen puče i kudrava glava počne smešno da se klata na snažnim grudima ubijenog siledžije.

Lesli brzo dohvati Raula, pokupi torbu s oružjem i onu drugu sa stvarima i napusti sobu preko malog balkona. Iako je teret na njegovom ramenu bio znatan, Lesli se kretao kao da šeta.

Brzo je prešao na krov susedne zgrade, a zatim i na onaj do njega. Tada baci Raula na gomilu tek iskopane zemlje, skoči za njim i osvrnu se okolo. Nigde nikog. On proverio Raulov puls, pa potrča do mesta na kome je ostavio automobil. Nekoliko minuta kasnije strpa onesvešćenog u prtljažnik kola i krene ka izlazu iz grada. Vozio je prema onom delu na kome je počinjala pustinja.

Mesec i bezbrojne zvezde bile su sat kasnije svedoci scene za koju je Raul mislio da je samo deo ružnog sna.

Bio je vezan za velikij saguaro kaktus i činilo mu se da je sam. Odněkud do njegovih ušiju dopre zavijanje kojota. On pokušava da se oslobodi veza, ali se samo izbode na trnje.

— Proklet da si, gringo. Sto puta da si proklet. Pojavi se, prokletniče... da te vidim... gde si?! — urlao je.

— Tu sam, ispred tebe. Nema potrebe da vičeš — začu tihi glas na metar od sebe.

Napregao je oči — i tada je ugledao crnu seniku. Seniku koja ustaje, ispravlja se i postaje sve veća i veća.

Tada, kao iz pakla, pred njim izroniše najhladnije, najopasnije oči koje je ikada video.

— Ko... ko si... ti?

— Zar me nisi prepoznao?

— Ne nikada te nisam video...

— Možda... možda i jesi... ali nije važno. Jedino je važno da sam ove noći ja tvoja smrt!

Raul se strese. Htede nešto da kaže, ali nije smogao snage. Odluči da se umiri. Zatvori oči nadajući se da će strašna silueta i te grozne oči nestati kad ponovo progleda.

— Uzalud zatvaraš oči. Ja nisam privid, Raul. Ja JESAM tvoja smrt. Ali, pre nego što te ubijem, reći ćeš mi odgovore

na neka pitanja — nastavi ninda.

— Beži!!! Neću! Ti ne smeš... neću!!!

— O, dragi moj, hoćeš. Još kako. Reći ćeš mi sve čega se sećaš. A ako misliš da ne smem, varaš se. Ja sve smem. Dakle, gde mogu da nađem Keš Bejlja?

— Keša?! Ti njega tražiš? Ha, ha, ha... pa ti si lud! On ima vojsku, čoveče. Naoružanu armiju... Njega se i vlada boji...

— Dobro, i to je važan podatak, ali gde mogu da ga nađem?

Ninda je sada stajao tik ispred Raula. Fiksirao ga je pogledom koristeći moć kobudera magije. Raul oseti kako mu nešto buši čelo, slepoočnice, pritisla oči do bola.

— Prestani... reći ću ti...

Bol, međutim nije prestajao.

— On je na ranču... Tamo drži i robu... i najbolje ljude.

— Gde je ranč?

— Dole... na jugu. Jedini u krugu od pedeset milja...

Ninda se odmače. Još pre nekoliko trenutaka, dok je Raul govorio pod hipnozom, primetio je veliku čegntušu kako se približava s leđa vezanom čoveku.

— Ja sad idem, Raul. Smrt je već došla po tebe.

— Čekaj!!! Zašto?! Moraš da me oslobodiš! Neću da umrem... ne, nećuuuu!!!

— Verujem ti, hombre, ali veruj i ti meni. Ni ona silna deca što su pomrla od vaše droge nisu htela da pomnu...

Raul htjede još nešto da kaže, ali više nije imao slušaoca. Oseti, međutim, kako mu nešto glatko i hladno, kao sam dah smrti, puzi uz nogavicu. Vrisnu i pritisnu nogom u kaktus. Oseti ubod. Samo ovaj ubod bio je drukčiji od onog od pre nekoliko minuta.

Klizanje uz nogu nestade. Trenutak kasnije ugleda glavu čegrtuše kako mu se sve više približava. Uzalud je pokušavao da je otrese. Zmija mu se konačno obavi oko vrata, a onda svom snagom zagriže u znojem okupani vrat.

Samrtnički krik razleže se pustinjom, ali ga vetar odnese u nepovrat. Čuo ga je samo ninđa koji je žurio da napusti Meksiko dok se ne slegne prašina oko ubijenog desperadosa.

Jutro ga je zateklo s one strane granice. Sa jedne uzvišice ugleda dim na nekoj građevini u dnu doline i odluči da krene tamo. Ubrzo je shvatio

da se približava nekoj drumskoj kafani.

Topla kafa i dobar doručak baš će mu prijati.

— Džes, upravo su javili da se Frenk Kouli sastao kod »Meksikanca« sa nekim sumnjivim ljudima. Sigurno je u pitanju banda švercera — obavesti dežurni Džesa čim se ovaj pojavio na vratima kancelarije.

Mladić još nije uspeo ni da progovori kad se Mortimer Blez stvori kraj njega noseći u jednoj ruci »vinčesterku«, a u drugoj »medvedomor« od koje se nije rastajao.

Tek pošto su odmakli od grada Morti reče:

— Sinko, nešto mi govori da te posredi nameštaljka.

— Jeste, u pravu si.

— Ipak si odlučio da idemo?

— Da. Konačno ću Koulijeve da skinem s vrata. U poslu koji mi predstoji oni bi mi samo bili kamen oko vrata. Ovog puta gotovi su. Zauvek.

Mladić je govorio odlučnim glasom. Takav je, uostalom bio uvek, ali Mortiju ipak nije pro makla crta gorčine koja se mom

ku urezala oko usta, kao ni tamni podočnjaci. Nešto se desilo.

— Brige, sinko? Karmelita?

Džes se okrete i zagleda se u starog prijatelja.

— Zar se to toliko vidi? —

— upita.

Stari čuvar zakona samo klimnu glavom.

— Da, stari, ona je u pitanju. Čini mi se da još nije zaboravila Keša. Meni prebacuje što se ne venčamo, a ja još nisam spreman. Što je najgore, uopšte nisam siguran da želim da se oženim.

Momak učuta. Mortimer nije hteo da ga prekida neko vreme, ali najzad reče.

— Sinko, moraš da se pomiriš s činjenicom da je pre tebe bila sa Kešom. To je tako i tu ništa ne može da se promeni. Isto tako moraš da se pomiriš sa činjenicom da Keš Bejli više NIJE tvoj najbolji prijatelj. Sada ste na različitim stranama i bojim se da će vaš sukob kad-tad da se završi pucnjavom...

»E, moj stari«, pomisli Džes, »kao da ja to ne znam. Samo, nije lako zaboraviti sve to«.

Više nisu progovorili ni reč.

Za to vreme Leslie Eldridž je lagano ispijao toplu kafu i gle-

dao nekud kroz prozor. Sunce se upravo pojavilo iznad surih stena i pustinja pod njegovim zracima počeo da menja boju i lik.

Nije se ni pomerio kada u prostoriju banu desetak do zuba naoružanih ljudi. Petorica su bili belci, jedan Indijanac i četiri Meksikanca. Već na prvi pogled Leslie je mogao da shvati o kakvim se ljudima radi.

Uopšte nisu obraćali pažnju na njega. Sedeo je daleko u uglu i bili su sigurni da je reč o putniku prolazniku.

— Frenki, kakav je plan? — javi se Dilon Kouli.

— Nas trojica čekamo ovde. Indijanac ide na krov staje. Kortezovi kod onih olupina, a vas trojica — pokaza na ostale belce — idete u kamionet. Vi ste »oklopna« grupa. Ako pokušaju da pobegnu — spravite ih sa zemljom — kratko reče Frenk Kouli.

Iako je govorio prilično tihim glasom, Leslie je čuo svaku izgovorenu reč. Shvatio je da, ma o kome bila reč, čovek će se naći u ubitačnoj vatri.

Priđe šanku, plati kafu i doručak, a onda ode do automobila. Ni sada ga niko nije udo stojio pogleda. Uključio je motor i izleteo na uski put. Minut

kasnije nestao je iz vidnog polja barmena koji je jedini prišao prljavom prozoru da vidi na koju se stranu uputio njegov prvi gost tog dana. Kada se prašina iza vozila slegla, on se vrati na svoje mesto.

Iz parkirano^g automobila Lesli kliznu na kamenito tle. Na sebi je imao ninda kostim, oko pojasa arsenal šurikena, šakena i eksplozivnih kuglica, a na leđima katana. Brzo, kao veliki pustinjski gušter, grabio je prema dvorištu iz kojeg je izašao pre nekoliko minuta. Došao je sa zadnje strane znajući da su oči svih prisutnih svakako uperene na uski put kojim se stiže do kafane.

Tek se smestio iza jednog istrulelog automobila kad mu do ušiju dopre brektanje motora neke snažne mašine. Video je prvo oblak prašine, a odmah zatim ugleda i rendžersko vozilo.

Znači, reč je o predstavnicima zakona, zaključio ninda i brzo potraži još bolje mesto.

Haragei!!!

Ninda se ulkopa u mestu. Na metar-dva od njega gotovo zatrpan nekim starim kutijama ležao je bradati belac stežući u šakama pušku »M-16«. U rukama dobrog strelca ovo oruž-

je bilo je ubitčno kao mitraljez. Ninda se nečujno pomeri nekoliko koraka i sačeka da vidi šta će se dogoditi.

Čim se rendžerski automobil zaustavio kojih desetak-petnaest metara od ulaza u drvenu baraku, na vratima se pojavi vlasnik.

— Senjor Džes... ja sam zvao. Tu je onaj Kouli... Frenk Kouli sa još trojicom ljudi. Se de čitavo jutro i nešto se dogovaraju.

— U redu, Felipe, hvala ti — reče Džes. — Monti ostani kraj kola. Ja idem unutra.

Momak izvadi »kolt 357« i zakorači prema kafani.

Indijancu na krovu učini se kao odlična meta i on se izdiže kako bi što bolje nanišanio. Izdajnička senka pade tačno Džesu pred noge. Momak hitro podiže »kolt« i ispali tri hica jedan za drugim. Sva tri nadoše cilj i Indijanac se strmoglavio s krova ne uspevši ni metka da opali.

Tog časa i Felipe htela da iskoristi šansu ali kao da je zaboravio na starog Mortija. Još dok je izvlačio stari vojnički pištolj iza leđa — čuvar zakona ga jednostavno prepolovi pucnjem iz teške puške.

— Džes... vrata! — povika stari branilac reda i mira, pa i sam uhvati busiju iza vrata automobila.

Skriveni strelac sa puškom »M-16« pomeri kutije i kleče. Poče da nišani. Osigurač je pomerio na automatsku paljbu, što je značilo da će za manje od minuta da ispali svih dvadeset metaka. Prst na okidaču mu se već grčio kad ninda hitnu jedan od šakena.

Tanka čelična strelica zari se svom silinom u strelčev vrat, tačno tamo gde prestaje glava a počinje kičma. Čovek ispusti pušku, krete rukom ka potiljku i samo kliznu u rupu u kojoj se do tada krio.

— Šta čeka onaj idiot? Sad može da ih poskida! — povika Frenk Kouli misleći na ubijenog.

— Ko zna, brate. Izgleda da ćemo morati sve sami da obavimo — javi se Dilon, ali ga Frenk samo namršteno pogleda.

— Ko je tebi rekao da razmišljaš? Sedi tu i slušaj me. Hej, Pit, kreni kroz zadnji prozor, pa idi do ugla. Tako ćeš onom matorom da se prikradeš s leđa. Tvoj je — dobaci potom trećem članu bande ko-

ji je sa njim i Dilonom ostao u krčmi.

Pit odmah poslušao. Bio je to maloumno zaostao momak. Ni kada nije razmišljao ni o čemu. Bio je tu da radi šta mu kažu, a uživao je da puca. Brzo i veoma vešto kliznu kroz uski prozor, dočeka se na noge i brzo stiže do ugla zgrade. Na samo deset metara od njega, skriven iza automobila, čucao je Mortimer Blez. Pit se naceri, nanišani kratko, a onda iz brzometne puške ispali četiri-pet hitaca.

Izrešetanih leđa Mortimer se izdiže, a potom tresnu u prašinu. Umro je bez reči.

Džes, koji je u tom trenutku menjao burence s municijom, jeknu kad vide starog prijatelja kako pada izrešetani.

Pit, sav važan zbog obavljenog posla, istrča iz zaklona.

— Gotov je! Hej, Frenki... sredio sam žacu...

Džes brzo nanišani i ispali tri hica u ubicu. Dva puta je pogodio u stomak, a treći put posred lica. Pita više ne bi mogla da prepozna ni rođena majka da je živa.

Braća Kortež ugledaše Džesa i raspališe po njemu. Na Džesovu sreću bili su loši strelci i kiša kuršuma zadobova po ka-

mionetu iza kojeg se momak skrivao.

Ako zapucaju i oni iz krčme — naći će se u nezavidnom položaju.

— Tako je, momci, pritisnite ga! Sad je naš! — urlao je Frenk Kouli skriven iza vrata krčme.

Kortezovi se isceriše od zadovoljstva. Mrzeli su čuvare zakona i sada im se pružila prilika da srede još jednog. Uz to, Frenk je obećao i po šaku dolara.

— Vamos, amigos, vamos — pozva ih najstariji brat.

Ali, umesto da krene, on spusti pušku tako da je cev udarila u prašinu. Braća ga prvo pogledaše, a onda, prateći njegov pogled, ugledaše čoveka obučenog u crno s kapuljačom na glavi. Vidljive su bile samo oči, a one su izgledale preteće — kao smrtna kazna.

— Ko je ovaj... majmun? — zagrcnu se najmlađi Kortez i istog časa pokuša da isprazni šaržer u nindū.

Šuriken iz nindžine desnice sunu brzinom misli i nestade u Meksikančevom grlu. Momak se zagrcnu, počeo da kašlje, zatim krklja i konačno da bljuje krv. Priljavim prstima krete u

duboku ranu, ali smrt je bila brža.

Preostala dva Korteza reagovalaše kao zvečanke. U nekoj drugoj prilici, protiv nekog drugog protivnika sigurno bi uspeali. Na njihovu nesreću, niti je ovo bio neki drugi dan niti neki drugi protivnik.

Katana sikeći napusti korice na leđima i blesnu na jutarnjem suncu. Prvo je nasjitariji Kortez ostao bez ruke, i to one kojom je držao pušku, a potom njegov mlađi brat ugleda veliku posekotinu na svom prsluku i košulji. Samo za tren, a onda uz pravi potok krvi sadržina njegovog stomaka izlete povukavši ga u prašinu.

Kao da je zaboravio na sopstvenu ranu, najstariji Kortez nije mogao da veruje sopstvenim očima. Kad je podigao pogled pred očima mu za tren zasija oštrica mača, a onda njegova glava odlete uvis.

Sve ovo trajalo je tek desetak sekundi i prošlo je bez svedoka. Ninda obrisa oštricu mača i vrati sjajno oružje u korice, a onda hitro izvadi i šuriken iz vrata nesrećne žrtve.

— Dilone, sada mi nastupamo. Čim iskočimo, raspali iz sve snage. To će da privuče pažnju onog psa Džesa i daće

momcima u kamionetu priliku da brzo izlete iz šupe. Hajdemo, dečko, sad ti se pruža prilika da pokažeš koliko mi Koulijevi vredimo — reče Frenk i iz pojasa izvadji dva nova »kolta automatika«.

Dilon stavi u »pumpericu« pet novih patrona, repetira oružje i pogleda brata.

— Kad god kažeš, Frenk.

Nekoliko trenutaka stajali su kao da skupljaju snagu, a potom istovremeno jurnuše kroz vrata izvalivši ih iz šarki.

Džes se prenu na lomljivu drveta i odmah otvori paljbu. Već prvim hicem dokači Dilonu po nozi i ovaj pade vrišteći od bola.

— Pucaj, Dilone! Pucaj. proklet bio! Kukaćeš posle — psovao je Frenk Kouli.

Momak stisnu zube i ispali tri patrone. Krupna sačma gotovo izdiže kamionet iza kojeg se Džes skrivao.

Mladji čuvar zakona shvati da mu kamionet više nije tako pouzdan zaklon i odlučji da reškira i pretrčji onih nekoliko metara koliko ga je delilo od njegovih patrolnih kola. Odande je čak mogao da pozove i pomoć — ako ne bude kasno.

Natuče šešir na čelo, udahnu duboko i kao panter iskoči iza

kamioneta. Hitro počje da se kotrlja po zemlji.

Frenk Kouli ga ugleda istog časa i počje kao lud da puca prema njemu. Kuršumi počese opasno blizu da pogađaju zemlju oko Džesa.

— Smiri se, momče... nanišani — počje Frenk samog sebe da umiruje.

— Moj je, Frenki! Moj!

— vrisnu Dilon koji je stajao na jednoj nozi i nišanio u Džesa.

Mladić je, međutim, bio brži. Hitac iz njegovog revolvera bio je nepogrešiv. Dilon Kouli cimnu rukama uvis, puška mu izlete preko glave, a on pade na kolena zablenut u čuvara za kona.

U tom času drvena kapija na šupi, pojačana limom, iza koje su se krili momci u kamionetu, razlete se na sve strane a kamionet sa naoružanim banditima pojuri svom silinom prema Džesu.

To je za tren izbacilo i Frenka iz koncentracije i Džes uspe da se dokopa sigurnog zaklona.

Kamionet projuri pored ninde, ali niko nije video u crno obučenog borca. Isto tako niko nije video kad je ovaj u kamionet ubacio tri eksplozivne lop-tice. Istog trenu ninđa se baci

na tle, a kamionet sa napadačima odlete u vazduh uz snažnu detonaciju.

Kouli i Džes zagledaše se u vatrenu loptu koja uz tresak pade nasred dvorišta. Plamen zahvati vozilo. Čovek koji je sedeo za upravljačem pokuša da otvori vrata kabine i pobegne, ali ga nova eksplozija spreči u tome. Tek nedavno napunjen rezervoar kamioneta eksplodirao je kao napalm bomba. Novi plamen suknu put neba uništavajući sve na svom putu.

Džes po navici izbacij burence s ispucanim čaurama i stavi novo. Bilo je to poslednje koje je imao.

Tngao se i Frenk Kouli. Nešto ovde nije bilo u redu. Polovina njegovih momaka je stradala, a da on nije znao ni kako, ni zašto. Još gore. Uverio se da je ostao sam.

— Hej, Kouli, ostali smo samo nas dvojica. Predaješ se ili...?

Frenk Kouli se strese kao u groznici.

— Ne, proklet da si! Ne predajem se! Izadi da kao ljudi okončamo ovo — reče dok su mu se usta naglo sušila.

Bio je u nepovoljnijem položaju. Zraci sunca koje se sve

brže pelo na nebeskom svodu sada su mu sijali pravo u oči. On navuče šešir dublje na čelo. Proveri pištolje i uhvati bolji položaj ukopavši iskrivljene pete čizama duboko u prašinu.

Džes lagano iskoraci iza automobila. Ruku s »koltom« držao je opruženu niz butinu.

— Evo me, Frenk. Znaš da ne mora ovako, ali izbor je tvoj. Pucaj! — reče dovoljno glasno da ga poslednji Kouli dobro čuje.

— I pucaću, proklet da si, Džese Koburne! Pucaću!!!

Naglo podiže obe ruke i počeo da povlači okidače.

Istog tog kratkog trenu Džes Koburn kleče na jedno koleno. Desna ruka s teškim »koltom« bila mu je sasvim ispružena. Nišanio je tek sekundudve, a onda ispalio hitac. Jedan jedini.

Frenk Kouli, pogođen posred čela, zanese se korak-dva, potom htede da se okrene i pade ko zna gde, ali u međuvremenu je ispustio dušu.

Džes šumno ispusti vazduh iz pluća, pa vrati oružje u frotrolu. Vрати se do automobila i tek sad izbliza, prvi put, pogleda mrtvo telo svog vernog pratioca. Krv je natopila i Mortijevu košulju i zemlju oko nje-

ga. Džes skide šešir i pažljivo podiže mrtvo telo. Začudi se da je toliko teško. Obiđe automobil i stavi telo na pod. Obriša pokojnikovo lice od prašine, dohvati njegov šešir sa zemlje, istrese ga i stavi na grudi mrtvom saradniku. Stajao je tako neko vreme ne osećajući ništa. Baš ništa. Gotovo je bio kivan na sebe što ništa ne oseća dok pred njim leži telo čoveka koji mu je u poslednje vreme bio kao otac. Besno dohvati slušalicu radio-telefona i pozva rendžersku stanicu. Ukratko im reče šta se desilo i pozva tehničku ekipu.

Krenuo je potom preko dvorišta. Iskomadana i nagorela tela ljudi iz kamoineta bila su razbacana na sve strane. Nije mogao da shvati šta se zbilo i kako je došlo do eksplozije. Nastavio je dalje — a pred onim što je ugledao zastade mu dah. Nezadrživa želja da povraća gotovo ga zagrenu.

Na korak od njega ležala je ljudska glava. Širom otvorene oči nemo su ga posmatrale. Ne koliko koraka dalje ležalo je obezglavljeno telo i odsečena ruka čija se šaka još grčila oko kundaka puške.

Okrete momka koji je ležao u lokvi krvi i, kad ugleda pro-

sutu utrobu, počeo da povraća. Jedva se umirio.

Nj treći momak iz ove gomile mrtvog mesa nije izgledao mnogo bolje. Džes je smeo da se zakune kako je momak iz ko zna kojeg razloga sebi iskidaao grkljan.

Ko je to mogao da učini?

Ko se to umešao i očigledno mu pomogao?

Čime se poslužio nepoznati?

Pred masom pitanja, a nešto i zbog jeze koja ga je obuzela, Džes polako izvadi revolver. Pažljivo je motrio oko sebe, ali nije uspeo nikoga da vidi.

— Halo... stranče, izadi da te vidim — reče glasno, iako je bio siguran da mu se niko neće odazvati.

I stvarno je bilo tako. Onaj kome je poziv bio upućen već je bio za volanom iznajmljenih kola, obučen u svilenu košulju i bele lanene pantalone. Čak i da ga je video Džes u njemu nikako ne bi tražio strašnog borca koji je za sobom ostavio šest iskasapljenih ljudskih tela.

Na sva pitanja islednika i oblasnog sudijske, koji je stigao u Paradiso istog popodneva, Džes Koburn je najčešće slegao ramenima. Mogao je samo da kaže koje je ljude ubio on, koje

Montimer Blez — a sve ostalo bila je misterija. Konačno, u zvaničnom zapisniku ostalo je zapisano da je nepoznat čovek, ili grupa njih iz, za sada neutvrđenih razloga, napala na padače na predstavnike zakona i počinila nekoliko teških ubistava.

*
* *

Narednog dana, oko deset časova, dok vrućina još nije postala nepodnošljiva, Džes Koburn zaustavi patrolna kola na ničijoj zemlji s one strane reke koja je delila SAD od Meksika. Na sebi je imao novu košulju, čiste pantalone i izglancane čizme. Od oružja nosio je samo opasač sa »kolitom 357«.

Na mesto sastanka stigao je prvi. Znao je da će Keš Bejli stići svojim helikopterom. Međutim, njegovi telohranitelji već su bili tu. Ležali su na tridesetak metara udaljena od Džesa i držali ga na nišanu. On njih nije video.

Uskoro, uz grmljavinu motora i zviždanje elise, iza obližnjeg planinskog obronka pojavljuje se crno-crveni helikopter.

Uz nekoliko naglih skretanja i obrušavanja vešti pilot brzo spusti mašinu na najpraviji deo terena.

Obučen u belo odelo, s besprekorno belim šeširom na glavi, iz helikoptera iskoči Keš Bejli. Bio je zaista naočit momak. Visok gotovo dva metra, snažnog tela, jakih ruku i moglo bi se reći prijatnih, muževnih crta lica. Samo su mu oči bile beživotne. Ipak, zrnca sjaja pojaviše se u njima kad ugleda nekadašnjeg nerazdvojnog druga. Osmehnu se, baci tek upaljenu »havanu« iz usta i krupnim koracima krete u susret prijatelju.

Ona dva telohranitelja ustadoše iz zasede i kretoše za njim, ali ih on zaustavi pokretom ruke.

Džes popravi opasač, pa i sam krete prema Kešu. Sam sebi se začudi kad prihvati snažnu ruku dvometraša i srdajčno je protrese.

— Dakle, moj stari drug Džes Koburn postao je pravi pravcati rendžer. Ko bi to pomislio! Kad se samo setim šta smo sve nas dvojica radili nekada...

— Da... ko bi rekao da ćemo se sada sresti ovde... pod ovakvim okolnostima? — uzvрати Džes uz uzdah.

— Slušaj, Džesi, okolnosti su onakve kakve ih MI stvaramo. Ne mora tako da bude. Hajde, opameti se, pridruži mi se. Nas dvojica bićemo nesa-vladivi. Ti si najbolji momak koga sam ikada poznavao. Do-di da radimo zajedno — poče Keš sve više se uzbuđujući.

Džes Koburn se u trenu seti ubijenih farmera, mrtvog partnera i samo odmahnu glavom.

— Ne, Keš... to nije moguće.

— Zašto nije moguće, čoveče? Zašto?

— Mi smo na različitim stranama ulice, eto zato.

— Pa ko ti brani da pređeš na moju stranu ulice? Veruj mi, i sunčanija je i bogatija nego ta kojom koračaš. Povedi i Karmelitu. Ionako čujem da ste sada vas dvoje zajedno.

— Nju ne mešaj u ovo! — gotovo viknu Džes.

Keš Bejli oseti da je pogodio tamo gde ne treba, pa, iznerviran Džesovim odbijanjem, nastavi.

— Zašto da je ne mešam? Pa ona je NAŠA devojka. Bila je moja, sad je tvoja... Mislim, u stvari, da sam pogrešio što je nisam poveo. Možda ću je pozvati ovih dana.

Džes poče da podrhtava.

— Keš, okani se čorava posla dok još nije kasno. Sve što mogu da uradim za tebe to je da te posavetujem da zatvoriš radnju i skloniš se negde dok ne uništim tvoju bandu i...

— Budalo naivna... Ti da uništiš moje carstvo. Imam toliko naoružanih ljudi da kao od šale mogu da dočekam i vojku. Imam moćne prijatelje na visokim položajima i ovde i tamo, na tvojoj strani. Najzad, zaboravljaš da si sada na mojoj teritoriji i pitam se šta me sprečava da te ubijem?! — povika Keš ljut što je najzad glasno izgovorio ono o čemu je u besanim noćima razmišljao.

Znao je da će kad-tad između njega i Džesa doći do obračuna. Bio je siguran da će pored tolikih policajaca i tajnih agenata iz CIA-e ili FBI ili DIA-e baš njegov drug iz detinjstva, jedini prijatelj koga je ikada imao, krenuti da mu stavi ruku na rame...

— Keš, opomenuo sam te nastavi Džes ne pokazujući ni trunke straha. — Ili se povuci, ili...

Nije završio rečenicu. Samo se duboko zagledao u oči Keša Bejlja osećajući da ga neka nevidljiva ruka steže za srce, a teška gorčina klizi niz grlo.

Okrete se na petama i uputi prema patrolnim kolima.

— Hej, Džesi... bojim se da se sledeći put nećemo ovako rastati. Žao mi je, amigo. Adios!!!!

Džes nije imao snage da se okrene. Požele u jednom trenu da Keš pripuca na njega ili naredi svojim telohraniteljima da ga ubiju. Bilo bi to olakšanje koje mu je ovog tre na najviše nedostajalo.

Međutim, ništa se nije dogodilo. Keš Bejli zapali novu havana cigaru, odbi dva dima, a potom se vrati u helikopter.

Sada je bio potpuno siguran: jedan deo njegovog života, onaj za koji ga je vezivalo prijateljstvo sa Džesom Koburnom, postao je prošlost. Gorko se osmehnu i iz pregrade na sedištu izvuče flašu tekile. Poneo je da je popije s Džesom. Nateže dug gutaljaj, a onda izbaci flašu kroz prozor.

*
* *

Iste večeri Leslie Eldridž po drugi put za dva dana pređe meksičku granicu. Kada je prošao onu krčmu u kojoj je pomogao rendžeru iz Paradisa i dovezao se do vrha brežuljka,

on zaustavi kola i izađe na me sečinu. Brzo se orijentisao. Desno, prema zapadu, ležao je grad La Puerta. Ranč Keša Bejlija nalazio se levo od La Puerte. Snažni čovek se protegli, udahnu nekoliko puta punim plućima čist pustinjski vazduh, pa nastavi put.

Zgrade ranča ugledao je kada je bio milju udaljen od duge, belo okrečene ograde koja je vijugala oko ranča kao velika bela anakonda. Odavde je ranč pružao idiličnu sliku meksičanske haciende.

Ali, ninđa je znao da je taj idilični izgled samo privid. Unutar zidina nalazilo se srce zla. Nalazio se kralj droge sa svojim ljudima. Nalazio se tovar ko zna kolike količine otrovnog praha koji je brzo stvarao armiju sopstvenih robova, žive leševе i, konačno, smrt.

Došlo je vreme da još jedna banda plati svoj danak pravdi. Ninđa je znao da je, pogotovo ovde, u Meksiku, novac bio prava vlast i da se Keš Bejli osigurao najmoćnijim saveznicom. To je značilo da zvanične vlasti neće ništa uraditi.

Ovo je bio posao za jednog čoveka.

Posao za sina noći.

Posao za ninđu!

Poslednjih nekoliko stotina metara prešao je ugasivši motor. Ponet inercijom, automobil je jednostavno nastavio da klizi blagom nizbrdicom. Lesli okrete volan kad je ugledao proširenje na putu. Proširenje se ubrzo nastavljalo na nekakvu čistinu obraslu žbunjem meskita i kadulje i on utera automobil među žbunje. Sada niko nije mogao da ga primeći sa drumu.

Nešto kasnije jedna crna senka, pogurena, potrča prema zidu ranča. Stigavši ispod zida ninda se umiri. S unutrašnje strane dvorišta začu tiho pevušenje i razgovor. Dohvati prstima ivicu zida i lagano, snagom mišica, izdiže se taman onoliko koliko mu je bilo potrebno da baci pogled preko zida. Iako je mrak odavno pao u dvorištu je vladala prilična živost. Ljudi su nešto petljali oko jednog kombija. Neko je izdavao nalog da se požuri.

Ninda brzo cimnu rukama i u veličanstvenom skoku prelete preko zida visokog nešto preko dva metra. Bešumno se dočekao na noge. Niko nije primetio njegov skok.

— Gonzales, večeras nas dvojica idemo po robu. Tako je naredio Pablo.

— Uh, ko će da vozi po ovom mraku preko kamenjara — počeo da negoduje Gonzales.

— Šta je, opet si Roziti kazao sudar za noćas, ha? Ne brini, neko će već dobro da je popali dok se vratimo, pa možeš da uskočiš u topao krevet — naruga mu se prvi čovek.

Ninda se osmehnu. Podatak koji je čuo bio je pravi dar s neba. Ovi ljudi su ili išli u laboratoriju skrivenu negde u pustinji ili su išli na sastanak sa dostavljačem robe. U svakom slučaju, odvešće ga na pravo mesto. Brzo pogledom potraži kapiju, pa požuri na tu stranu. Skriven senkom koju je visoki zid bacao u dvorištu, neopaženo je stigao do cilja. Međutim, na kapiji je straža bila mnogo jača — i budnija. Ninda leže na zemlju i pritaji se. Nadao se da će stražari biti manje oprezni kad vozilo bude napuštalo dvorište nego kad se bude vraćalo. Na njegovu sreću, tako je i bilo.

Oba stražara priđoše vozačevom prozoru i izmenjaše s njim nekoliko reči. Taman dovoljno da se ninda zakači blizu zadnjeg dela vozila. Tako je, neopažen i od onih u kombiju i od stražara, napustio dvorište. Čim je vozilo odmaklo od ran-

ča, ninda se odlepi od prvobitnog skrovišta, uhvati potom ivicu krova i jednim skokom nađe se na krovu kombija. Krov je bio patosiran, najverovatnije da bi se teret na krovu bolje držao i to pruži priliku nindi da se bez imalo napora održava na krovu.

Vožnja je potrajala gotovo sat i po. Vozač konačno uspori, okrete volan i siđe s drumu. Zaustavi se i nekoliko puta ablendova kroz mrak. Iako je imao oštrij vid od bilo kog ljudskog bića ninda nije mogao da otkrije ništa neobično u stenama dvadesetak metara ispred farova. Onda do njegovih ušiju dopre neka buka koja kao da je dolazila ispod zemlje.

Dve velike stene počеше lagano da drhte, a onda da se pomeraju u stranu. Kada je načinjen otvor od oko dva i po metra, buka prestade a između stena ukaza se bledoplavo neonsko svetlo. Kombi nastavi napred.

Ušli su u hodnik u kome je vladala hladovina veća za nekoliko stepeni nego napolju u pustinji.

Ninda se nije dvoumio. Ovo je bila tajna laboratorija.

Hodnik je bio prazan i, osim nekoliko neonskih cevi na pla-

fonu tunela, nigde nije bilo kamera, ogledala ili nečeg sličnog. Oni koji su ovu podzemnu fabriku smrti napravili bili su sigurni u sopstvenu bezbednost.

Posle pedesetak metara tunel se završavao velikom elipsastom prostorijom. U dnu prostorije ninda ugleda petoro ljudi u belim mantilima. Desno od njih, na nekoj vrsti galerije izdignute od poda kojih četiri-pet metara, stajala su tri naoružana momka. Ninda u njihovim rukama odmah prepoznađe »uzije« kalibra devet milimetara. Video je još jedan detalj. Svaki momak imao je dupli šaržer na oružju što je značilo da im je vatrena moć bila više nego ubitačna.

U deliću sekunde pre no što su naoružani stražari bacili pogled na kombi, za sada još uvek u polusenci, ninda kliznu i brzo se zavuče ispod vozila.

— Hej, Čiko, evo nas. Doneo sam ti flašu tekile, ako si žedan! — povika Gonzales obraćajući se momku koji se nagnuo preko ograde galerije.

— Aha, pa da mi bude poslednja u životu. Zaboravljaš šta je Pablo rekao: ovde nema ni pića, ni žena, ni razgovora. Zato zaveži i dođi da preuzmeš robu. »Genijalci« su bili vred-

ni i tovar je zaista veliki — uz vratj momak.

Skriiven ispod kombija, ninda poče da zagleda lica ljudi koji su poslovali oko širokog stola nalik na veliki šank. Sto je bio pretrpan, menzurama, staklenim flašama, cevčicama, katalizatorima, centrifugama i ostalim potreptišnama jedne ve like hemijske laboratorije. Na samom kraju stola stajale su uredno poredane kartonske kutije, impregnirane iznutra masnim papirom i dobro zalepljene jakim gumiranom trakom.

Jedan od ljudi u belom mantilu pride i u poslednju kutiju spusti još tri paketa »snežnog praha«. Okrete se i dade znak glavom momcima na galeriji da je posao oko ove ture okončan.

— U redu, doktore, vi i vaša ekipa ste slobodni. Vratite se u svoje odaje i dobro se odmorite. Siguran sam da će vam senjor Keš već sutra poslati devojke i piće za nagradu, a posle opet na posao — reče mu jedan od stražara.

Ninda se ponovo zagleda u laborante. Svi su bili smrknuti. Pogledi su im odsutno i besciljno lutali. Shvati da su ti ljudi ovde protiv svoje volje.

Laboranti priđoše glavnom čoveku i on svakom od njih pruži po paketić od celofana, kao nagradu za mukotrpan rad. Pritisnu zatim neko dugme ispod stola i pored samog katalizatora otvoriše se do tada nevidljiva vrata. Ekipa laboranta se uputi na tu stranu i uskoro nestade. Vrata se zatvoriše i u prostoriji ostadoše samo stražari i ona dvojica sa kojima se ninda dovezao.

— Kako se ponašaju ovi? — upita Gogzales pokazujući glavom prema poslednjem laborantu koji zamače iza vrata.

— Mirni su, ali mislim da neki neće još dugo. Kod dvojice sam već primetio značke ludila, znaš ono ludilo zbog dugog boravka pod zemljom. U svakom slučaju reci Pablu da počne da razmišlja o zameni — reče vođa stražara.

Gonzales i njegov ortak otvoriše zadnja vrata na kombiju i brzo počеше da unose zapečaćene kartonske kutije.

— Hej, amigo, šta misliš koliko вреди ovaj tovar? — upita onaj drugi Meksikanac Gonzalesa.

— Ne znam i ne interesuje me. Za tebe i mene вреди po metak u čelo, to ne zaboravi. A, koliko stvarno вреди to nas

dvojica ne možemo ni da izračunamo.

Kada su utovarili i poslednji tovar, ninda odluči da napadne. Izvuče iz pojasa metalnu dувалјku i stavi unutra jednu od eksplozivnih loptica. Prinese otvor ustima i snažno dunu.

U istom trenu, kada se jedan od stražara okrenuo da vidi šta je to udarilo u zid kraj njegove glave, odjeknu strahovita eksplozija. Čovek kriknu, i uhvati se za unakaženo lice.

— Šta to bi, do đavola?! Ne sreća... ko je pucao?! — povika Gonzales.

Preostala dva stražara koje je eksplozija bacila sa galerije brzo potražiše oružje koje im je ispalo iz ruku. Brzo dograbiše »uzije« i još uvek ošamućeni od eksplozije i pada zablenuše se u priliku odevenu u crno. Sa ove daljine na kojoj su se nalazili nisu mogli da mu vide čak ni oči koje su sijale kroz uske proreze.

— Pucaj! — naredi stariji stražar.

Snop usijanog olova polete prema nindi — ali on više nije bio na istom mestu. Kao kroz san četvorica Meksikanaца videše njegovo snažno, vitko, telo kako u velikom luku preleće preko krova kombija.

Stražari nastaviše da pucaju ne štedeći ni municiju, ni vozilo. Šištanje probušenih guma, sevanje kuršuma po limu i metalnim delovima vozila i praskanje stakla ispuniše prostorniju.

Kroz dim baruta ninda vide kako oba naoružana stražara vade šaržere kako bi ih okrenuli i vratili u oružje. Istog trena izroni iza vozila. Katana u njegovim rukama blesnu pod svetlošću neona i zazvižda kroz vazduh.

U dugom skoku polete na stražare. Mač, visoko podignut iznad glave, opisa još jedan krug. U času kad je ninda dodirnuo betonski pod, mač se svom silinom sruči na bližeg stražara. Udarac koji je došao sa strane raseče čoveku mesto između vrata i ramena i nastavi da kida tkivo i kosti sve do struka.

Onaj drugi stražar skamenje no je gledao šta se događa, a kad shvati da je on sledeća žrtva, požuri da repetira »uzi«. Uspeo je u tome, ali nikada nije doživeo da podigne oružje i povuče okidač. Oštro sečivo dohvati ga preko struka i njegovo prepolovljeno telo skrši se na gomilu.

Gonzales i njegov prijatelj pokušao da pobegnu. Imali su, doduše, pištolje, ali u obračunu sa maskiranim, to im je bilo jasno, i njihovi pištolji i njihovo umeće u pucanju bili su jedno obično ništa.

Već su zamicali kroz hodnik kad ninđa pojuri za njima.

Jedan šuriken zazvižda kroz hladni hodnik i pogodi Gonzalesa u potiljak. Čovek zamlatara rukama i posle nekoliko koraka tresnu na pod.

Njegov ortak samo za trenutak zastade. To je bilo dovoljno nindži da ga sustigne. Strašni samurajski mač, okupan krvlju, preteći se podiže.

— Madre de dios — promuća Meksikanac i podiže ruke ispred lica.

Katana se naglo spusti. Nesrećnik uhvati sečivo šakama i, na svoje zaprepašćenje, shvati kako mu prsti otpadaju jedan po jedan kao trule jabuke. No, za čuđenje nije imao mnogo vremena. U istoj sekundi sečivo ga pogodi ukoso iznad nosa. Lobanja puče i krvava masa koja je nekad bila ljudska glava pade preko ramena na kojima je trideset godina čvrsto stajala.

Ninđa obrisa mač i vrati ga u korice. Laganim korakom vra

ti se nazad u laboratoriju. Neko vreme je pogledom pretraživao po prostoriji, a potom nađe veliki balon pun špiritusa. Izbaci kutije s drogom nasred prostorije, poli ih špiritusom i zapali.

Lako je pronašao dugme kojim se otvaraju vrata odaja za odmor i pošao u onaj deo skrovišta u kome su se nalazili laboranti.

Trojica od njih već su dremala pod uticajem droge. Njihov šef jedini je bio budan. Peti član ekipe tog trena pojavio se iz jedne sporedne prostorije zatežući kaiš na pantalonama.

— Ko ste vi? — upita šef ekipe i sede na krevet.

— Neko ko će vam pomoći da napustite ovaj pakao — reče ninđa.

— A, stražari... laboratorija... kokain?

— Ničeg više nema. Hajde, moraćete samo da promenite gume na kombiju, pa idemo. Ovo ovde moraćemo da srušimo — odgovori ninđa.

Pomože šefu i onom treznom da podignu trojicu nafiksanih ljudi i da ih prenesu do samog početka hodnika. Gumu su zamениli u rekordnom roku.

— Stranče, ne znam kako ste planirali da uništite ovo pakleno gnezdo, ali mogu da vam pomognem. Stražari su imali eksploziv gore na galeriji u slučaju da nas neko otkrije. Mislim da je reč o eksplozivu C-14 — javi se šef.

— Odlično, sedite u kombi i krenite. Ja ću odmah za vama.

Nekoliko paketića C-14 ninđa brzo rasporedi po laboratoriji, a zatim se izmače što je dalje mogao. Eksplozivna loptica polete velikom brzinom prema jednom od paketića. Strahovita eksplozija uzdrma čitavu pećinu. Sa plafona počese da otpadaju delovi metalne i betonske oplata.

Ninđa nije reskirao da vidi krajnji ishod eksplozija koje će uskoro uslediti.

Istrča iz hodnika i dade šefu znak da potera kombi.

— Granica je na onoj strani. Vozite samo pravo, ne možete da premašite — reče ninđa držeći se za okvir prozora dok je kombi sve brže jurio.

— A vi... kuda idete? I ko ste? Kome da zahvalimo za spasenje? — počeo čovek da zapitkuje još uvek nesvestan da onaj kome se obraća već nekoliko sekundi nije sa njima.

Kada je to shvatio — ninđa je već grabio prema žbunju meškite i kadulje. Dok je sedao za volan svojih kola još nekoliko eksplozija potrese tle, a za tim se sve umiri.

Tog trena, sav okupan znojem, uz prigušen krik Keš Bejli skoči s kreveta.

Nešto nije bilo u redu. Nešto se dogodilo. Ona crna senka iz njegovog sna čije je lice uzalud pokušavao da dokuči mučila ga je otkako je zaspao nemirnim, pijanim snom.

Da li je negde nešto eksplodiralo ili mu se samo učinilo? Odgovor nije znao. Saznaće ga tek pred zoru kada jedna druga kola pođu da vide gde se izgubio kombi sa dvojicom proverenih ljudi.

Dok su njegovi momci zamorili nagađajući šta je moglo da se desi u podzemnoj laboratoriji, Keš Bejli se povuče u dno prostrane verande.

Neko se ipak usudio da nasmrta na njega.

Neko je načio njegovo nepobedivo carstvo!

— Ko? Ko si, proklet da si... javi se!!!

Njegov urlik trže ljude u dvorištu. Zamor zamre.

— Krenite tamo. Sve raščistite, nađite ljude žive ili mr-

tve. Trag, bilo kakav. Hoću da znam ko me je napao. Brzo!!!

Ljudi brzo poskakaše u dva kamiona i odjuriše u pustinju.

Keš Bejli nasloni se na drvenu ogradu verande i zagleda put plavičastih planina čije je obronke sunce tek počelo da miluje.

Neka ogromna senka nalik... nalik na onu spodobu iz njegovog sna za trenutak pređe planinskom padinom i izgubi se u pesku pustinje. Keš Bejli se strese i brzo poseže u džep od košulje. Beli prah donese mu mir u narednih sat vremena.

*
* *

Major Heket pozva momke da dođu u njegov apartman. Čim su se smestili, on pređe na stvar.

— Dobili smo novo naređenje. Napadamo sutra po danu.

Momci se zgledaše. Ogromni crni narednik Luter Fraj zviznu kroz zube.

— Imaš neku primedbu, naredniče — upita ga Heket.

— Ne ser, samo, poginuće mnogo ljudi u banci i na ulici.

— Nije tvoje da razmišljaš, naredniče, nego da izvršiš naređenje. Jasno?

— Da, ser, potpuno.

— Imam samo tri naređenja: prvo, nikakve radio-komunikacije ni razgovor za vreme akcije, drugo, ne sme da bude za-kašnjenja i, treće, bez oklevanja eliminišite svaku prepreku. Akcija MORA da uspe.

Kratki dogovor bio je okončan.

Luter Fraj, Patrik Diklejn, i major Heket već su imali pripremljena oklopna kola i uniforme službenika firme za osiguranje i oružanu pratnju novčanih pošiljki »Usamljena zvezda«. Čarls Bidl je još juče pre podne proverio opremu u kamionetu sa kompletnom radio-vezom i kompjuterskim sistemom priključenim na centralu rendžerske stanice. Lari Merouz i Bekmen Etvoter bili su određeni za diverziju. Velika cisterna sa vodonikom čeka da je skrivena u predgrađu Paradiisa, kao i tek ukradeni »dodž«.

Sve je, dakle, blagovremeno bilo pripremljeno i isplanirano. Jedino je vreme napada pomereno za usred dana...

U isto vreme u drugom hotelu, u istoj ulici, Karmelita je

nervozno šetkala po maloj sobi. Juče je napustila Džesa i prešla u hotel. Od tada ga još nije videla. Razmišljala je šta dalje.

Velika crna limuzina nečujno je klizila polutamnom ulicom prema hotelu u kome se Karmelita nalazila. Kada se automobil zaustavio, vrata se otvoriše i na mutnom svetlu pojavi se prvo veliki beli šešir, zatim široka ramena ispod belog sakoa i konačno se pojavi čitava visoka figura Keša Bejlja.

— Sačekajte tu. Dobro otvorite oči — šapnu svojim pratiocima i uđe u hotel.

Niko ga nije video dok se peo na prvi sprat. Njegovi špijuni rekli su mu tačno gde se nalazi Karmelita.

Kad je ušao u sobu i tiho zatvorio vrata za sobom, devojka se trže, ali ne izusti ni reči. Tek kad joj je prišao, ona mu dobaci.

— Lud si kad tako dolaziš ovamo preko granice. Znaš da te mnogi love. I Džes ti je na tragu — reče.

— Ah, dragi Džes. No ostavimo njega. Došao sam da ispravim grešku i da te povedem sa sobom. Uskoro na ranču pra-

vimo fiestu i želim da budeš uz mene.

Devojka mu se zagleda u oči. Bio je iskren. Bio je lep kao nekada i privlačio je magnetnom snagom.

— Ali, Keš... kakva nam je budućnost?

— Budućnost? Zar želiš večno da živiš ili, možda, da dočekaš duboku starost i plašiš me svojim naboranim licem? Devojčice, hajde da se zabavljamo dok traje. Budućnost nam je ionako već određena onog dana kada smo se rodili — uzvрати Keš.

— U redu, Keš. Idem s tobom. Ovde ionako nemam više šta da čekam. Samo da pokupim garderobu.

— Mani to. Kupicu ti sve što poželiš kad stignemo kući. Ide-mo, kola čekaju.

Isto onako nečujno kao što je stigla, velika, crna limuzina napravi zaokret od sto osamdeset stepeni i pojuri pustom ulicom.

Za to vreme umoran, neispavan i napet do krajnosti, Džes Koburn krete ka lokalu u kome je Karmelita povremeno radila kao pevačica. Lokal je bio pun. On priđe barmenu i upita za Karmelitu. Saznade

da se danas nije pojavljivala i da je niko nije video. Džes zahvali i krete kući.

*
* * *

— Kad ono reče da stiže kurir iz Meksika? — po drugi put upita major Heket narednika Bidla.

— U deset, gospodine. Momci to znaju, evo — baci pogled na sat — ovog trenutka kreću u akciju. Kurir stiže pet minuta kasnije — uzvрати momak sa slušalicama na ušima i očiju uperenih u dva ekrana prikazana na unutrašnji zid kombija.

Minut kasnije reče.

— Gospodine, oklopna kola stižu. Tačno na vreme.

Heket brzo navuče najlon čarapu preko lica, izvadi pištolj velikog kalibra ispod mišice i iskoči na ulicu.

Tog trenutka velika cisterna puna hidrogena naglo skrene u jednu sporednu uličicu i zaleti se pravo prema starom skladištu. Vozač Lari Merouz iskoči iz kabine zahuktale grdosije i otkotrlja se nekoliko metara dalje.

Kamion udari u betonski zid, prevrte se i istog časa eksplođira. Vatreći jezik visok pedesetak metara sunu ka nebu. Snažna eksplozija polomi stakla na prozorima obližnjih kuća, a ljudi u panici počeoše da beže.

Dežurni u rendžerskoj stanici brzo posla troja kola na uviđaj i istovremeno obavesti Džesa koji je patrolirao južnim delom grada. Ovaj odmah uključi sirenu i pojuri na tu stranu.

Dok se on udaljavao od banke, dogodiše se dve stvari: centrala u rendžerskoj stanici odjednom umuknu, a sa njom automatski i sve telefonske linije. Istovremeno, dva uniformisana čoveka napustiše blindirano vozilo i sa torbama u rukama udoše u banku. Bili su to Luter Fraj i Patrik Diklejn. Čim su zamakli kroz vrata, oni brzo namakoše najlon čarape preko lica i iz torbi potegoše spremljene puške skraćenih cevi.

— Na pod, brzo! Ovo je napad na banku! Niko da se nije pomerio! — dreknu gorostasni Fraj.

Heket baci pogled na sat. Istovremeno u ušima iz male slušalice začu Bidlov glas.

— Gospodine, kurir je upravo stigao. Sad je pred vratima.

Heket podiže teški pištolj iznad glave. Čim je kurir iz Meksilka prošao kraj njega, on ga raspali po potiljku i dobaci Fraju da pokupi torbe.

Ona se okrenuo i dohvatio direktora banke za revere. Izgura ga iz šalter-sale i, prisloni vši mu cev pištolja na nos, reče:

— Sef Keša Bejlja, odmah!

Direktor htede nešto da kaže, ali škljocanje kokota nateraga da se predomisli.

— Broj 13.

Heket ga tresnu drškom pištolja po licu i brzo otvori sef. Odmah je ugledao tri u kožni povez ukoričene knjige. Pokupi ih i stavi u torbu. Za to vreme Patrik Diklejn je praznio veliki sef prepun novčanica.

— Požurite, vreme ističe — naredi Heket.

Za to vreme Lari Merouz i Bekmen Etvorter jurili su u ukradenom »dodžu«. Zbog velike brzine dva puta su sletali s drumu i samo zahvaljujući velikom umeću Merouza nisu se prevrnuli.

— Ako tako nastaviš, nikud nećemo stići — opomenu ga Bekmen nervozno, grizući kraj neupaljenog tompusa.

Kada su treći put sleteli s drumu, zadnji točkovi upadoše u nekakvu rupu i kola stadoše. Obojica istovremeno besno počеше da psuju. Trebalo im je dva-tri minuta da se oslobode zamke i nastave put. Uleteli su u glavnu aveniju upravo u trenutku kada su Luter Fraj, major Heket i Patrik Diklejn napuštali banku.

Kao da je iz zemlje iznikao, pojavi se policajac i odmah poteže »kolt«. Fraj pokuš da ga omete bacivši na njega jednu torbu s novcem, ali policajac je bio brži. Pucao je šest puta i svaki put je pogodio. Izrešetanih grudi Luter Fraj pade na pločnik.

Heket se okrete i sa nekoliko hitaca obori policajca.

Ugleda dvojicu tek pridošlih ortaka i besno im dobaci dve torbe.

Minut kasnije dva vozila — kombi u kome je bio Čarls Bidl sa Heketom i Diklejnom — i »dodž« u kome su sedeli Merouz i Bekmen — napustiše mesto događaja.

Kombi je odjurio ka severu, a »dodž« prema jugu. Na nesreću, Merouz se umalo nije su dario sa patrolnim kolima Džesa Koburna. Ovaj odmah okre-

te patrolna kola i pojuri za njima.

Merouz je uspeo dva puta da se provuče kroz iglene uši, ali treći put zaglavi se između velikog tegljača i zida neke zgrade. Uz škripu kočnica, Džes stade tik uz njihov branik. Izlete iz kola i kundačkom razlupa već načetu zadnju šoferšajbnu.

— Da vam vidim ruke! —

— naredi nišaneći u Bekmena.

— U redu je, šerife, samo ne pucaj. Bićemo mirni kao usnule bebe — brzo reče Bekmen i njih dvojica napustiše kola.

— Dokle imaš nameru da ih čekaš? — upita Diklejn Bidla.

— Dok se ne jave. Zajebali su stvar kod banke, ali se nadam da će se bar sada čitavi izvući iz gužve. Heket je naredio da ih čekamo, sećaš se?

Pošto je smestio zatvorenike iza brave i naredio da im uzmu otiske, Džes sede na stolicu. Pet minuta kasnije otisci su bili pred njim.

— Pošaljite ovo kao, prioritet u Vašington, specijalnim kanalom — naredi.

Desetak minuta kasnije dežurni policajac mu pride noseći u ruci pet komada papira. Buljio je u slike na njima i ono što je ispod toga pisalo.

— Šta je bilo, Markus?

— Šefe, ovde nešto nije u redu. Poslao sam otiske prstiju one dvojice iz »kaveza«, kao i otiske ubijenog crnca. Ovde piše, ser, da su svi oni... MRT-VI!

Džes mu istrže papire iz ruku, a potom i sam zinu u čudu.

— Ser, ovog ovde smo dobili bez traženja. Očigledno pripada istoj grupi. Njega sam ja video pre dva dana sa onim plavim, dugokosim, onim što žvaće tompus — obavesti dežurni Džesa.

Džes pride rešetkama. Zagleda se u Bekmena.

— Gde si služio vojsku, naredniče Bekmen?

— Ne znam o čemu pričaš, čoveče. Nikad nisam bio u vojsci. Imam slomljeno koleno — osmehnu se Bekmen.

— Pretpostavljam da ni ti nisi bio u vojsci. Šta tebi fali? — obrati se Džes Merouzu.

— Meni ništa ne fali. Imao sam preča posla. Prodavao sam kilincima »travu« — uzvрати Merouz i počeo da se smeje.

— U redu, momci. Ujutro ću vas posetiti. Imam za vas veoma važna pitanja. Smislite odgovore do sutra.

Nekoliko minuta kasnije slika majora Pola Heketa bila je umnožena i policajci pođoše od hotela do hotela da saznaju gde se smestio »polkojini« major. Sat i po kasnije, tačno u minut, Džes je znao adresu.

Još neko je tog dana bio sve dok napada na banku, pucnjave i bekstva.

Bio je to Leslie Eldridž koji je baš krenuo do banke da uzme nešto para. Čim su se dva vozila dala u bekstvo, on odlučio da prati ono u kome se očigledno nalazio štab. Za kombijem. Pratio ih je vešto, ne dozvoljavajući da ga otkriju. Tako je video i hotel ispred kojeg je kombi zastao za trenutak kako bi Pol Heket iskočio i nestao u hotelu. Prikočio je i sam i pročitao naziv ulice. Potom je nastavio da prati kombi. Zaustavio se tek kada je ovo vozilo napustilo predgrađe Paradisa i uputilo se u pustinju.

Lesli zato odlučio da se vrati nazad i potraži onog momka koji je napustio kombi.

*

* *

Sumrak se spustio nad Paradisom kad je Džes Koburn ušao u hotel sa zadnje strane, kroz

kuhinju. Prešao je preko starinskog drvenog balkona koji se pružao čitavom dužinom zadnje strane hotela i našao se tačno na balkonskim vratima Heketove sobe. Da je kojim ču dom podigao pogled, video bi čoveka koji visi sa gornjeg balkona zalepljen za njegovo dno kao slepi miš.

Ninda sačeka da policajac uđe u sobu, pa se i sam spusti niz drveni zid. Prisloni uvo uz sam okvir prozora i pažljivo počeo da osluškuje šta se unutra zbiva.

— Ne pucaj, rendžeru, nisam naoružan — brzo reče Heket čim u ogledalu na zidu ugleda Koburna.

— Možda nisi ni živ, kao ni tvoji momci — preseče ga Džes.

— Zovem se Pol Heket i pripadam specijalnim jedinicama DIA. Možeš to da proveriš u Vašingtonu.

— Šta tražite ovde? Čemu napad na banku?

— Keš Bejli. Njega jurimo. Banku smo napali zbog knjiga koje je tamo držao. Te knjige mogle bi da kompromitiraju vladu i...

— Gluposti... Kakva vlada i Keš...

— Ti ne znaš da je Keš Bejli nekoliko godina bio vladin gl-

avni špijun u Meksiku. Pre godinu-dve oteo se i bacio u trgovinu drogom. Moj zadatak je bio da se domognem knjiga PO SVAKU CENU i da potom odem u Meksiko i učutkam Keša Bejlja jednom zauvek. To je sve, rendžeru.

Džes obližnu usta. Znao je da oni u Vašingtonu imaju čitavu silu raznih tajnih i polutajnih grupa i jedinica. Možda je sve ovo tačno. Šta je on, uostalom, znao o Kešu poslednjih nekoliko godina?

— Šta treba da radim? — upita spustivši pušku.

— Oslobodi moje ljude i mi iz ovih stopa idemo u Meksiko. Pođi za nama. Znam da je Keš bio ovde prošle noći i odveo ti devojkicu. Kad dođemo tamo, daću ti pola sata vremena da sa njim središ račune pre nego što se mi umešamo. To želiš, zar ne?

Džes prvo nekoliko puta klimnu glavom, pa tek onda reče:

— Da, to je sve što želim.

Ninđa je dovoljno čuo. Kliznu preko ograde i meko, kao panter doskoči na zemlju. Uskoro je sedeo za volanom i potera kola prema rendžerskoj stanici.

Dvadesetak minuta docnije Merouz i Bekmen napustiše zat-

vor, uđoše u vozilo u kome je sedeo Heket i krenuše prema jugu. Ninđa je čekao još neko vreme, pa, kad vide kako i Džes Koburn kreće, on dađe gas i krete kao poslednji u čudnom karavanu. Jedino on nije upalio farove kada su krenuli uskim drumom kroz pustinju. Njegovim ostrim očima bila je dovoljna i svetlost mesečine. Uostalom, ovaako je bio siguran da niko neće moći da ga otkrije.

Za to vreme u glavi Džesa Koburna vladala je prava burra. Misli su mu se sudarale, vraćale nedovršene, protivrečna osećanja su pretila da ga uguše... Pred očima mu je čas izlazio lik lepe Karmelite, čas nekad nerazdvojnog druga Keša Bejlja. Onda bi se pred njegovim očima ukazala iskidana i iskrvavljena košulja Mortija Bleza.

— Bože, zar moram da prođem kroz sve ovo? I zašto? Zašto?

*

* *

Nekadašnji gradić koji su naseljavali rudari davno zatvorenog rudnika srebra, Rialta, sad je bio glavno stanište armije

Keša Bejljija. Tu, u Rialtu, trebalo je da se održi godišnja svečanost. Keš Bejli nije žalio para kada su u pitanju bili njegovi verni sledbenici. Dovukao je silno piće, volovi, junci i ovce pekli su se na brojnim ražnjevima. Pivo se točilo nemilice. Nekoliko grupa marijačija unajmljeno je da svira do iznemoglosti.

Čak ni činjenica da mu je uništena tajna laboratorija nije mogla da ga spreči da ne organizuje svečanost. Nije mu bilo svejedno. Ne zbog para. Imao je on dolara za još tri onakve laboratorije. Mučilo ga je saznanje da ima nepoznatog neprijatelja. Neko koga niko nije video sredio mu je prvo ljude u La Puerti, a zatim i podzemnu laboratoriju.

Da nije neki specijalni agent, ili grupa iz DIA-e?

Ako je tako, onda će koliko danas imati odgovor na to pitanje. Njegov ortak, čovek koji ga je štitio, major Pol Heket, pojavice se na proslavi i, kada se otarasi svojih pratilaca, reći će mu o čemu je reč. Niko, pa čak ni Kešovi najbliži saradnici nisu znali da je Major Heket već dve godine u poslu sa Kešom Bejljijem. Još

manje su to znali »pokojnici« koji su upravo stigli u Rialto.

Velika vreva na ulicama, polupijani, naoružani, Meksikanci i belci, raskalašne žene i devojke gurali su se ulicama, dovikivali, smejali...

Heket povede svoje momike u jedan napušteni hotel u kome je boravio ko je kad hteo.

U gotovo praznoj sobi ljudi počеше da pripremaju oružje. Radili su to ćutke, smrknutih pogleda. Heket, koji je odavno radio sa ovom grupom, oseti u čemu je stvar.

— Znam da krivite komandu što je Fraj stradao. Znam i to da vam nedostaje. Ali, utuvite to u glavu: i meni nedostaje.

Narednik Merouz podiže pogled.

— Majore moraš da priznaš da smo zeznuli stvar. Da je sve bilo isplanirano i izvedeno kako valja, Fraj bi bio sa nama. Sada moramo kako valja da okončamo stvar. Toliko mu bar dugujemo — reče.

— Tako je — prihvatiše Bekmen i Diklejn. — Bar toliko mu dugujemo.

Čarls Bidl, koji je posebno bio blizak sa poginulim narednikom Luterom Frajom, samo klimnu glavom.

Džes Koburn stajao je naslonjen na rasklimanu žaluzinu i odsutno posmatrao ulicu. Konačno uzdahnu, popravi opasak, proveri burence i redom se zagleda u momke iz DIA-e.

— Koburne, imaš svojih pola sata. Onda nastupamo mi. Važi?

— To je sve što tražim od vas. Pola sata — uzvratj Džes i natače šešir duboko na čelo.

— Ipak si odlučio da se sam malo zabaviš, kauboju? — pecnu ga Bekmen.

— Idem da se sretnem sa najboljim prijateljem. Verovatno će jedan od nas dvojice taj susret da plati glavom. Ako je za tebe to zabava...

— Ne ljuti se, Koburne, moji momci se šale na grub način. Inače da znaš da nema boljih vojnika od njih. Ni sam ne bi pozeleo bolji tim. Zato im ne zameri — požuri Heket da izgadi Bekmenovu upadicu.

Džes samo klimnu glavom i napusti prostoriju.

— Ovaj kauboj je lud, ali mi se nekako sviđa — reče Bekmen i zagriže novi neupaljeni tompos.

— Šteta što ti je postao simpatičan — mračno dodade Heket.

Istog časa svi se pogledi usmeriše ka njemu. Zato brzo objasni.

— Stiglo je naređenje da uz Keša likvidiramo i rendžera.

— Zar ne možemo da napravimo izuzetak ovog puta? — umeša se Čarls Bidl.

Heket mu priđe vrlo blizu.

— Vojniče, rekao sam stiglo je naređenje! Otkad se o naređenjima raspravlja?

Bidl se premesti s noge na nogu.

— Dakle?

— U redu je, gospodine. Naređenje je naređenje — reče tiho.

— Jeste, samo je čudno — oglasi se visoki Merouz s druge strane sobe.

Heket se brzo okrete na tu stranu.

— Šta je čudno, naredniče? — upita ga.

— Likvidacija američkog civilnog policajca pri hvatanju jednog kriminalca — odgovori Merouz i zagleda se Heketu u oči.

— Naredniče, i tebe pitam isto kao i Bidla: od kada MI razmišljamo o naređenjima. Uo stalom, zašboravljaš da IZVAN ove grupe MI nemamo prijatelja, jasno?

Njegovo pitanje visilo je neko vreme u vazduhu. Činilo se da je imalo i fizičku težinu u prostoriji zasićenoj vrelim vazduhom punim prašine.

Major Heket sačeka neko vreme, pa, kad se uveri da je mir i disciplina ponovo zahvatila njegove vojnike, reče:

— To smo rasčistili. Vojniče Diklejn, daj mi dogled i dođite svi ovamo.

Brzo se okupiše oko Heketa. On podesi okulare i kroz tek odškrinut prozor počeo da ispituje okolinu hotela. Prvo je ugledao Džesa Koburna kako teškim korakom grabi glavnom ulicom, probijajući se kroz usta lasanu masu. Podiše malo dogled i iza jedne betonske ograde ugleda mitraljesko gnezdo.

— Gnezdo broj jedan, sto metara desno od nas. Zapamtiga, naredniče Bekmen. Ono je tvoja briga. Drugo gnezdo je kod fontane, na malom pilatou... vidite onu gomilu džakovka? Tu je. Treće je ispred one dvospratnice... to je sve. Kao što vidite svi oni dripci napolju nose ili vinčesterke ili automatske puške: bilo M-16 bilo »uzije«. Zato, kad počnete da pucate — pucajte da ubijate. Promašaja ne sme da bude

— završi Heket svoje izlaganje.

— Keš Bejli? — upita Merouz kratko.

— On je moja briga. Vi mi samo obezbedite put do njega. Krenite sad napolje i zauzmite položaje pre svega blizu mitraljeskih gnezda.

Pošto izdade i to, naređenje, major Heket napusti prostoriju.

Lari Merouz ostade da još nešto petlja oko opreme, a Bekmen, Diklejn i Bidl kretoše na izvršenje zadatka.

Džes Kobrun je zaista jedva podizao noge iz prašine duboke nekoliko centimetara. Niko od prolaznika nije obraćao pažnju na njega. Svi su bili zauzeti sopstvenim poslom.

Kada je stigao nadomak velike kamene zgrade, Džes zastade.

Tog trenu, kroz velika dvo-krilna vrata od teške hrastovine, pojavio se Keš Bejli u pratnji nekoliko svojih telohranitelja. Već je bio pod uticajem te kile. Čim je spustio nogu sa poslednjeg stepenika, zastade. I on je istog časa ugledao Koburna.

— Vidi... vidi. Došao je meni najdraži čovek. Moj stari

drug, Džes Koburn. Došao si na fiestu, stari moj?

— Ne, Keš. Došao sam po tebe i Karmelitu. Vodim vas nazad preko reke — uzvрати Džes Koburn i samom sebi nepoznatim glasom.

Keš Bejli počе da se smeje. Kad je obuzdao napad smehа, reče:

— A ja se ponadao da si se opametio i da hoćeš da radiš za mene... da radiš sa mnom. Tako dakle, došao si po Karmelitu... i mene?

— Da, Keš, još uvek nije kasno. Ostavi sve i pođi. Obećа vam ti punu podršku i fer sudenje.

Nov napad smehа, koji se ovog puta proširi i na najbliže ljude iz Kešove okoline.

— Pa ti si stvarno lud. Predomisli se ti, dok još imaš vremena. Opameti se. Ovde ćeš imati sve što nikada nisi imao.

— Ne dolazi u obzir, Keš.

— Pogledaj oko sebe — pokaza mu Bejli rukom na pedesetak ljudi spremnih da ga raznesu mecima. — Dovoljno je samo da kažem jednu jedinu reč i ti si prošlost, amigo!

— Ovo je nešto samo između tebe i mene, Keš.

— Ha, želiš da pokažeš Karmelit ko je mačo? U redu, dru

že moj najmiliji, u redu. I ja sam tako nešto očekivao. Nas dvojica okrenuti jedan drugom leđima, koraćamo... brojimo do deset, a onda... beng... beng... beng! Nestajemo u vetru kao i ulična prašina. U redu, druže moj, alko tako želiš — tako će i da bude. Samo, prvo da se malo zabavimo. Hej, Karmelita! — pozva devojkicu koja je stajala postrance. — Dođi i pozdravi našeg Džesija. Hajde nas troje da sednemo zajedno kao u stara vremena... poslednji put. Dođite, dva meni najdraža stvorenja. Dođite kod starog Keša.

Kad devojkica priđe, on je obgrli jednom rukom, a drugom zagrlji Džesa i povede ih do kantine.

Za to vreme jedan momak, snažno građen, obučen kao i ostali u nekakvu sivo-belu odeću sa slamenim sombrerom na glavi i nekakvom platnenom torbom na leđima, posmatrao je sve ovo sa kojih desetak metara. Čuo je svaku reč. I da nije shvatio je šta se događa. Oči troje ljudi koji su, lažno zagrljeni, nestali na ulazu u kantinu za njega su bile dovoljno rečite.

No imao je trenutno važnija posla, pa ovu trojku, kao i He-

keta i njegove momke, ostavi da sami rešavaju svoje probleme. On je morao da otkrije gde je skrovište droge u Rialtu jer je saznao da nije na ranču. Kad to otkrije uništiće je, a zatim...

Znao je da muu predstoji težak, krvav i sasvim neizvestan obračun.

*
* *

Pol Heket brzo se probijao kroz gomilu. Znao je tačno gde ide. Nekoliko puta se osvrnuo kao da želi da proveriti slučajno nema neželjenog pratioca. Kad se uverio da je iza njega sve čisto, nastavi dalje da se probija kroz gomilu.

Patrik Diklejn je krenuo na jednu, a Čarls Bidl na drugu stranu. Bekmen Ertvoter, koji je neko vreme stajao naslonjen na visoki kameni stub, zapali nagriženi tompus i zagleda se u rasnu Meksikanku na nekoliko koraka od sebe.

Niko nije video kad je Lari Merouz krenuo za Heketom. Neko neodređeno predosećanje koje se javilo onog časa kad je major pomenuo naređenje o likvidiranju rendžera nije ga napuštalo. Naprotiv. Sve više

je bio ubeđen da Heket nešto muti. Nešto veliko, opasno. Nešto smrtonosno.

Pazio je da ga major ne primeti, pa, kad ovaj šmugnu u jednu kuću, on požuri da ga ne izgubi iz vida.

Major Pol Heket stajao je neodlučno samo nekoliko trenuta u ulazu, a zatim krete stepenicama koje su počinjale duž desnog zida. Kuckanje tastature na nekom računaru poslužilo mu je kao putokaz.

Za nekoliko minuta, ni od ko ga ometan, stiže ispred sobe na kojoj su vrata bila samo pritvorena. Unutra, leđima okrenut, sedeo je čelavko i kucao nešto na tastaturi računara prateći podatke koji su se pojavljivali na ekranu. Heket uđe i zatvori vrata. Čelavko se trže.

— Majore... otkud vi ovde?
— upita osmehnuvši se.

— Posao... problemi. Vlada nam je opozvala zaštitu i moramo brzo da se čistimo. Da li su knjige kod tebe, Zeb?

— Tu su, samo ne smem da vam ih dam bez znanja Keša Bejlija. Znae kakav je.

— Znam, ali nema veze. Nas dvojica smo ortaci.

— Svejedno, ser, bez njegovog znanja niš...

Heket je prišao još dok je razgovarao sa knjigovođom i sad mu svom silinom zari u grudi nož koji je držao skriven iza leđa. Čelavko samo razrogači oči i tresnu bez glasa na pod.

— Neki tvoj poznanik, major — preseče Heketa glas s vrata.

Okrete se munjevito kao da ga je zvečarka ujela.

Naslonjen na dovratnik, s »uzi jem« uperenim u njega, stajao je smrknuti Lari Merouz.

— Naredniče... samo ne pre nagljuj. Ovde ima para dovoljno čak i ako ih podelimo — počeo Heket svestan da je Merouz sve čuo i sve shvatio.

— Tako dakle... Ne postoji nikakva operacija. Sve si sam smislio, izdavao naređenja, povlačio konce...

— Naredniče... dvadeset godina služio sam državu... izvršavao najprljavije poslove za račun vlade. Ništa za to nisam dobio. Zato sam odlučio da sada sve naplatim. I ti ćeš tako da misliš ako doživiš da dvadeset godina ostaneš u poslu. Shva ti me!

— Shvatio sam. Ja i ostali momci, kao i onaj kauboj, tu smo samo kao dekor koji treba skinuti kad se predstava okonča. I nas si žrtvovao. Zato si

nam prodao onu priču o naređenju da se likvidira rendžer. Zatim bi i nas, uz pomoć tvog ortaka Keša Bejljija...

— Čekaj, naredniče... ovde je reč o deset miliona dolara!!!

*
* *

Keš Bejli naruči pice i zagleda se prvo u Džesa, pa u Karmelitu.

— Ozbiljno, Džesi dečko, ne mogu da shvatim ni da poverujem da više nismo prijatelji. Kako se to desilo?

— Znaš ti kako, Keš. Kad sam se vratio posle lutanja i akademije, tebe više nije bilo. Otišao si, Keš. Napustio sve. Napustio si ono vredno. Otišao si s druge strane života.

— Šta ti znaš o tome. prokleti dečake? Otišao sam za svetlom koje me je iznenada obasjalo jednog dana. Pokazalo mi je kakav je život u stvarnosti...

— I kakav, Keš? Dobar ili loš?

— Šta ti znaš o tome šta je dobro, šta loše? Možda si i znao pre nego što si okačio tu zvezdu i počeo da radiš za vladu. Sada nemaš pojma šta je ono

što vredi u životu — cinično primeti Keš.

Džes ustade.

— Kuda ćeš, dečko?

— Idem da uzmem tekilu.

— Sedi ovide, ja sam domaćin. Ja ću ti je doneti. Ti nemaš pojma koliko mi nedostaješ. Nemaš pojma.

— Svejedno. Idem sam da naručim sebi piće — nastavi Džes tvrdoglavo i ustade.

Keš ga isprati pogledom, a potom se upilji u Karmelitu koja je sve vreme ćutala.

— Devojčko, bojim se da smo ga izgubili... A bio je moj najbolji prijatelj...

— Što ga, onda, ne poslušáš? Šta te ovide drži, ko te vezuje?

— Kasno je, devojčko, za mene. Mnogo kasno... suviše sam zaglibio.

Džes priđe šanku i poruči tekilu. Neko se ugura pored njega, ali on se odsutno samo malo pomeri.

— Još nisi počeo svoju igru, kaubojju?

Džes se okrete. Kraj njega, nalakćen na široki šank, stajao je Bekmen, momak koga je dva puta držao u zatvoru u roku od tri dana.

— Želim da ti kažem da smo dobili naređenje od majora da te likvidiramo. I još nešto...

Od mene ne moraš da strepiš. Srećno, kaubojju — dodade Bekmen, iskapi Džesovo piće i izađe.

Džes se vrati stolu.

— Onda, Keš, šta si odlučio? Ideš sa mnom i Karmelitom, ili...

Keš besno sikoči, ali se brzo umiri i osmehnu.

— Baš si nestrpljiv, dečko, ali možda si u pravu. Ono što mora da se okonča, mora. Hajde, idemo. Dođi, devojčice. Dva muškarca, dva nekada najbolja druga, boriće se za tebe.

Uhvati devojku za ruku i grubo je podiže od stola. Nekoliko trenutaka kasnije našli su se na glavnoj ulici. Gomila se rasprši na sve strane.

— Hajde, devojčice, polkaži Džesu sise, podseti ga kako su lepe. Možda će ga to osokoliti pre borbe! — povika Keš koji je usput ušmrknuo dobru dozu kokaina.

Karmelita ga gnevno pogleda.

— Ti si poludeo, Keš.

Keš Bejli odmahnu rukom i priđe Džesu.

— Evo, prijatelju, spreman sam. Proveri oružje — reče.

Džes izvadi »magnum 357«, ali istog časa najmanje dvade-

setak pušaka i revolvera škljocnu oko njega.

— Mirno, amigosi. Ovo je samo između nas dvojice! —
— dreknu Keš i gomila se umiri.

Pošto su okrenuli jedan drugom leđa, Keš pozva Karmelitu da broji do deset, ali se ona samo zaplaka.

— Pih, sve ćeš da pokvariš. Hajde, Pablo, ti broj! — naredi svom doglavniku.

Meksikanac se isceri i počeo sporo da broji na španskom.

Iznenadna pucnjava prekide brojanje.

*

* *

Lari Merouz se brzo okrete kad na jednim pobočnim vratima sobe u kojoj je stajao sa Heketom ugleda naoružanog Meksikanca. Ovaj podiže »uzi« i nanišani. Merouz brzo povuče okidač i čovek, pogođen preko sredine grudi, zatetura unazad, pa preko balkona tresnu na ulicu. Istog časa svoju priliku iskoristi i major Heket. Ispali hitac iz pištolja i pogodi Merouza visoko u rame. Dok se dugajlija teturao, pokušavajući da povrati ravnotežu He-

ket, polbeže iz sobe. Merouz ipak uspe da ispali kratak rafal i jedno zrno, odbivši se od kamenog zida zakači Heketa po ramenu.

Narednik Merouz krete u poteru.

Na dnu stepeništa nalete na Diklejina.

— Šta je bilo naredniče? Ranjen si... ko?

— Major... sve je ovo nameštaljka. Ne postoji akcija. On je ortak Keša Bejlja. Gnite ga i ubite... kao zver — naredi Merouz i njih dvojica potrčase ulicom.

Čim se onaj ubijeni Meksikanac stropoštao na ulicu, desile su se dve stvari.

Džes Koburn potrča korak-dva i baci se preko jednog zida hvatajući zaklon.

Keš Bejli nađe utočište među svojim telohraniteljima i za gleda se u nepoznate borce koji obasusše paljbom njegove ljude.

Istovremeno ninda, preobučena u seljaka, šmugnu kroz vrata kuće koju su dotle pomno čuvali stražari. Kad je počela pucnjava, oni napustiše stražarska mesta da vide šta se to događa i ninda brzinom misli prelete onih nekoliko koraka i ne-

stade u mračnoj unutrašnjosti očigledno napuštene, kuće.

Bekmen Etvorter brzo raznese posadu prvog mitraljeskog gnezda. Za momka koji je kao on prošao ratištima Libana, Nikaragve i Hondurasa, ova šaka neobučених dripaca bila je lak plen. On sede iza mitraljeza i uz gromoglasan smeh počе da puca po naoružanim Meksikancima.

Za trenutak ugleda majora Heketa kako poguren trči prema fontani, a za njim ugleda Larija Merouza okrvavljenih grudi kako nišani i puca u majora.

— Šta se to događa? — upita on Diklejna.

— Major nas je izdao... On je ortak ovog Bejlja. Sredi ga!

— Sa zadovoljstvom — uzvratі Bekmen i počе da nišani.

U taj čas krupna sačma iz »puperice« pogodi ga sa dva metra daljine i probi mu grudni koš. Bekmen tresnu na zemlju bez glasa. Nije ni usta otvorio. Ukočene vilice samo još jače zagrizošе ugašenu cigaru.

Diklejn teško opsova, pa isprazni šaržer u Meksikanca. Brzo se okrenuo i nastavio da puca. Za trenutak se zbuni kad pred njega izroni izobličeno i prestrašeno lice Pola Heketa.

Major odmah zapuca, ali samo uspe da okrzne Diklejna po butini.

Vodnik Diklejn brzo poteže pištolj i ispali tri metka u grudi majora izdajice. Ovaj urliknu kao zver, okrete se i počе da tetura nazad prema fontani. Tu ga sačeka Lari Merouz i izrešeta ga mecima kalibra de vet milimetara.

Istog časa hici ispaljeni iz mitraljeza postavljenog na drugom kraju ulice prosto iskidaše Merouzova leđa izbacujući mu kroz grudi komade mesa, kostiju i odeće zajedno sa čeličnim zrnima.

Diklejn sa suzama u očima proprati pogibiju svojih dugogodišnjih ortaka. Isprazni pištolj u najbliže protivnike, a onda sa zemlje dohvati nečiju pušku »M-16«. Okrete cev prema grupi koja je urlajući trčala prema njemu i pucala. Na pravi među njima pravi pakao.

Karmelita, koja se istrgla iz ruku Bejljevih čuvara, potrčа prema ogradі iza koje se sakrio Džes Koburn. Nije uspe la da napravi ni nekoliko koraka kad je s leđa dograbi crnac, pravi orijaš od preko dva metra. Onako sićušna ličila je na sliku na njegovoj majici.

Džes se tog trena izdiže iza zaklona i brzo ispali dva hica. Oba pogodiše crnog diva u ramena i on ispusti svoj plen.

— Ovamo, Karmelita, potrči... brzo! — vikao je Džes prazneći kolt.

Devojika uspe da pretrči onih nekoliko metara i u zaletu preskoči bedem.

Borba se sve više rasplamsavala. Iako su iz grupe DIA-e preostali samo Patrik Diklejn i Čarls Bigl, njihovo oružje se jalo je smrt među pijanim banditima.

Uzalud je Keš Bejli terao svoje ljude, a ovi bezglavo jurili. Nije bilo lako uništiti go dinama trenirane momke, uz to ludo hrabre.

Čarls Bigl nađe negde bazuku i u tren oka rasturi mitraljesko gnezdo koje je držalo Diklejna prikovanog za zemlju.

— Čarli... sam si slobodan... raspali slobodno! — doviknu svom ortaku i istog trena zaurala od bola.

Nekoliko kuršuma pogodi ga istovremeno, nisko oko kukova. On stisnu zube, okrete se koristeći preostalu snagu i isprazni šaržer »M-16« u gomilu iskeženih lica. Nova salva pogodi ga po grudima i stomaku i

on, bljujući krv, pade preko gomile koju je pobio.

Čarls Bigl potrča da mu pomogne, ali nalete na crnog diva koji je i pored dve teške rane na ramenima uspeo da ustane i uhvati nesrećnog narednika za vrat. Dok ga je davio, on ga podiže čitav metar od zemlje, kao da drži neko detence a ne odraslog momka teškog blizu osamdeset kilograma. U samrtnom grču Bigl ispali ostatak municije iz automata, što u protivničke, što u nebo. Začu se lomljenje vratnih pršljenova i momak zauvek pređe na onaj svet.

Džes Koburn je sve ovo video i kad div ispusti mlitavo telo on ponovo zapuca na njega. Ispalio je svih šest metaka ne verujući sopstvenim očima da div kreće prema njemu i devojci. Međutim, šest kuršuma ispaljenih iz »magnuma 357« bili su dovoljno jaki i za ovaku grdosiju. Crnac konačno tresnu licem na kamenu podlogu i do Džesa dopre jasni zvuk lomljenja nosne kosti i prskanje jagodica.

— Idemo, devojko, na ovu stranu! — viknu Džes i povuče je za ruku.

— Stani, Džes, kopile... rekao si da si došao sam! Platit ćeš mi ovo — vilkao je Keš Bejli.

*
* *

Čim je upao u zgradu ninda povuče dve uzice na svojoj o-deći i za tren oka, kao nekom čarolijom, ostade u poznatom crnom kostimu. Nekoliko sekundi trebalo mu je da na leđa pričvrsti korice katane, a za pojas zadene valkizaši. U sledećih nekoliko sekundi široki crni pojas zauze svoje mesto oko struka ninde i borac bez straha i mane, sama smrt kad krene u akciju, bio je spreman da eliminiše sve i svakog ko mu se ispreči na putu do uništenja zla.

Haragei ga opomenu na blisku opasnost.

Dva momka naoružana samo mačetama i noževima za bacanje odmah mu skretoše pažnju. To što su se odrekli vatrenog oružja značilo je samo jedno: bili su dobri poznavaoči hladnog oružja, ili su to bili pre fatalnog susreta sa nindom.

Obojica zastadoše za tren kad ugledaše prema zraku sunca

koji se probio kroz drvene žaluzine tamnu siluetu nepoznatog.

— Loko, neko je u sobi — javi se šapat.

— Vidim. Saseci ga — javi se drugi.

Mačeta, oštra kao brijač i teška najmanje pet kilograma, zviznu kroz vazduh — i udari u čelično, elastično, sečivo katane. Siktanje slično siktanju besne zmiје, praćeno sevanjem varnica, ogłosi sudar dva elementa. Samo, mač u ruci ninde ostade na prvobitnom pravcu, dok mačeta u rukama crnpu rastog momka opasno promeni pravac preteći da mu ispadne iz šaka.

— Hej, Loko... pomagaj! Ovaj nije običan! — zavapi momak i izmače se nekoliko koraka.

Pozvani počeo oprezno da se približava. I sam je video šta je uradio nepoznati, pa zato nije srljao.

— Amigo, idemo zajedno — reče Loko svom ortakom na španškom.

Napali su istovremeno i svakako bi bilo koji drugi protivnik pao sasečen. Ali, ne i ninda. Njegov samurajski mač, dotle okrenut vrhom prema zemlji, naglo krene ukoso nago-

re. Dva para umozverjenih očiju kretose za blistavim sečivom. Ninđa se naglo okrete na petama i mač fjučnu praveći pun krug.

Loko prvo otvori usta kad shvati da glava njegovog ortaka jednostavno nestaje sa ramena dok ruke još uvek pokušavaju, zakratko, da podagnu mačetu.

Sledeće saznanje bilo je da on sam više nema mačetu u ruci i da se ova, zajedno sa njegovom šakom i podlakticom, nalazi na podu. Nije stigao ni bol da oseti kad katana naglo sunu prema njegovim grudima i užareni vrh sečiva pogodi ga posred srca.

Još tri stražara, čuvši zvetket oružja, dojuriše iz neke od sporednih prostorija. Počeli su da pucaju čim su ušli. Videli su jedino nešto nalik na veliku loptu kako se zakotrljalo prema zidu. Zastali su da proveru o čemu je reč kad se »lopta« odbi od zida i sada, u obliku velike opruge, leti ka njima. Nešto sjajno, kao produžetak opruge, zazvižda i prvi momak pade presečen preko struka. Drugi kraknu i pokuša da pomeri cev i puca, ali oseti bol posred mozga kad ga sečivo probode u visini pupka i kre-

te prema grudima. Onaj treći uzmače korak-dva, brzo stavi nov šaržer i repetira pušku. Vi deo je kako nepoznati, sad je bio siguran da je reč o čoveku, ostavi ono opasno oružje u grudima njegovog prijatelja. Osmeš mu zaigra na licu. Momak pred njim bio je goloruk. Znači, gotov je.

Zinu od čuda kad valkizaši, za koji nije znao ni šta je, ni kako se zove, brzinom misli polete prema njemu, udari ga u grudi i odbaci do zida. Ispustio je pušku i pokušao da izvuče oružje, ali uspe samo da iseče prste. Dok je posmatrao krv koja je sve brže kapala iz isečenih prstiju mračna koprena smrti počela mu se navlačiti na oči.

Ninđa pokupi oružje i za trenutak zastade. Ništa se nije čulo, ali haragei je i dalje opominjao. Borac mraka zatvori oči i prepusti se »radaru« duboko usađenim u njegovo biće. Posle nekog vremena vibracije koje su odašiljale opasnost počele da dopiru do njega tačno ispod njegovih nogu.

»Znači, ono najvažnije krije se dole, pod zemljom«, prolete mu kroz glavu.

Sekund kasnije već je krenuo da potraži otvor koji vodi ispod zemlje.

*
* *

Džes Koburn pretrča vukući Karmelitu za ruku dobrih tri-desetak metara pre nego što ugleda jedno napušteno vozilo parkirano pored neke trošne kuće. Na haubi je još uvek jasno bila vidljiva oznaka US Army.

Dotrčase do vozila i Džes htede da vikne od sreće kad ugleda kontakt ključ u bravi. Karmelita se smesti kraj njega i vozilo istog časa poskoči iz mesta. Džes umiri opasnu igračku i kad sva četiri točka počese ravnomerno da hvataju, on jednom rukom izbací ispucano burence i zameni ga novim. Istovremeno proverí ima li još neko za pojasom.

Imao je još jedno.

Iz jedne od sporednih uličica pred njih iznenada izjuri nekakav kamionet prepun naoružanih bandita. Džes brzo ispruži ruku i prvim hicem nepogrešivo pogodi vozača. U samrtnom grču ovaj stisnu papučicu za gas i kamionet odjuri

prema najbližoj kući. Uz strahovit tresak vozilo se prosto zari u trošni zid, a uskoro odjeknu lelek ranjenih i polomljenih vojnika armije Keša Bejlja.

Džes ubaci menjač u brzinu, okrete se levo-desno, pa odluči da skrene u uličicu iz koje je dojurio kamionet. Neko vreme vozio je bezbedno, a on da pred njega istrča grupa od tri-četiri Meksikanca. Čim su ga ugledali, otvoriše vatru.

Karmelita vrisnu kad nekoliko zrna, odbivši se od okvira šoferšajbne, zviznu opasno blizu njenog lica.

— Jesi li čitava? — zabrinuto povika Džes ne skidajući pogled sa protivnika.

— Jesam... ne brini za mene — začu njen uzvik pomešan sa štektanjem oružja i zujanjem kuršuma.

Ubaci menjač u nižu brzinu i do kraja stisnu papučicu za gas. »Džip« za trenutak zavrte gume u mestu, a potom kao razbesneli bik jurnu među naoružane.

Krv isprska Džesa i devojkú, a tela udarena velikom snagom preleteše preko njihovih glava.

Džes se nije osvrtao. Naglo zgazi papučicu kočnice, jer ulica kojom je jurio bila je slepa.

On brzo ubaci u rikverc i pojuri nazad. Bezbedno su stigli do kraja ulice i on shvati da će još jednom morati da prođe kroz sam centar. Izlaz iz Rialte bio je na drugoj strani.

*
* *

Škripanje daske pod njegovim nogama privuče pažnju ninđe. Brzo se spusti na koleno i opipa pod. Nije mu trebalo mnogo da otkrije gotovo nevidljive ivice ovećeg kapka. Izvadi nož i njime zakači ivicu poklopca. Začudi se kad shvati da je poklopac neobično težak. Nape mišiće i izdiže ga. Tada shvati da je čitav poklopac bio ojačan betonskom pločom.

Keš Bejli je sigurno u prostorijama ispod ovog poklopca čuvao nešto veoma, veoma vredno.

Pošto je sasvim podigao poklopac i spustio ga na drugu stranu, ninđa počeo da osluškuje. Nepogrešivi hanagei obavesti ga da opasnost vreba i u podrumu. Istovremeno je osetio da nije reč o živom biću.

»Eksplozivna zamka«, pomišli.

Uhvati se snažnim šakama za same ivice drvenih stepenika i počeo da se spušta. Jedva vidljiva nit nije promakla njegovom oštrom oku uprkos oskudnoj svetlosti. Bila je to veza između mine i drvenog stepenika. Ninđa nastavi da se spušta »ko račajući« na snažnim šakama, pazeći usput da ne naiđe na još kakvu prepreku. Do kraja desetog stepenika naišao je na samo još jednu nit. Odbaci se koristeći snagu ručnih zglobova i u saltu doskoči do poda. Nije se pomerio ni milimetar. Oči su mu bile zatvorene. Sačeka neko vreme prepuštajući se nevidljivim čulima i kad se uveri da je sve čisto otvori oči i lagano se podiže u stojeći stav.

Levo i desno od mesta na koje je dospao ugleda dve manje odaje zatvorene debelim čeličnim šipkama. Priđe bliže. U jednoj prostoriji na običnom drvenom stolu, uredno složene, ležale su dolarske novčanice. Ogroman broj paketića. Bilo je tu ko zna koliko miliona dolara.

Keš Bejli nije imao poverenja ni u jednu banku. Ovo ovde bio je njegov sef.

Ninđa baci pogled ka drugoj odaji.

Dve trećine prostorije bilo je ispunjeno kartonskim kutijama oblepljenim gumiranom trakom.

Iste onakve kutije kakve je video u podzemnoj laboratoriji.

U kutijama je bio kokain.

Koliko?

Ninda prelete pogledom preko kutija.

Bilo je tu najmanje stotinak kilograma »snežnog praha«, »karte za raj« kako su mislili narkomani, otrova za hiljade mladih života.

Rešetke su bile debele čak i za neverovatno oštro sečivo katane. Ninda brzo gurnu prste u pojas i izvaldi nekoliko eksplozivnih loptica. Uglavi tri na određena mesta oko brave, odmače se u dno prostorije i svom snagom hitnu jednu lopticu. Istog časa baci se na pod gotovo uranjajući u njega.

Snažna svetlost prvo osvetli podrum, a odmah potom odjeknu snažna eksplozija. Komadi iskrivljenog čelika razleteše se na sve strane, a nekoliko većih komada pogodi i nindju po ledima. No nijedan udarac nije nameo neku ozbiljniju povredu.

Ninda skoči i priđe gomili kutija. Vakizaš; je sekao kao mahnit. Kada je gomila belog

praha dosegla nindi gotovo do iznad kolena on se izmače i iz pojasa izvaldi dve flašice sa sastojcima poznatim samo nindama. On istrese sadržinu jedne u napravljeno udubljenje na vrhu kupe kolkaina, zatrpa sve to a onda isprazni i drugu bocicu.

Suštanje praćeno tankim oblakom dima začu se negde u središtu kupe skupog otrova.

Ninda sačekala da se pojavi za njega karakteristično obojenje dima, a onda brzo dotrča do stepenica koje su vodile na gornji deo kuće. Jednim skokom dohvati ivicu otvora, a potom jednim trzajem izlete kao živo dule u gornju prostoriju. Čim je dotakao pod on zgrabi teški polklopac i vrati ga na mesto.

Ispod njegovih nogu pod poču da podrhtava, a do ušiju mu dopre zvuk koji kao da su proizvodile stotine pobesnelih zmija u međusobnom obračunu.

*
* *

Keš Bejli, koji je pošao u potenu za Džesom, ubeđen da ga je nekad najbolji prijatelj prevario i doveo protiv njega

odred komandosa, začu eksploziju koju su prouzrokovale niđine eksplozivne loptice. Udari vozača kamioneta po ramenu i naredi mu da stane.

— Brzo u skrovište! Hombre rekao sam brzo! — dreknu dok ga je vozač posmatrao kao da ne razume o čemu gazda govori.

— Hajde, zar si ogluueo?! — dreknu sada i Kešov prvi čovek, udarivši vozača šakom po glavi tako da ovome šesir odlete na zemlju.

Momak besno smota volan stiiskajući papučicu za gas. Kolase naglo poviše na desnu stranu preteći da se prevrnu. Dva čoveka koja se nisu držala ispadoše i tresnuše svom snagom na zemlju.

— Požuri, hombre, inače ću odmah da te ubijem! — drao se Keš Bejli.

Skrovište je bilo sve što je imao. Tu je ležao sav njegov novac, sva rezervna droga — sva njegova snaga i moć. Uopšte se nije zavaravao da je ona eksplozija došla s neke druge strane.

Kada su izbili iz poprečne ulice, on ugleda nekakvu spodobu u crnom sa kapuljačom na glavi, kako izlazi iz skrovišta.

Nešto u načinu hoda, držanju, podseti ga na nešto nejasno, nešto iz prošlosti.

U crno obučena prilika stade kad je ugledala kamionet.

— Padron... šta je... ko je ono?! — povikaše njegovi ljudi.

— El diablo — eto šta je — procedi Keš više za sebe.

Ljudi se zgledaše. Čekali su naređenje. Čak da je ona prilika u crnom i bio sam El diablo — đavo, Kusi, Sotona — bio je mekši od njihovog vođe. Ako naredi juriš, krenuće bez razmišljanja.

— Padron, da ga sredimo — javi se Pablo, Kešov prvi čovek.

— Da ga sredite? — kao da se iznenadi Keš.

— Pa da... da ga raznesemo, isećemo, sabijemo u zemlju!

— Pokušajte — gotovo jedva čujno reče Bejli.

Pablo naredi ljudima da krenu za njim. On sam skiđe laki mitraljez sa ležišta na krovu kamioneta i krete ispred svih.

Kao da je nezainteresovani posmatrač, Keš Bejli se nalakti na krov kamioneta. Odnekud iz džepa izvadi kesicu kokaina i, dohvativši ga kažiprstom i srednjakom, liznu, a potom

ugura u nozdrve. Duboko ušmrknu i oči mu odjednom dobiše drugačiji sjaj.

— Pokušajte, vi ubogi đavo-li! Onaj tamo je... neko... neko... opasan i neuništiv... Osećam to... ovde — reče upirući prstom u grudi.

Kada se približio na oko dva deset pet-trideset metara, Pablo zastade, raskorači se kako bi bio što stabilniji i otvori vatru iz lakog mitraljeza. Čitav snop kuršuma zviznu prema nindži, ali, na razočarenje Pabla i njegovih ljudi, ovaj pade na zemlju pre vremena. Pablo preklade paljbu, sačeka da se dim od baruta koji ga je šticao za oči razide i pokuša da otkrije gde se sada nalazi cilj koji je maločas onako jasno video.

Čovek kao da je u zemlju propao.

Pablo se okrete na sve strane, a zatim se trže kad neko od ljudi kraj njega viknu.

— Pablo... on je... tu je!!!

Čovek sa mitraljezom otvori usta u čudu.

Momak u koga je maločas pucao bio je sada na pola puta do njih.

— Pucaj, Pablo, pucaj! — po vikaše njegovi ljudi prazneći

istovremeno magacine svog oružja.

Kao i maločas, ninda jednostavno nestade iz njihovog vidnog polja.

— Stoj... ne rasipajte municiju! — dreknu Pablo.

Barutni dim se razide. Pogledi unezverenih ljudi malo se izbistriše.

Protivnika, međutim, nije bilo na vidiku.

Keš Bejli je smeo da se zakune da je video kako onaj momak poleće uvis i nestaje... jednostavno nestaje.

Ninda je zaista iskoristio paniku među napadačima i kada ga je pred njihovim zamagljenim očima sakrio barutni dim on u nekoliko skokova, praveći premete, dolete do njih, pa u veličanstvenom saltu prelete i preko njih i preko obližnje drvene ograde.

— Pardon! — povika Pablo — onaj El diablo je... nestao!

— Nije nestao, prokletnici. Tu je negde. Otvorite oči i pazite! — povika Keš.

Tada nekud iza sebe začu buku motora. Brzo se okrete.

Džes Koburn i Karmelita sedeli su u »džipu« jureći prema centru grada.

Keš brzo utrča u kabinu, izbaci vozača i dade gas.

Poslednje što je video bila je prilika u crnom koja se izdiže iza leđa Pabla i njegovih vojnika, kao da je odjednom iz zemlje iznikla.

— Nek vam je bog na pomoć! — reče Keš kad u rukama nepoznatog ugleda sjajno sečivo katane.

Više nije mogao da prati tok događaja. Ulica je naglo skretala i on morade da se usredsredi na vožnju.

Džes i Karmelita bili su dobrih pedeset metara ispred njega. Imali su sjajnu priliku da mu pobegnu. On besno počeo da udara po volanu, stiskajući istovremeno papučicu gasa do patosa.

Onda se zlorado osmehnu.

Ispred Džesovog vozila odjednom se popreči nekakav stari kamion. Džes brzo počeo da koči i mota volan čas levo čas desno, skraćujući tako putanju kretanja.

Najzad, doduše malom brzinom, udari u kamion. Oblak prašine podiže se uvis.

Kada se prašina slegla, Keš ugleda svog prijatelja kako po maže devojci da izađe iz vozila.

Jasno je video kako Džesu curi tanak mlaz krvi iz posekotine nad levim okom.

I Džes je ugledao njega.

Keš priđe na samo desetak metara. Tu stade i besno se zagleda u rendžera.

— Izneverio si me, dečko... Mislio sam da si došao sam. Ponudio sam ti fer borbu...

— Keš, iako me nije briga šta ćeš da kažeš ili pomisliš, hoću da ti kažem da sa onim momcima ja nemam ništa. Oni su po tebe došli za svoj račun. Ja sam samo tražio pola sata nasamo sa tobom, to je sve.

Keš Bejli prinese šaku očima. Nešto mu je govorilo da Džes ne laže. Ali, ko su, onda, nepoznati?

— Ko su ti momci, Džes?

— Neki momci iz DIA-e... zvanično svi mrtvi!

Keš Bejli se trže. To je mogla da bude samo grupa Pola Heketa... ali Heket je bio njegov ortak... zaštitnik...

Visoki momak se tužno osmehnu »Pa ovaj momak koji se sprema da puca u mene u stvari je jedini, istinski prijatelj koga sam ikada imao. Sve ostalo bila je laž«.

Besan zbog saznanja o još jednoj izdaji, a već dobro uzdrman kokainom, Keš se glasno nasmeja.

— Znači ti dobijaš i slavu i devojkicu. Veruj mi, dobra je. Pucaj sad dečko, pucaj!

Istog trena brzo je podigao revolver skraćene cevi i ispalio hitac.

Šešir sa Džesove glave odlete u prašinu.

Rendžer odmah uzvрати. Njegov hitac iscepa naramenicu na Kešovom belom kaputu i oboji ga crveno.

Keš uzdahnu i spusti ruku.

— Keš, predaj se i pođi sa mnom! — povika rendžer.

— Ne... ne mogu, dečko. Kasno je...

— Keš, slušaj me dobro: sve što zahtevam od tebe je da baciš revolver i pođeš sa mnom.

— Proklet da si, tvrdoglavko, zar ti nije jasno da to nije moguće?! Više ne...

— Keš, poslednji put — pođi sa mnom.

— Ne mogu, dečko. Duboko sam zaglibio. Sada ostajem za uvek s ove strane reke...

Podiže ruku s koltom, ali Džes ga preduhitri.

Dok su mu suze maglile pogled, on ispalio poslednjih pet hitaca iz »kolta« i spusti ruku.

Bela Kešova košulja kao i sa ko bili su izrešetani. Na mestima na kojima su kuršumi iski-

dali tkaninu i meso, počeo da se pojavljuje krv.

Keš Bejli bio je mrtav još dok je njegovo telo padalo u prašinu.

Kešova armija izgubljenih počeo da se primiće. Ipak, još uvek oružje u njihovim rukama stajalo je neodlučno spušteno.

— Možete da me ubijete — ali onda očekujte da vas do kraja života proganjaju i federalci i rendžeri. Birajte. Ja sam ovde završio posao i verovatno me nikada više nećete videti — govorio im je Džes dok je u »kolt« stavljao poslednje burence sa šest metaka.

Ljudi počeo da se zgledaju. Ipak, češće su bacali poglede na mrtvo telo Keša Bejlja, ko ga su se bojali više od samog đavola.

Ne čekajući mnogo da se odluči šta da urade, Džes povede devojkicu za ruku i sede u »džip«. Na njegovo zadovoljstvo motor je i pored sudara sa kamionom odmah upalio. Džes ubaci ručicu menjača u brzinu i naglo savi volan.

Nestali su u oblaku prašine.

— Odoše — prokomentarisao jedan od vojnika.

— Pa neka. Nama ionako ništa nisu skrivili. Najpametnije

što smo uradili to je što smo ih pustili da odu. Ne želim čita-vog života da sanjam federal-ce i kojekakve gringo-agente — uzvratiti drugi.

Nova pucnjava, u sada inače tihom naselju, privuče njiho-vu pažnju. Brzo skočiše u vo-zilo i, ne hajući više za mrtvog Keša, pojuriše na onu stranu na kojoj je odjekivala pucnja-va.

Izmahnuvši mačem, ninda is-pusti čuveni ratnički poklič »KI-AIIIII«. Od tog pokliča, vekovima na ratištima Dalekog istoka protivnicima se ledila krv u žilama.

Efekat je i ovog puta bio isti.

Kad prvi šok prođe, Pablo se naglo okrete podižući cev mitraljeza u visinu grudi. Ta-man je počeo da savija kaži-prst, uveren da ovog puta ništa ne može da spasi maskira-nog protivnika, kad ga sečivo katane pogodi posred lica i je-dnostavno mu raspoluti glavu. U samrtnom grču njegovo te-lo okrete se postranice, a zgr-čeni prsti na okidaču posla po-slednji rafal, kao posmrtnu palj-bu.

Ninda istrže i vakizaši iz ko-rica i sada se nađe usred uz-burkane gomile. Jedan vojnik

uspe da ga zakači kundakom puške po ramenu, ali efekat nije bio nikakav. Bar se na nindi nije primećivao.

Igrajući neku čudnu igru, i-gru smrti, okrećući se levo i desno ninda je nemilice sejao smrt oko sebe.

Za nešto više od jednog mi-nuta čitava grupa Kešovog pr-vog čoveka ležala je na zemlji.

Ninda obrisa oružje i vrati ga u korice. Izdiže se u svoj svojoj veličini i baci pogled po razbojištu, po sada pustoj uli-ci, prema kući iz koje je ku-ljao sve jači dim. Njegov po-sao s ove strane reke bio je okončan.

Moćni ratnik okrete se i po-đe prema centru naselja kako bi iza hotela seo u sakriveni automobil.

Međutim, borba još nije bi-la okončana.

Vozilo sa desetak poslednjih boraca iz naselja jurilo je pre-ma njemu. Meksikanci zaurla-še kad ugledaše nepoznatog ma sakriranog nasred puta.

— Gomez, raznesi ga... ha, ha, ha... vidiš da se skamenio, ne može ni da se pomeri! — zaurla u dugu zamršenu bradu zarasli Meksikanac.

Gomez se isceri i naže se nad volan. Kroz prljavo staklo gle-

dao je kako prilika na sredini puta sve više raste.

Još dvadeset... još deset... još pet metara... i...

Kada je vozilo stiglo na tri metra od njega, ninda napravi samo dva koraka, a potom kao živo đule polete s ispruženim nogama prema onoj strani kabine na kojoj se nalazio vozač.

Staklo se raspršte u paramparčad. Gomez kriкну kad mu se u grlo zabi komad stakla i obe nindine noge. Slomljenog vrata i gotovo zaklan, on tresnu o zid kabine i okrete volan.

Vozilo se zanese levo-desno, a zatim udani u obližnju zgradu. Nekoliko ljudi ispade iz vozila, nekoliko njih poče da jauče zbog zadobijenih povreda.

Ninda je već bio na drugoj strani vozila. Iz pojasa izvadi poslednju eksplozivnu kuglicu i zavitla je prema napuklom rezervoaru za benzin.

Rezervoar eksplodira, a benzin i plamen začas zahvatiše čitavo vozilo i one koji su još uvek bili na njemu.

Ninda okrete leđa živoj lovači i nastavi put.

Prolazeći pored tela Keša Bejljija, saže se i dohvati nje-

gov beli šešir sa tla. Istrese prašinu s njega i ponese ga do svog automobila.

*
* *

Jutro je osvanulo tmurno, nagoveštavajući novu oluju i kišu.

Tako je bilo i u duši rendžera Džesa Koberna. Čitave noći nije mogao oka da sklopi. Lik najboljeg prijatelja neprekidno mu se pojavljivao pred očima, čas nasmejan čas okrvavljen i nešto mu govorio. Čas je to zvučalo kao prijateljska uteha, čas kao prebacivanje.

Džes je nekoliko puta ustajao, šetao po sobi, izlazio na terasu. Tamo je dočekao i jutro. Karmelita mu je najveći deo noći pravila dnuštvo, tešila ga, ali je konačno, izmučena svim onim što je preživela, zaspala.

Kad je svanulo, Džes nije bio kraj nje. Ona skoči i poče da ga doživljava. Istrča na verandu.

Džes je sedeo na staroj stolici za ljuljanje zagledan prema jugu — prema Meksiku.

Devojka isprati njegov pogled. Sede mu u krilo i zagrlila ga.

— Džes, moraš da ga zaboraviš. Znam da ti je bio najbolji drug, da si ga voleo kao brata. Volela sam ga i ja... nekad. Ali, shvati, on je NAS ostavio on je PUCAO U SAMOG SEBE. Njegov izbor bio je smrt. Džes, uveravam te da je Keš na kraju poludeo od pića i droge...

Mladi rendžer zaklima odrečno glavom.

— Ne, Karmelita... nisi u pravu. Keš je poludeo zbog samoće. Ja sam taj osećaj vrlo dobro upoznao.

Sunce se za trenutak samo probi kroz guste oblake, obasja pustinju i oboji je životom. Ali, to potraja veoma kratko. Kad sunce ponovo nestade iza oblaka, okolina je izgledala još tužnija.

— Idem do kancelarije. Treba da napišem silne izveštaje — reče Džes i poljubivši devojku krene. — Uzgred, šta kažeš da se u subotu venčamo? Potreban mi je odmor — dobaci joj preko ramena i zamače kroz vrata pre nego što je Karmelita uspela bilo šta da kaže.

Lesli Eldridž je ustao odmorom i naspavan. Okršaj koji je

imao s one strane reke bio je prošlost. Znao je da mu to nije poslednja borba, kao što je znao da i zlo koje je uništio ima sto oblika i života i da će se, ako ne u Rialtu, La Puerti ili Paradisu, pojaviti u nekom drugom napuštenom mestu. Pojaviće se neki novi Keš Bejli, momak koji će imati ludu želju da vlada svetom, a onda će ninda morati ponovo da krene u akciju.

Spremio se za put, platio račun i sišao do automobila. Na sedištu kraj vozačevog ugleda beli Kešov šešir. Krete niz ulicu vozeći lagano. Prolaznici su žurili svojim poslom bacajući svaki čas pogled prema sve mračnijem nebu.

Poče i vetar da duva, isprva slabo a zatim sve jače.

Stigavši do rendžerske stanice ninda izađe iz kola i pozva jednog dečaka od desetak godina. Pruži mu Bejljev šešir, reče mu nekoliko reči pokazujući na rendžersku stanicu i konačno tutnu mu nekoliko sitnih novčanica u šaku.

Dečkić razrogačji oči pred »to likim« parama i potrča da izvrši dobijeni nalog. Okrete se s vrata da mahne gringu, ali ovaj je već seo u kola i pojurio niz ulicu.

Kada je Džes Koburn ušao u svoju kancelariju, prvo što je ugledao bio je beli šešir na ploči njegovog stola. Stade kao ukopan. Napolju poče da seva. Nalet vetra tresnu drveni kapak na prozoru.

— Milte! — dreknu Džes. —
— Ovamo!

Debeljuškasti policajac odmah dotrča.

— Da, šefe?

Džes podiže šešir.

— Ah, to... Doneo ga je neki mališan i bez reči istrčao. Zašto pitaš?

Grom tresnu opasno blizu rendžerske stanice.

»To Keš šalje svoj pozdrav«, projurj Džesu kroz glavu.

— Šefe, jesi li dobro? Da zatvorim prozor? Hoćeš kafu?

Džes kao da ga nije čuo. Stis kao je obod šešira sve dok mu prsti nisu pobeleli. Snuči se u stolicu. Slika poslednjeg susreta sa Kešom izbi mu pred oči.

»Pucaj, dečko. Za mene je suviše kasno... Ja zauvek ostajem s ove strane reke...«

Jasno je čuo poslednje reči nerazdvojnog druga.

Odjednom oseti olakšanje. Stavi šešir na blagajnu, pa se okrete Miltu.

— Donesi mi šolju kafe, ako je još uvek ima — reče.

*
* *

Avion koji je poneo Leslija prema Zapadu bio je poslednji koji je tog dana uspeo da polети sa aerodroma u Paradisu. Pola sata kasnije nad grad se spustila takva nepogoda da su i najstariji stanovnici s nevericom gledali u nebo.

Lesli se lepo zavalj u sedište, stavi slušalice na uši i zagleda se u ekran televizora. Tama na vreme da čuje vesti.

Negde oko sredine emisije spiker objavi vest da je s one strane granice, u Meksiku, uništena velika banda koja se bavila proizvodnjom i prodajom kokaina.

— Dobro obavesteni krugovi saznaju da je vođa ove bande bio Amerikanac po imenu Keš Bejli. Njega je u direktnom obračunu ubio rendžer Džes Koburn. Meksičke vlasti nisu uložile nikakav protest zbog mešanja našeg policajca u njihove poslove. Naprotiv, mlađi rendžer biće odlikovan od strane meksičke vlade. Saznajemo dalje da je obračun bio

krvav, da ima mnogo unakaženih leševa pobijenih nekim čudnim oružjem — završi spiker svoje izlaganje.

Lesli skide slušalice s ušiju i zatvori oči.

Probudio se tek posle nekoliko sati, kad ga stjuardesa blago dotače po ramenu.

— Stizemo, gospodine, molim vas da vežete pojas cvrkutala je devojka.

Lesli joj se osmehnu.

Kroz prozor ga pogodi sunčev zrak. On se naže i baci pogled kroz prozor aviona. Dole pod njim bellasala se površina Zaliwa. Ona ugleda dokove i brodove.

Da, bio je to San Francisko. Stigao je kući.

— KRAJ —

HIT KNJIGE HIT KNJIGE HIT KNJIGE

NARUDŽBENICA

Neopozivo naručujem knjige pod rednim brojem

- a) 1 2 3 4 po ceni od 320,00 din. pojedinačno ili
b) komplet po ceni od 1280,00 din.

Sumu od din. umanjenu za 20% i troškove poštarine
platiću prilikom preuzimanja pošiljke.

Ime i prezime

Ulica i broj

Broj pošte i mesto

.....
datum potpis naručioca

Erik Van Lustbader

RATNIK ZALASKA SUNCA
PLIĆACI NOĆI
DAI-SAN
POD BLEDIM MESECOM

Tetralogija o heroju, Ratniku zalaska sunca.

Ovo su, inače, **prve** knjige
koje je napisao Erik Van Lustbader, pre serije
svetskih bestselera Ninda, Miko, Crno srce i dr.

Broširano, latinica, cena pojedinačno 320,00 din.
cena kompleta 1280,00 din.

NIP DEČJE NOVINE
32300 Gornji Milanovac
- prodaja knjiga -

USKORO i najnoviji
roman **OČI ANĐELA**